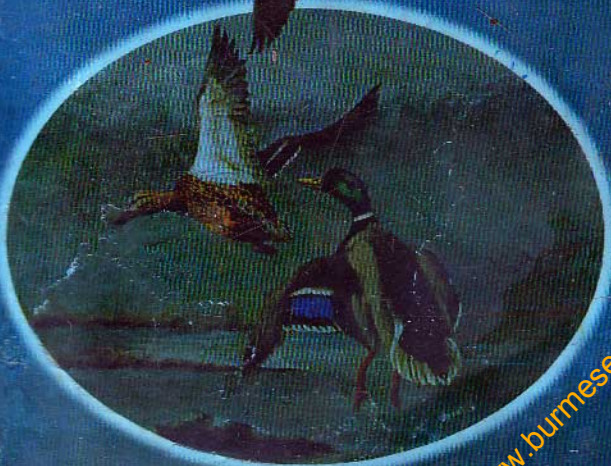

ရှင်မိုး

ဆေးတက္ကသိုလ်

မနက်ဖြန်တို့ရဲ့ အဆုံးမဲ့ခရီးရှည်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိမိတို့
ဟောင်းကျော်လို့ပဲ

ဟော့နာပေ

ရှင်မိုး
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

မနက်ဖြန်တို့ရဲ့ အဆုံးမဲ့ခရီးရှည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၄၉/၂၀၀၀ (၁၀)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၁/၂၀၀၀ (၁)
၂၀၀၁ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၅၀၀ အုပ်၊ ၃၀/-

ထုတ်ဝေသူ... ဦးမောင်ဟန် (၀၈၇၆) ကမ္ဘာလုံးစာပေ
အမှတ် ၂၅၉၊ နဝဒေးလမ်း၊ ဝါဆိုရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လွင် (စေတနာ-OFFEST) ၅၅၇၃
အမှတ် (၅၉)၊ (၁၉) လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မနက်ဖြန်တို့ရဲ့ အဆုံးမဲ့ခရီးရှည်

အမှတ်(၅၅)၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့နယ်- ၂၅၅၇၅၅

တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးမို့ မိဘက အချစ် လွန်ကဲခြင်းခံရခြင်းထဲမှာ သူက အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ နေ သား မကျသေးတဲ့ အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

သူ...တစ်ခုခုလုပ်ကြည့်ချင်တိုင်းမိဘကို ခွင့်တောင်း တိုင်း ခွင့်မပြုခြင်းခံရဖန်များလာတော့ သူက ခိုးကြောင်ခိုး ဝှက်လုပ်တတ်ချင်တဲ့စိတ်ကလေးတစ်ချို့ရှိလာတယ်။

ပြီးတော့ သူ့မှာထူးခြားတဲ့ ဝါသနာလေးတစ်ချို့လဲ ရှိတယ်။

သူက မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံပြီးဖြန်းတဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝ ဇာတ်လမ်း၊ သရဲ၊ တစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေကို သူများမကြောက် ကြောက်အောင် ပြောတတ်တဲ့ ဝါသနာက ဘစ်မျိုး...။

သူများကိုဖန်တီးပြီး သရဲခြောက်တတ်တဲ့ဝါသနာက တစ်မျိုး။

နောက်ဆုံး ဝါသနာတစ်ခုကတော့ တော်တော်ကိုမှ စွန့်စားချင်တဲ့ဝါသနာပါပဲ။

အဲဒီဝါသနာက ဘာလဲဆိုတော့ ဘတ်(စ်)ကားတွေ ကို တွယ်စီးချင်တဲ့ စွန့်စားခြင်းတည်းဟူသော ဝါသနာပင် ဖြစ်တော့တယ်။

မိဘက ချစ်လွန်လွန်းလို့ သူ့အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလွန်း လို့ ကားတောင်ကိုယ်တိုင်မောင်းခွင့်မပြုပဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားဖြစ်တဲ့အရွယ်အထိ ဒရိုင်ဘာနဲ့ကျောင်းသွားရဆဲဖြစ်တာ တောင် သူက လစ်ရင်လစ်သလို ဘတ်(စ်)ကားကို မရမက တွယ်စီးခြင်းနဲ့ စွန့်စားကြည့်နေတတ်တယ်။

အဲဒါကတော့ ဆိုင်းဆိုင်းလို့အမည်တွင်တဲ့ ချစ်စရာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ နိဒါန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးအပြင် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်နဲ့ သူကလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ မိဘတွေကလဲ သမီးထွေးလေး အဖြစ် အစ်ကိုကြီးကလဲ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကွာလှ တာမို့ ညီမထွေးကလေးအဖြစ် ချစ်ခင်အလို လိုက်ထားခြင်း ခံရသူကလေးလဲဖြစ်ပါတယ်။

သူကလေးဟာ အင်မတန်မှ အသည်းငယ်လှသူလဲ ဖြစ်တယ်။

အကောင်ဗလောင် သေးသေးမွှားမွှားတွေဆို အရမ်း ကြောက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။

သေးသေးမွှားမွှားဆို ပုရွက်ဆိတ်ကအစ တီကောင်၊ ဝိုးဟပ်၊ ဖား၊ အိမ်မြှောင် အစရှိတဲ့ အကောင်ဗလောင်တွေကို တော့ ထွန်ထွန်လှူအောင် ကြောက်တတ်တယ်။

ပြီးတော့ သူမအကြောက်ဆုံးကတော့ မမြင်ရတဲ့ ဝိညာဉ်၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ စုန်း၊ ကဝေစသည်များကို အကြောက် ကြီးကြောက်တတ်ခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြင်ရတဲ့ အကောင်ဗလောင်တွေကိုလဲ ကြောက်သလို မမြင်ရတဲ့ အကောင်ဗလောင်တွေကိုလဲ ကြောက်တတ်

နိဒါန်းနံပါတ်(၂)

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်က တော့ 'မြတ်ကျေးညို' ဆိုတဲ့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်အမည်ကလေး ပါ။

သူကလေးက ဘဲ ဥပုံမျက်နှာကလေးမှာ ဆံပင်အ လယ်တည့်တည့်ခွဲထားသော ဆံမျှင်ပျော့ပျော့ပါးပါးလေးတွေ က မျက်နှာသေးတစ်ဝိုက်မှာ သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့နှောင်ပုံအုပ်ထား တာဟာ မေးစေ့မှာတော့ တိတိကလေး အဆုံးသတ်ထားတဲ့ ဆံပင်ပုံစံတစ်မျိုးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး

လှပေမယ့်...။

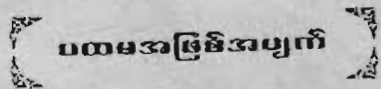
သူမ ဝါသနာကား...။

အဲဒီ အရာဝတ္ထုတွေကို မကြည့်ပဲလဲ မနေနိုင်။

အကောင်ပလောင်ကိုအသည်းတယားယား၊ ကြက်သီးတဖြန်း
ဖြန်းထပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်တတ်သလို ဝိညာဉ်၊ တစ္ဆေ၊
စုန်း၊ကဝေ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေဆိုလဲ စိတ်ဝင်တစား အသေ
အချာကြည့်လိုကြည့်၊ ကြည့်ပြီးတော့လဲ အိမ်ရှေ့နဲ့နောက်ဖေး
မကူးရဲ၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်သာမသွားရဲ၊ ညဘက်
ခွေးအူရင် မအိပ်ရဲ စသည်အဖြစ်သနစ်က တစ်မျိုး။

နောက်တစ်ခုကား အင်မတန်မှ အတိုင်အတောထူ
တာပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတိုင်အတောထူခဲ့တာ ယခု
အရွယ် တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ အထိလဲ သူမ စောင့်ကြည့်တိုင်
တော့ရမဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို တိုင်လို့တော့လို့ကောင်း
ဆဲ ဆိုတဲ့ အဖြစ်သနစ်က တစ်မျိုး။

အဲဒါကတော့ 'မြတ်ကျေးညို' ဆိုတဲ့ ချစ်စရာကောင်
မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နိဒါန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

(၁)

ဆိုင်းဆိုင်သည် နံနက်စာ ကော်ဖီခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်လျှင် ဝင်ထိုင်ချင်းပင် သူ့သောက်မဲ့ ကော်ဖီခွက်ထဲ
ကော်ဖီကလာငှဲ့ပေးပြီးဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ ဇာတ်
လမ်းအစကို အလိုလိုနေရင်း မကျေနပ်ဖြစ်ကာ စူပုပ်နေတော့
သည်။

သူ ကော်ဖီမသောက်ချင်။ သူ့များတွေလိုလမ်းမ၊
ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်သည်။ ကော်ဖီမကြိုက်
တာတော့မဟုတ်။ ကြိုက်တော့ကြိုက်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်

ပြတာ။ မေမေတို့က ပိုကိုပိုတယ်။ ဟိုကလည်း သူ့ဆိုအဖြစ် သည်းမှန်းသိလို့ ကြောက်လဲမကြောက်ပဲ လာလာတိုင်တယ်။

“ဟဲ့...စကားပြောဦးလေ...မင်းက ဖအေနဲ့

မအေကို အရူးကျနေတာပဲ၊ ပြန်မပြောရ မဆိုရနဲ့”

“သားမှာပြောစရာမှမရှိတာဗျာ...”

“ဘာမရှိတာလဲ”

“ဖေဖေတို့ပြောတာ အကုန်မှန်နေတာပဲ အဲဒါ ...ဘာပြောစရာရှိတော့မလဲ...”

“ဒါဖြင့်...မင်း,ညက ကျေးညိုကို ဖုန်းနဲ့ ခြောက်ပြန်ပြီပေါ့”

“သားခြောက်မှန်းသူသိသားပဲ ဘာလို့ ကြောက်နေစရာရှိလဲဗျာ အပိုတွေပါ...”

“ဟဲ့...ခြောက်မှန်းသိပေမယ့် ကြောက်တဲ့သူ ကကြောက်တာပဲ သားရယ်၊ မင်းမလဲ ဘယ်လို ကလေးလဲကွဲ့၊ အံ့ဩပါရဲ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ရည်းစားက သရဲဘာညာ အဲဒါတွေကြောက်မှန်းသိလျက်နဲ့ ခြောက်ပြောလားပြောရဲ့၊ အဲဒါ အကြင်နာကို နည်း တဲ့သဘောပဲ....”

“သူ...မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ တမင်ရှာကြံတိုင် တာပါ၊ သူ့အကြောင်းလဲ မေမေတို့သိသားပဲ၊ တိုင် စရာမရှိ ရှာကြံတိုင်တယ်”

“အေးလေ...မင်း...အဲဒါဘာလို့ သူ့သွား ကြိုက်သေးလဲ၊ ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေလဲ အများကြီး အား လုံးလဲခင်ကြမင်ကြတာပဲ အားလုံးလဲ သူ့ဟာနဲ့သူ ချစ်စရာကောင်းပြီး လှကြတာပဲ၊ သူတို့ထဲကမှ မင်း ညိုကို သွားကြိုက်တယ်လေ၊ သူ အတိုင်အတော တူမှန်း သိလျက်နဲ့ မင်းဘာသာရွေးကြိုက်တာ၊ ဘယ်သူ့အဖြစ်လဲ”

ထိုအခါ ဆိုင်းဆိုင်သည် ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့၏။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သူ့ဘယ်တော့မှ ကျော်ပြီးနိုင်အောင် မချေ ပနိုင်။

ညိုကို ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပဲပေါ့။ ချစ်လွန်လွန်း လို့ကို မေမေပြောသလို ကောင်မလေးတွေအများကြီးထဲကမှ ရွေးချယ်ပြီး ချစ်ခံရတာလေ။

ညိုနဲ့ပတ်သက်ရင် ပြိုင်ဘက်တွေ တစ်ချို့တလေ

ရှိတာမို့ ကိုယ်ကဦးအောင် ဆယ်တန်းမဖြေခင်မှာ ကြံဖြင့် ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးကတန်းစီခဲ့ရတယ်။

တက္ကသိုလ်တက်တဲ့နေ့မှာ အဖြေပေးမယ်ဆိုလို့ ရင် တခုန်ခုန်နဲ့ စောင့်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ရင်မောရသလဲ။

ညိုက...။

“ချစ်နေခဲ့ပြီးသားပါ...ငယ်သေးတယ်ထင်လို့ တမင် အဖြေမပေးဘဲ နေခဲ့တာ၊ အခုမှ...အဖြေ ပေးတော့မယ်၊ အဲဒါကတော့ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အပြေပဲ”

ဟူ၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝရဲ့ ပထမဆုံးနေ့ မှာ အဲဒီလို ဖြေတော့ သူက အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ ညှို့ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး တခုန်ခုန်လုပ်မိခဲ့တယ်။

ဒီနေ့လဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကော်ဖီဝိုင်းကိုမြင်ပြီး စိတ်ထဲ မှာ အလိုမကျဖြစ်မိတာကိုပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရေးကြီး ခွင်ကျယ်တွေလျှော်ကပြောကြပြန်သတဲ့။

အိမ်မှာဆို မျက်နှာပင် မညှို့ရဲ့၊ မမှိုင်ရဲ့၊ မငေးရဲ့၊ သူ့ကို ဆိုအရိပ်လိုတကြည့်ကြည့် ပိုးမွှေးသလိုမွှေးချင်လှသော ဖေဖေနဲ့မေမေအပြင် သူ မွှေးကတည်းက အိမ်မှာ အပေါ်ဖြစ်

ခဲ့သော ဒေါ်မြိုင် (သူကတော့ ကြီးမြိုင်ဟုခေါ်သည်)ကလဲ သူ့ကိုဆို တကြည့်ကြည့်၊ အဲဒီအပြင် တခြားအိမ်ပေါ်ကောင် မလေး နှစ်ယောက်တို့ကလဲ ဖေဖေနဲ့မေမေအလိုကျ သူ့ကို ဆို အစစအရာရာလိုက်ဂရုစိုက်နေတတ်ခြင်း စသည် စသည် သူ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ သူကတော့ တော်တော်ကိုစိတ်မ ကြည်လှပေ။

ကျောင်းသွားတာတောင် ခုထိ ဒရိုင်ဘာနဲ့လိုက်ပို့ပြီး အဲဒီကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာဟာ ကျောင်းမှာ သူနဲ့အတူတချိန်လုံး ရှိနေပြီး သူ့အိမ်ပြန်တဲ့ အထိစောင့်ခေါ်တာလည်း တစ်ခုကွ။

“မင်းကလဲ မိန်းကလေးတွေတောင် ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက်တဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာကွာ ...ဟားဟားဟား...”

ဒရိုင်ဘာနဲ့ကျောင်းလာရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒရိုင် ဘာက ကျောင်းမှာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်စောင့်ပြီး မင်း သွားချင်တဲ့နေရာပေါ်လာရင် လိုက်ပို့ပေးရတယ်၊ ကျောင်းဆင်းမှ အိမ်ကိုမင်းနဲ့အတူတူပြန်ရတယ်တဲ့ ...ရယ်ရတယ်...ဗြဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက လှောင်ပြောင်တာခံရတိုင်း သူ့မှာ

www.burmeseclassic.com

“ဟာ...အဲဒါတော့ ငါလုံးဝမစည်းရုံးနိုင်ဘူး ညှိက ငါ့ချစ်သူပေမယ့် ငါ့မိဘတွေရဲ့ ဘက်သား အစစ်ကွ၊ သူက ငါ...ဒီလိုလာစည်းရုံးတာတောင် စက္ကန့်မဆိုင်းဘူးပြန်တိုင်မှာသေချာတယ်...”

အဲဒီအကြောင်းအရာကို သူ့ရှေ့မှာ ပါးစပ်က ဟမိတာနဲ့ သူပြန်တိုင်စရာတစ်ကွက်ရပြီပဲမှတ်”

“ဟ...မင်းကလဲ...ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်ပိုင် အောင် မစည်းရုံးနိုင်ဘူးလားကွာ၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက် မှ မင်းမိဘတွေက သမီးတော်ရမှာ၊ အခုတော့ မင်းဘက်မပါဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါ ဘူး...”

“မဟုတ်သေးတာပြောမနေနဲ့၊ မေမေတို့က ညှို့ကိုဆို ညှို့ပြောသမျှစကားကို သိပ်ယုံတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ရပေမယ့် သူတို့ က ညှို့ကို မိသားစုဝင်အဖြစ် ခုတည်းက သတ် မှတ်ထားတာကွ၊ ညှို့တိုင်သမျှဟာ ငါကောင်းဖို့ အတွက်တိုင်တာပဲတဲ့...အဲဒီလိုကို ပြောပြီးသား...”

“ဪ...ဟော်...ဖြစ်ရလေ...ဆိုင်းဆိုင်ရယ်”

မင်းဘဝနယ်...”

ထိုသို့ ဝေဖန်ခံရလျှင် သူ စိတ်တိုရပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် သူသည်ကား သူ့စိတ်ဆန္ဒသိပ်ပြင်းပြ နှိုးလျှင်တော့ ဘယ်သူပဲတိုင်တိုင် ဘယ်သူပဲတားတား၊ မရ အောင်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သိပြီးသားတည်း။

အဲဒီ သူ့ရဲ့ဝါသနာတစ်ခုကိုတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် တပျော်တပါး စည်းလုံးညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင် ဆရာ ရှိနေရခြင်းထဲမှာ ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ ပျော်မွေ့လိုတည်း။

မြတ်ကျေးညိုသည် သူမဘေးတွင် ဘုတ်ခနဲ ဝင် ဆိုင်လိုက်သော ဆိုင်းဆိုင်ကို မျက်စောင်းဖြင့် အရင်ဆုံးနှုတ် ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟ...ထိုးပါ...မျက်စောင်းကလဲ...ညှို့ မျက် စောင်းကို ခံရတဲ့ သရဲဟာ ဒရက်ကူလာလို နောက်

ဆုံးမှာ ပြာဖြစ်ပြီးတော့...”

“ဟာ...တော်...တော်...ဆိုင်းဆိုင်နော် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အဲဒါတွေကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်အောင် လာပြောနေရတာလဲ...ဟင်း...စိတ်ကို တိုတယ် တကယ်၊ ညို့ ကြောက်မှန်းသိလို့ အခွင့်ကောင်းယူတယ်၊ သူများ အားနည်းချက်ကို အနိုင်ကျင့်တယ် အဲဒါ တစ်စက်မှ စိတ်ကောင်းမရှိ တဲ့သဘောပဲ...”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ...ဒရက်ကူလာအကြောင်း ပြောတာပဲ၊ မြင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြိဖန်ကြောက် ရတယ်လို့ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးအနားမှာထားပြီး တွေးကြောက်နေတာတော့မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို အားမကိုးရာရောက်တယ်...”

“အလို...ရှင်လားအားကိုးရရင် ကျုပ်အသက် ထွက်မယ်...”

ဆိုင်းဆိုင်သည် တဟဲဟဲရယ်ရင်း ညို့လက်ချောင်း လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဘာလို့ အသက်ထွက်မှာလဲ...မထွက်အောင်

ကိုယ် အခုလိုဆွဲထားရင် ညို့အသက်က ဘယ်လို လုပ်ထွက်ချင်လို့ရမလဲ”

“ဆိုင်းဆိုင်နော်...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်က တည်းက၊မကောင်းတာတွေလိုက်ပြောချင်ရတာလဲ၊ သူဖြင့် ညတုန်းက သူများကို လိုက်ခြောက်ထားပြီး အခုကျတော့ သူ့အပြစ်သူမလုံတာနဲ့ လာချောမနေ နဲ့”

“ညို့ကိုကွာ...ကိုယ်...အဲဒါမကြိုက်တာ၊ ကိုယ်...ခြောက်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာလို့ကြောက်ရ လဲ...ကိုယ်က ညို့ကို အဲဒီပေါက်ကရတွေးတော ပြီး ကြောက်တဲ့ စိတ်ကို ပျောက်စေချင်လို့ တမင် ကျင့်ပေးနေတာပါကွာ”

“အို...ဒါပေမယ့် ကြောက်တဲ့လူက ကြောက် တာပဲဟာ...တစ်ခါတည်း ဖုန်းကို ဝှစ်ချက်ပဲ မြည် လိုက်တယ်၊ ညို့ဖြင့် လန်ပြီး တုန်သွားတာ ရှင် မမြင်မှမမြင်တာနော်၊ အဲဒါ တစ်ချက်ပဲ မြည်တော့ လူက ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ ကြောက်နေတုန်း နောက် သုံးလေးချက်မြည်တော့ ညို့ကိုင်လိုက်တယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်းဆိုင်က ချစ်သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊
ပြုံးလိုက်နားထောင်လျက် ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီတော့...ဘာသံကြားလဲပြောပါဦး”

“အံ့မယ်...ရှင်ပဲ...သရဲကားထဲက အသံတွေ
ခွေးအူသံတွေသွင်းထားတဲ့ ကက်ဆက်ခွေကို ဖွင့်
ပြီး ဖုန်းခွက်နားကပ်ထားပြီးတော့ မသိချင်ယောင်
ဆောင်မနေနဲ့ ကဲ...ကဲ...”

“အား...နာတယ်ကွ၊ အရမ်းဆိတ်ရလား”

“ဆိတ်မှာပေါ့...ညို့ကို ဘာလိုညို့အိပ်ခါနီး
ကျမှ အဲဒီ အသံတွေလာဖွင့်ပြီးခြောက်ရလဲ...”

“ညို့က...ဘာလို့ ဖုန်းကိုင်လဲကွ...ကိုယ်
ခြောက်မယ် မုန်းသိလျက်နဲ့...”

“ဖေဖေနဲ့မေမေအခန်းရော၊ ကိုကြီးအခန်းရော၊
ဖုန်းပလပ်တွေဖြုတ်ထားပေမယ့် ညို့အခန်းက
ဖုန်းရော ဧည့်ခန်းကဖုန်းရော အကြာကြီးမြည်နေရင်
သူတို့ နိုးလာမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ညို့ပဲ ဖုန်းကိုင်
ရတာပေါ့...”

“ဒါဆိုလဲ ညို့အခန်းက ဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်

ထားလေကွာ...”

ညို့သည် အဲဒီလိုကျတော့ ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့်...။

“ရှင်က တစ်ခါတစ်လေတွေကျတော့ ည
ဘက်ဆို ညို့နဲ့စကားတွေပြောရင်းအိပ်ပျော်ချင်တယ်
ဆို ညို့က...အဲဒီလိုသတိရနေတော့ ဆိုင်းဆိုင်များ
စကားပြောချင်မလားဆိုပြီး ဖုန်းပလပ်ကိုဖြုတ်ရမ
လိုလို၊ မဖြုတ်ရမလိုလိုနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်
လို့မရဘူး...”

“ဪ...ညို့လေးရယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဒီလိုကျတော့လဲ ချစ်သူကို အသနား
မိုကာ ညှီးတွားလိုက်ရပါသည်။

“အေးကွာ...ကိုယ်ကလဲ...ဘာအကျင့်မှန်းမသိ
ပါဘူး၊ အဲဒီလိုကြောက်မှန်းသိလေလေ ပိုပြီး
ခြောက်ချင်လေလေပဲသိလား၊ ညို့ကို ဖုန်းခေါ်တာ
အစတော့ စကားပြောဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖုန်းနံပါတ်
တွေနှိပ်နေရင်းနဲ့ ကိုစိတ်ကကွာ၊ မကောင်းဘူး၊
ပြောင်းပြောင်းသွားတယ်၊ ညို့ကို နောက်ချင်လာ
တယ်...”

www.burmeseclassic.com

မနက်ကလဲ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဆူပြီးပြီး”

“အန်တီတို့က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“အဲဒါသိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ မျက်နှာပုပ်နေတာကွာ...အဲဒါကို...ဖေဖေက သူ အထင်တွေရမ်းပြောတယ်လေ၊ ညက အိပ်ရေးပျက် လို့ပေါ့၊ ညကမအိပ်ပဲ ညှို့ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ သရဲ ခြောက်နေလို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့်...အခုအိပ်ရေးမဝဖြစ် ပြီ၊ ငှူတူဖြစ်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ထင်ပြီး ရမ်းသန်း ဆုတာကွ၊ အမှန်တော့ ကိုယ် အိပ်ရေးမဝလို့ မျက် နှာပုပ်တာမှမဟုတ်တာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကပုပ်ရသလဲ”

“ကိုယ်...မနက်ကျရင် ကော်ဖီဝိုင်းကို မြင် တာနဲ့ စိတ်ကတိုချင်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ...ကိုယ်က ယောက်ျား လေးပီပီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်တယ်ကွ၊ သူတို့ က ကိုယ့်ကို မနက်ဆို အဆင်သင့်ပြင်ပေးထား

တယ်၊ မစားချင်လို့လဲမရဘူး၊ မေမေက မျက်ရည် လေးတစမ်းစမ်းလုပ်ဦးမယ်၊ အမေမျက်ရည်ကျ တော့လည်း ကိုယ်စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ် လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရပြန်ဘူး၊ ကိုယ်သွားချင်တဲ့ နေရာကို မသွားရပြန်ဘူး၊ မေမေက ကိုယ့်ရဲ့ အဲဒီ အားနည်းချက်ကိုသိနေတယ်ကွ...

ကိုယ်ကတစ်ခုခုအတိုက်အခံလုပ်ရင် မျက်ရည် ကအရင်ကျပြီ၊ ကိုယ်ကလည်းအမေကိုယ့်ကြောင့် ငိုရရင် မပျော်တော့ဘူး၊ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရ တယ်”

မြတ်ကျေးညိုသည် သူတို့မိသားစု၏ ဆက်ဆံရေးကို ကြားရသည်မှာ သူမအတွက် မဆန်းလှသော ဇာတ်လမ်းတစ် ပုဒ်ပင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီတော့ သူမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးပဲ နားထောင် နေခဲ့တော့သည်။

“တကယ်တော့...ဖေဖေနဲ့မေမေ အချစ်ခံထား ရတဲ့ ဘဝဟာ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး ကံကောင်းပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

မိဘတွေ၏ အစိုးရိမ်ကြီးမှုချုပ်ချယ်မှု၊ အချစ်ပိုအယုယလွန်
ကဲမှုတွေကို သိပ်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျလှ။

သို့ပေမယ့်...ကိုယ်က ဒါကိုဝင်ပြောပြန်ရင်လဲ
မကောင်း။ တစ်သက်လုံးဒီလိုကျင့်ကြံလာခဲ့ပြီးမှ ကိုယ်က
ဒီအိမ်မှာ နေရာပေးခံလာရတာကိုအခွင့်အရေးယူလွန်းတယ်၊
ဝင်ပါလွန်းတယ်လို့ အပြောမခံချင်ပေ။

တစ်ချို့သောကိစ္စတွေမှာကျတော့...ဆိုင်းဆိုင်ဘက်က
မှန်နေပြီး၊ တစ်ချို့သောကိစ္စတွေမှာတော့ သူ့မိဘတွေက မှန်
နေပြန်ရာ မြတ်ကျေးညိုသည် သူမကြားဝင်၍ ဖြေရှင်းလို့
မရသော ပဋိပက္ခတစ်ခုကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စောင့်ကြည့်နား
ထောင်ဖွန်ဖြေရခြင်းနဲ့ အချိန်ကုန်နေခဲ့ရတော့လေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုင်းဆိုင်နဲ့
မြတ်ကျေးညို

(၂)

ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလျှင် ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုအလယ်တွင် အင်မတန်မှ ပုံပြောကောင်းသော သူငယ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။

ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းအရွယ်ထိ သူက သူငယ်ချင်းအုပ်စုအလယ်မှာဆိုလျှင် ပုံပြောသမား ဖြစ်သည်။

သူ၏ ပုံပြင်များကား ယုတ္တိမတန်၊ ဟုတ္တိပတ္တိလည်း သိပ်မရှိ၊ လုပ်ကြံဖန်တီးပြီးဖြန်းထားသော ဝိညာဉ် နာနာဘာဝ၊ ခုန်းကဝေပုံပြင်များသာ ဖြစ်သည်။

ဒါကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ချင်သော သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့ရအောင်နဲ့ ခန့်မိပြီးဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ လှကေသီ၊ ဖြူသွေး၊ စိုးစိုးနဲ့ မြတ်ကျေးညို ဆိုသော သူငယ်ချင်းကောင်မလေး လေးယောက်တို့ပဲဖြစ်လေသည်။

အဲဒီထဲမှာ နားလဲနားထောင်ချင်၊ ကြောက်တာကလဲ သူများထက်အဆတစ်ရာလောက် ပိုပြီး ကြောက်တတ်သော မြတ်ကျေးညိုသည် ဆိုင်းဆိုင်အတွက်တော့ ပိုပြီး ခြောက်လှန့်ချစ်စရာ သူငယ်ချင်းမကလေးပဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကျောင်းက Hall ခန်းထဲမှာလေ... အခန်း

စောင့်သရဲမရှိတယ်တဲ့ဟာ...”

လို့တစ်ခါကလုပ်ကြံပြောခဲ့စဉ်က အားလုံးမှာဟင်ကနဲ အသံပြိုင်တူနဲ့ (သို့မဟုတ်) မြတ်ကျေးညိုတစ်ယောက်ကတော့ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်လျက် ဆိုင်းဆိုင်၏ အစပျိုးစကားကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပင်။

ရှစ်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားအရွယ်တွေရောက်ကြစဉ်က လှကေသီအိမ်တွင် သူတို့ခုနစ်ယောက်လူစုပြီး ဝိုင်း

ကျောင်းသူသဖြင့် အထက်တန်းကျောင်းမှာလဲ သူတို့တစ်မနက်အတူရှိရသလို နေ့လယ်နေ့ခင်းနဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းစိတ်ရက်တွေမှာလဲ သူတို့ မခွဲမခွာ အတူရှိကြရသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ဟာ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းအုပ်စုကလေးလဲဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝိုင်းကျူရှင် မစခင်အချိန်လေးမှာ သူတို့ဆုံကြစဉ် တစ်နေ့တော့ ဆိုင်းဆိုင်က ဒါတိုင်းလုပ်ကြံပြောနေသော ကြောင်းအရာတွေထဲမှ ခွဲထွက်ပြီး စတင်လိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ သူတို့အားလုံးနဲ့ အင်မတန်မှ နီးစပ်လှတဲ့ သူတို့တက်နေတဲ့ အထက်တန်းကျောင်းက ကိစ္စကြီးမို့ သူတို့အပိုင်ကထက် ပိုစိတ်ဝင်စားသွားကြတာဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်းဆိုင်ကား သူ့စကား၏ အစကို ကျန်တဲ့သူတွေက တော်တော်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိတော့ ပြုံးစေ့စေ့၊ တမင်မဲ့အားနဲ့ လှုပ်ပြပြီး ဆက်မပြောဘဲ ဗလာစာအုပ်ရဲ့စာရွက်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်နေသေးသည်။

ခန့်မိပြီး... စိတ်မရှည်တော့ပဲ...။

“ဟေ့... ပြောပြလေကွာ... မင်းကလဲ

ငါတို့သိချင်မှန်းသိလို့ အထာကိုင်ပြန်ပြီ”

ဟု အော်ချလိုက်တော့၏။

မပြောပဲမနေနဲ့။”

“သူငယ်ချင်းကောင်းပီသချင်ရင် အန္တရာယ် ရှိတာ ဘာညာပြောသင့်ပါတယ်”

ဟူသော အသံတွေဆက်တိုက်ကြားရတော့... ဆိုင်း ဆိုင်းမှာ သူဆင်သောအကွက်ထဲ အလွယ်တကူဝင်လာကြလေ သည့် သူငယ်ချင်းတွေကို တဟဲဟဲရယ်ရင်း မျက်လုံးတွေ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုဟာ... အဲဒီသရဲမရှိတာကို ငါ သိတာ မကြာသေးဘူး...”

“နင်ကဘယ်ကသိလာတာလဲ...”

“ငါတို့ကျောင်းကဆယ်တန်းအောင်ပြီး အခု ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးကကွာ မေမေ သူငယ်ချင်းရဲ့သားပေါ့၊ သူနဲ့ ဟိုနေ့က ငါတို့ အိမ် မှာဆိုတော့မှ သူပြောပြတာလေ...”

“ဟုတ်လား...”

“သူ့ဆီမှာ အဲဒီ သရဲမရဲ့ အရိုးစုရှိတယ်တဲ့ ဟ...”

“ဟင်...”

ညို့ရဲ့ ‘ဟင်’ ဆိုသောအသံမှာ တုန်ရီချောက်ချားမှု တွေအပြည့်ပါဝင်နေသည်။

ခန့်မျိုးက မယုံသလိုအသံနဲ့မေးသည်။

“အဲဒီအစ်ကိုကြီးက သူ့ဆီမှာ အရိုးစုတွေ ဘာ လို့ထားတာလဲ”

“မင်းတို့ကကွာ... တုံးပါ့ကွာ... ဆေးကျောင်း ကလူ တွေဆီမှာတစ်ယောက်ကို အရိုးခန္ဓာကိုယ် စာ တစ်စုံစီရှိရတယ်လေ၊ သူတို့က အဲဒီ အရိုးတွေ ကြည့်ပြီး စာကျက်ရတယ်၊ မကြားဖူးဘူးလား ဟာ...”

“ဪ... ဒီကောင်သာ မသိတာပါကွာ ငါတို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“အေး... ကြားဖူးရင်နားထောင်ကွာ၊ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ရှိတဲ့ အရိုးတွေဟာ ငါတို့ကျောင်း က သရဲမရဲ့ အရိုးတဲ့...”

“သူက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ...”

“သူလဲ အစကဘယ်သိမလဲဟာ၊ စာသင်ဖို့ အရိုးလိုတယ်ဆိုတော့ အရိုးဝယ်ရတယ်တဲ့၊ ဝယ်လာ

www.burmeseclassic.com

ပြီး အိမ်မှာထားပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ ညညဆို အိပ်မက်လာပေးတော့တာပဲ...”

ညီသည် ကြောက်လွန်လွန်း၍ ခြေဖျားလက်ဖျား တွေပင် အေးစက်နေတော့သည်။ ညို့မျက်နှာမှာ ဆီးရွက် ထက်ပင် ငယ်မည်လားမသိ။ ညီဟာ သူငယ်ချင်းတွေ အလယ်မှာ ဝင်ထိုင်နေတာတောင် ကိုယ့်ကျောကိုယ်မလုံသလို ခံစားနေရပြန်သတဲ့...။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်ပေးလဲဆိုတော့...ဟဲ့ကောင်လေး...ငါက နင့်ကို အခုမှသိတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နင်တို့ကိုငယ်ငယ်တည်းက သိတာတဲ့၊ ငါက(-) ကျောင်းက ဟောလဲခန်းထဲမှာ အစောင့် ဖြစ်နေတာလေတဲ့၊ ငါကသာမကျွတ်မလွတ်သေးတာ၊ ငါ့အရိုးစုတွေကတော့ နင်တို့လို ဆေးကျောင်းကလူတွေတဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းတာခံရလို့ ချာချာလည်အောင် နှစ်တိုင်းအလုပ်လုပ်နေရတယ်တဲ့...”

အစကတော့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးလဲဘယ်ယုံမလဲဟာ၊ အိပ်မက်က သုံးလေးရက်တစ်ခါလောက်ကို မက်တော့ သူလဲယုံလာတယ်တဲ့ဟ...

အဲဒီမှာ သူက အရိုးကို စမ်းသပ်တော့တာပေါ့၊ အရိုးခေါင်းကိုပဲ သူ့စာကြည့်စားပွဲမှာတင်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားပြီး ပြောတယ်...

ခင်ဗျားဟာကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာလာလာစကားပြောတဲ့(-)ကျောင်းက အစောင့်ဝိညာဉ်မိန်းမဆိုတာ ဟုတ်သလားပေါ့၊ ဟုတ်ရင် အခုတည့်တည့်နေနေရာက ညာဘက်လှည့်ပြပါပေါ့”

ဆိုင်းဆိုင်သည် စီကာပတ်ကုံး ဖြီးဖြန်းကာ ပုံပြောကောင်းနေသမျှ ကျန်တဲ့ ခြောက်ယောက်မှာတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ အသက်တောင်မှန်မှန်ရှုဖြစ်ရဲ့လားမသိသော အမူအရာတွေနဲ့ ဆိုင်းဆိုင်၏မျက်နှာကို ငေးမောပြီး နားထောင်နေခြင်းအား ဆိုင်းဆိုင်မှာ အတော်ကြီးကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတော့လေသည်။

“အဲဒါဟာ...ညာဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးလှည့်သွားတာတဲ့၊ သူကလဲ တစ်ခါနဲ့ မကျေနပ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါထပ်မေးပြီး အရိုးခေါင်းကဘယ်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးလှည့်တာတဲ့...”

အဲဒီတော့မှ သူတကယ်ယုံသွားတယ်တဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟယ်...အဲဒါ...သူက ဘာဆက်လုပ်လဲ”

“သူက မေးချင်တယ်တဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်လာလားပေးလဲလို့မေးတော့ မေးချင်တာ ဘယ်လိုမေးရမလဲမသိဘူးလို့ စဉ်းစားပြီး အိပ်တော့ အဲဒီညမှာ အိပ်မက်လာပေးပြန်တာတဲ့ဟာ...”

“အံ့မယ်လေးနော်...ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တွေးတာ တောင် အဲဒီသရဲမက သိနေတယ်၊ ကြောက်စရာ ကြီး”

ညိုက မမျိုးသိပ်နိုင်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ညို့လိုသာ ဖွင့်မပြောသော်ငြား ကျန်တဲ့လူတွေလဲ မျက်နှာလေးတွေငယ်နေပြန်တာပါပဲ။

ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လို့နေပြန်တော့သည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာပြောတယ်တဲ့၊ သူ့အရိုးတွေဟာ အနားမရပဲ ဆက်တိုက်အလုပ်လုပ်နေရတာဆိုတော့ အနားယူချင်ပါပြီတဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင်အနားပေးပါတဲ့၊ သူ့ကို ရေထဲဖြစ်ဖြစ် မျှောချင်မျှောပါ၊ ဒါမှမဟုတ် သံချိုင်းမှာပဲ သွားမြှုပ်ပေးပါတဲ့၊ အဲဒီလို တောင်း

ပန်တဲ့ပုံနဲ့ပြောတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဝိညာဉ်က တော့ ငါတို့ကျောင်းမှာ အစောင့်တာဝန်ကျလို့ ဘယ်နှစ်နှစ်ဆိုလဲမသိဘူး၊ ထပ်စောင့်ရဦးမယ်တဲ့၊ ငါလဲ နှစ်တော့ အတိအကျမမှတ်ထားမိဘူး”

“ဟယ်...အဲဒီတော့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးက သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလား”

“လုပ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့၊ သူကတောင်းပန်တုန်း မလုပ်ပေးရင် ဟိုကကြမ်းချင်ကြမ်းလာမှာ သူလဲ ကြောက်တယ်တဲ့...”

“ဟယ်...ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ငါအရမ်းကြောက်တယ် ဆိုင်းဆိုင်ရယ်၊ ကျောင်းမှာ ကဗျာလွတ်အကတိုက်ရင် ဟောလ်ခန်းထဲမှာပဲ တိုက်ရတာဟာ၊ နင်...ပြောပြမှငါဟောလ်ခန်းထဲတောင်မသွားရဲတော့ဘူး”

“ကျေးညိုကလဲ ကဗျာလွတ်ကတာနင် တစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်တာဟယ်၊ ငါတို့လဲပါတာပဲ၊ ပြီးတော့ လူက တစ်ရာတောင်”

“နင့်မှရွေးမခြောက်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သရဲမက ငါတို့နဲ့အတူတူဝင်က နေမလားမသိဘူးနော်...”

“ကလဲကပေါ့၊ ကိုယ်မှသူမမြင်ရတာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ...”

ညိုက အသံတုန်တုန်မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့...။

“ငါ့ဘေးမှာလာကမှာကိုကြောက်တယ်”

ပြောလဲပြော၊ ပြီးတော့ တဟီးဟီးငိုချတော့သောအ

ခါ...။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ညို...ဘာဖြစ်တာလဲဟယ် နင်ကလဲ”

“ကြောက်လွန်းလို့...သရဲမ ငါ့နားမှာလာကရင် ကမှာပဲလို့တွေးပြီးကြောက်တယ်ဟဲ့...ဟီးဟီး”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဆိုင်းဆိုင်းပြောတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊ ဘာလို့တွေးကြောက်ရတာလဲ ကျေးညိုရယ်....”

“ငါက မဟုတ်တာပြောတယ်ထင်ရင် နင်တို့ဘာလို့လာနားထောင်လဲ၊ ငါကကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အန္တရာယ်ကို ကြိုရှောင်ထားနိုင်အောင် စေ

တနာနဲ့ သတိပေးထားတာကို အကောင်းပြောမခံရဘူး”

“ဆိုင်းဆိုင်းရယ်...ဒီမှာကျေးညိုက ကြောက်လို့ ငိုနေပြီဟာ...တော်ပြီ...ဆက်ပြောမနေပါနဲ့တော့...”

“ငါပြောသားပဲ...ကြောက်ရင်နားမထောင်ပါနဲ့လို့....”

ညိုမှာ ကြောက်သဖြင့် ကြံဖန်ပြီးစိတ်အားငယ်ကာ ကြိုတင်ငိုထားမိလေသည်။ ဆိုင်းဆိုင်းမှာ ညိုကို သနားတော့ သနားတာပင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဇာတ်ရှိန်ကိုတင်ထားပြီး ကာမှ ပြန်မချချင်။

သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကို ယုံစေ့ချင်တာ ဖြစ်သည်။

ခန့်မျိုးက...။

“မယုံပါဘူး၊ ဒရဝမ်ဦးဉာဏ်ကြီးလဲရှိတာပဲ၊ သူက ညဆိုလဲ တစ်ယောက်တည်းကျောင်းစောင့်ရတာပဲ၊ သူတွေ့ဖူးရင် သူကသတင်းလွှင့်မှာပေါ့...”

www.burmeseclassic.com

ဟူ၍ တမင်ပြောသေး၏။ ဒီတော့ ဆိုင်းဆိုင်းကား
လက်မခံပါ။

“ဦးညွှန်ကဘုရား၊ တရားအရမ်းလုပ်တာ မင်း
တို့တွေ့သားပဲ ကျောင်းစောင့်နေတဲ့ နေ့ခင်းဘက်
တစ်ချိန်လုံး ပုတီးစိပ်လိုက်၊ ဘုရားစာ အမြဲ ရွတ်
လိုက်လုပ်နေတယ်၊ အဲဒါ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပေါ့”

“သရဲက သူ့ကို မခြောက်အောင်လား...”

“အေးပေါ့ဟ... သရဲတွေက ဘုရားစာရွတ်
ရင် သူ့အနား ဘယ်ကပ်ရဲတော့မလဲ...”

“ဦးညွှန်ကလဲ သရဲရှိမှန်းသိရင် ဘာလို့ ဒရု
ဝမ်လုပ်နေသေးလဲ...”

“ဪ... နင်တို့ကလဲ အလုပ်က ပင်ပင်ပန်း
ပန်းမလုပ်ရဘူး၊ ကျောင်းမှာလဲ နေခွင့်ရတယ်ဆို
တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ အပြင်အလုပ်တွေကဆို သူ့
အနေနဲ့က ဆိုက်ကာနင်းရင်လဲ နင်းရမယ်၊ ကုန်
ထမ်းရင်လဲထမ်းရမယ်၊ သူ့ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ...”

“အေးနော်... ဒါကြောင့်... သူ့ဘုရားစာ အမြဲ
ရွတ်နေတာဖြစ်မယ်...”

“ဦးညွှန်ကို အဲဒီသရဲမတွေ့ဖူးလားလို့ သွား
မေးရအောင်”

သူ့ရအောင်က စပ်စပ်စုစု အကြံပေးလျှင် ဆိုင်းဆိုင်း
မှာ သူ့ အလိမ်ပေါ်သွားမှာစိုးသဖြင့်...။

“ဦးညွှန်ကမင်းကို အမှန်ဘယ်ပြောမလဲ၊
ပြောလိုက်ရင်မင်းကတစ်ဆင့် တစ်ဆင့်နဲ့ ကျောင်း
က လူတွေအကုန်သိသွားကြမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျ
ဆရာမကြီးပါသိသွားရင် ကလေးတွေကြောက်
အောင် ပြောရလားဆိုပြီး ဦးညွှန်ကို အလုပ်ထုတ်
မှာပေါ့၊ မင်း... သူများ ဒုက္ခရောက်အောင် သွား
မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးဆိုရင် ရပါ
တယ်”

“အဲဒါဆိုလဲ သွားမေးပေါ့၊ ငါသိကိုသိနေ
တယ်ကွာ၊ ဦးညွှန်က ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

တကယ်လဲ မရှိသော သရဲဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံ
အပြောကောင်းသဖြင့် သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးဟာ ကျောင်း
ဟောင်းခန်းမကို တစ်ယောက်တည်း သွားရမည့်အကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ကိစ္စများ၌ ရှောင်ဖယ်လာကြသည်။

ဟောလ်ခန်းထဲသွားရမည်ဆိုလျှင် ညိုတစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ သူနေရမှာ၊ ဟောလ်ခန်းမကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ထိုင်ရမှာ(ဘေးဘက်နံရံနဲ့ ကပ်သောနေရာ၊ နောက်ဘက်နံရံနဲ့ ကပ်သောနေရာ တွေကိုဆို ညိုဘယ်တော့မှ မထိုင်) ဆိုသော အကျင့်လေးရှိလာသည်။

ကျောင်းအိမ်သာတွေဆို ညိုကားဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းမသွားရဲ။ အဖော်ပါမှ၊ ပြီးတော့ အိမ်သာတံခါးကို အတွင်းမှ ဘယ်တော့မှ ချက်မထိုးဘဲ သူငယ်ချင်းက အပြင်ကရပ်စောင့်ပိတ်ကိုင်ပေးထားရသည်။

ညိုသည် အိမ်သာသွားရမှာကိုလဲ သိပ်ကြောက်သည် ဖြစ်ရာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ဆို ကျောင်းမှာ အိမ်သာသွားခဲ့၏။

ညို၏ ကျောင်းသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျောင်းအိမ်သာကို အသုံးပြုခြင်းမှာ အတော်ကြီး နည်းပါးလှသည်။

ညိုက အဲဒီအထိအကြောက်ကြီးသူတည်း။ ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာဇာတ်လမ်းကိုတီထွင်ဖန်တီးပြီး ဖြန့်ပြီးပြောရမလဲဆိုတာကို အမြဲစိတ်ကူးနေသူတည်း။

တစ်ခါတုန်းကတော့ မှတ်မှတ်ရရပင် ညိုသည် ဆိုင်းဆိုင်ကြောင့် အပြင်းဖျားသည်အထိ ကြောက်လန့်ခဲ့ရဖူးသည်။

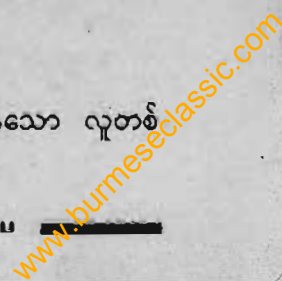
အဲဒီနေ့က ညခုနစ်နာရီလောက်တွင် လှကေသီအိမ်မှာ စာစုသင်ရတဲ့ နေ့ဖြစ်သည်။

ညိုတို့စာသင်ရာမှာ စားပွဲခိုင်းကြီးတွင် ပတ်ထိုင်ကြပြီး ဆရာ(သို့မဟုတ်)ဆရာမကတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစွားပွဲတစ်လုံးဖြင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထိုင်ရပြီး ဝှိုက်ထံဘုတ်ပေါ်မှ ဘောပင်နံဖြင့်ရေးလိုက်သင်လိုက် လုပ်ရလေသည်။

အဲဒီနေ့မှာ စာသင်ကောင်းနေခိုက် မီးက ရုတ်တရက် ဖျက်သွားသည်။ ခါတိုင်းလဲ မကြာခဏဆိုသလို မီးပျက်တတ်ပေမယ့် ဒီနေ့မှာတော့ မီးလဲအပျက်၊ ခွေးအူသံကလဲ စပြီး ကြားရလျှင်...။

“ဟာ...ခွေးအူပြီ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် အကွက်ချောင်းနေသော လူတစ်

လိုက်တာ၊ ဒီမှာစာသင်နေတဲ့လူတွေကိုတော့ ဦးစား
ပေးပြီး လာမထွန်းပေးဘူး...

“ရပါတယ်ဟဲ့၊ မီးက ခဏပဲပျက်မှာပါ”

ဖြူသွေးကလဲ ညှို့လက်ဖဝါးတွေကို အသာအယာ
လေး ဆုပ်ကိုင်ပေးရင်း ဝင်ပြောပေးသည်။

“ဖရောင်းတိုင်မီးနဲ့ဆိုရင် ငါ့ဆံပင်သတိထား
မှ ငါ့ဆံပင်က ရှည်တယ်၊ မီးဟပ်ခံရမှာစိုးရိမ်
တယ်”

စိုးစိုးက မှောင်ထဲမှာ ခေါင်းကို ဘီးပြီးရင်းစကား
စမြည်ပြောပေးပေးမယ့် ညှို့ကား တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ရဲ
ပါတဲ့။

ဆိုင်းဆိုင်ကား သူ့ဇာတ်လမ်းကိုသူ အဖျက်မခံ။ ဤ
ဇာတ်လမ်းအစကို သူကပျိုးထားပြီးဖြစ်ရာ မရရအောင် ခြိမ်း
ခြောက် ဖန်တီးပြောမှပဲဖြစ်လေသည်။

“ငါလာတုန်းက ကေသီတို့ဟိုဘက်လမ်းမှာ
အသုဘရှိတာတွေ့တယ်၊ အဲဒီအိမ်က သက်ဆိုင်
သူဟာ မီးမှောင်တော့မှ သူ့အိမ်နားသူလာကပ်ရဲ
တယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါဆို သူ့အိမ်နားပဲ သူနေမှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... သူ့ရရာ၊ ဒီအနီးအနားဝန်း
ကျင်က သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီ လမ်းကြုံတော့ဝင်နှုတ်
ဆက်ချင်လဲ နှုတ်ဆက်မှာပေါ့”

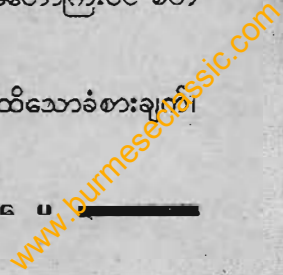
“ပေါက်ကရပြောပြီ၊ သေတဲ့သူက ကိုယ့်ဆွေ
မျိုးတောင်စုံစေ့အောင် နှုတ်မဆက်ရသေးပဲနဲ့ မိတ်
ဆွေတွေကို သတိရပါ့မလားကွ”

“တစ်ချို့က ဆွေမျိုးထက် မိတ်ဆွေကို ပိုခင်
ကြတယ်လေကွာ၊ ကေသီအိမ်မှာ သူ့အသိရှိမလား
မသိဘူး၊ ခွေးအူတာက ဒီနားရောက်မှ ရပ်သွားပြီ၊
ဟဲဟဲ...”

ညှို့သည် ခွေးအူသံဟာ ကေသီအိမ်နားရောက်မှ
ရပ်သွားတာကို သူမလည်းသတိပြုမိသည်။ ဖြစ်ရာ... ပိုပြီး
ကျောချမ်းသွား၏။

ကေသီအိမ်ကလူတွေ၏ ဖရောင်းတိုင်မီးရောင်လေး
အခန်းဝတွင် တွေ့လိုက်ရတော့ ညှို့မှာ အတော်ကြီးပင် စိတ်
ချမ်းသာမလိုရှိသေး...။

မြန်းဆို ညှို့ ကျောပြင်ကို လာထိသောခံစားချက်၊

အေးစက်စက်ရွှေစိစိ ခံစားချက်၊ မီးမှောင်ခြင်း၊ ရွေးအူခြင်းကို ကြောက်နေသော ခံစားချက်၊ ဆိုင်းဆိုင်း ဖွဲ့ဖွဲ့ ပြောဆိုမှုထဲမှာ ကြောက်နေသော ခံစားချက်များပေါင်းလျက် ညိုသည် ရုတ်တရက်ပင်...။

“အား...”

ဟူသော အသံနက်ကြီးဖြင့်၊ အေးစက်တုန်ရီခြင်းများ ဖြင့်၊ ထိတ်လန့်ရခြင်းများဖြင့်၊ အော်လိုက်မိပြီးသောအခါ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်လျက် ငိုက်ကျသွားကာ... အကြောက်လွန်၍ သတိမေ့သွားပါတော့သည်။

ညို... သတိရသွားသောအချိန်တွင် အားလုံး၏ စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာများက ညိုကို ငုံ့မိုးရပ်ကြည့်။ မီးတွေ ကတော့ ပြန်လင်းနေပြီ။

“ညို... ကျေးညို... သမီးသတိရပြီလား။”

ဆရာမက စိုးရိမ်သောအသံဖြင့် မေးသည်။

ညိုသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကာ...။

“ညို... ညိုကို သရဲလာကိုင်တာခံလိမ့်မယ်၊

တယ်၊ တီချာရဲ့၊ အေးစက်စက်ကြီး၊ ပြီးတော့ ရွှေစိ ရွှေစိလက်ကြီးနဲ့ ကြောက်တယ်၊ ညိုကြောက်

တယ်...”

“ဟယ်... မဟုတ်ပါဘူး ညိုရယ်၊ အဲဒါ အိမ် မြှောင်ပါကွယ်... အိမ်မြှောင်ပါ... မျက်နှာကျက်က နေ ညိုကျောပေါ် ပြုတ်ကျတာပါ။”

“မဟုတ်ဘူး... သရဲပါ၊ ဆိုင်းဆိုင်းပြောနေတဲ့ သရဲက ညိုကိုလာကိုင်တာ၊ ညိုက ကြောက်မှန်း သိလို့ တမင်လာခြောက်ပြတာပါ၊ ညိုသိတယ်။”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး ဆိုကွယ်၊ ဆိုင်းဆိုင်း မင်းတော့လား ဒီမှာ မြတ်ကျေးညိုဘယ်လောက် ကြောက်သွားလဲ တွေ့လား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုမှ သူယုံအောင်ပြလိုကလဲ မရတော့ဘူး။”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညိုကိုသနားနေသဖြင့်...။

“ညို... သရဲမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မြှောင်ပါ ညိုရယ်၊ နင်ကလဲ ငါခြောက်မှန်း သိလျှာ နံနံ ဘာလို့ ကြောက်ရလဲ။”

လို့ဝင်ပြီးတော့ ချောမော့ခဲ့ပါရဲ့။

သို့ပေမယ့် ညိုကလည်း ညိုပါပဲ။ ဘယ်လိုမှကို အယုံအကြည်မရှိ။

www.burmeseclassic.com

“ငါကြောက်မှာစိုးလို့ ဝိုင်းညာနေတာပါ။ ငါ သိတယ် ငါ့ကို သရဲလာကိုင်တာ...”

အဲဒီလို တတွင်တွင်ပြောနေပြီးတော့ ညှိရဲ့တစ်ကိုယ် လုံးဟာ ချက်ချင်းအဖျားတက်လာခဲ့တော့သည်။ ညှိ ကြောက်ဖျားဖျားတော့သည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ညှိတစ်ပတ်လောက်လဲသွားသည်။ ဖျားရင်းကယောင်ကတမ်းအိပ်မက်တွေကို မက်ပြန် ကြောက်ပြန်နဲ့ ညှိရဲ့အဖျားက တာရှည်သွားခဲ့သည်။

ညှိမေမေက စိတ်ဆိုးပြီး ဆိုင်းဆိုင်တို့အိမ်ကိုသွားတိုင်သေးသည်။

အဲဒီတော့ ဆိုင်းဆိုင်တစ်သက်တာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်ပေးခြင်းမခံခဲ့ရပေမယ့် ထိုစဉ်ကတော့ ညှိအတွက် ကြောင့် ဖေဖေက သူ့ကို အပြစ်ပေးခဲ့လေသည်။

“ညှိရယ်...အဖျားပျောက်ပါတော့၊ ငါတမင်ချောက်တာပါ။ နင်ယုံပါ။ နင့်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ချောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မြှောင်က မတော်တဆနှင့်အပေါ် ကျတာပါ။ နင့်အမေလာတိုင်လို့ ဖေဖေလဲငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ရှစ်ဆယ်တန်ဗလာစာ

အုပ်နဲ့ အပြည့်....

“ကျွန်တော် နောက်ဆို သူများကိုကြောက်အောင် သရဲအကြောင်းမပြောတော့ပါဘူး”

ဆိုတဲ့ စာကြောင်းတွေရေးခိုင်းတယ်။ လက်ရေးလဲ လှရတယ်။ မလှလို့ဆိုပြီး အသစ်ပြန်ရေးခိုင်းတာလဲခံရတယ်။ ဒီမှာ ငါ့လက်ဆို အဖုတောင် ဖြစ်တယ်”

ညှိဆီတယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးတော့လဲ သူတော်တော်ကို တောင်းပန်ယူရသည်။ ညှိ၏အဖြစ်သနစ်ကား သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စု၏ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ မှတ်မှတ်ရရပင် ပြောစရာဖြစ်သွားခဲ့သလို ဆိုင်းဆိုင်၏လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းပြောတတ်မှုကလည်း အဲဒီမိသားစုတွေကြားမှာ အထင်အရှား ဖြစ်သွားခဲ့သတဲ့...။

(၃)

ထိုစဉ်က ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းကလဲ ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူများကို သရဲအခြောက်ကောင်း၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရုံးခန်းကို ရောက်တဲ့အထိပင် အပြစ်ခံခဲ့ရဖူးလေသည်။

အဲဒီတုန်းက ဆိုင်းဆိုင်းသည် ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးရပြီး သူ့ဘာသာ ဖန်တီးလိုက်သော သရဲဇာတ်လမ်းမှာ.....

“ကျောင်းက အောက်ဆုံးထပ်မှာရှိတဲ့ အိမ်သာမှာ သရဲရှိတယ်”

လို့ အတန်းတစ်တန်းလုံးနီးပါးက ကျောင်းသားတွေရဲ့ အိမ်ကို စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် စာတွေရေးပို့တာဖြစ်သည်။

သူကအင်မတန်မှလဲ စပ်စပ်စုစုရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ လိပ်စာကအစ ဖုန်းနံပါတ်အထိ တော်တော်ကို ခပ်များများသိထားတာဖြစ်သည်။

အဲဒါကြောင့် သူက သူ့ရဲ့ နောက်ပြောင်ဖန်တီးမှုကို ကောင်းကောင်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တာလည်းဖြစ်သည်။

အဲဒီစာတွေရသည်နေ့က သူတို့အတန်းထဲတွင် တိုးတိုး တိုးတိုး အသံများ၊ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်အသံများ၊ အယုံကြီးယုံပြီး ကြောက်နေကြသောအသံများ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။

စာမှာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့်လည်းရိုက်နှိပ်ထားရာ ဘယ်သူ ရေးမှန်းလဲ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်။

သို့သော် သူတို့ အုပ်စုလေးကတော့ ဒါ ဆိုင်းဆိုင်းလက်ချက်ပဲလို့ သိကြလေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုင်းဆိုင်းရဲ့လုပ်ကြံဖန်တီးမှုကို သူတို့

www.burmeseclassic.com

အားလုံး (ညိုကလွဲ၍) စိတ်ဝင်တစားဝင်ပါလိုကြသည်။

ခန့်မျိုးက တိုးတိုး စပြီး တိုင်ပင်တာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဆိုင်းဆိုင်း အဲဒီ စာ မင်းပို့တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး... ကြံကြံဖန်ဖန် ငါက ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာပဲ ဝါသနာပါတယ်... စာရေး ပို့တာ ဝါသနာမပါဘူး”

“အချင်းချင်းတွေကွာ ဒီလိုမျိုး သရဲ အကြောင်း ရှာကြံပြောတာမင်းပဲရှိတယ် ငါတို့သိထား ပြီးသား”

သူရအောင်က သိချင်သလိုအသံဖြင့်...

“ဒါနဲ့ မင်းဘာလို့တစ်တန်းလုံးသိအောင် လျှောက်လုပ်ရတာလဲ”

“တစ်တန်းလုံးသိစေချင်လို့ပေါ့ကွ”

ဖြူသွေးက စိတ်ညစ်သလိုပြောလိုက်သေး၏။

“ဟုတ်တာလဲမဟုတ်ပဲနဲ့၊ ဆိုင်းဆိုင်းရယ် အလကားနေရင်း သူများတွေ လန့်အောင် လုပ်ပြန် ပြီ”

“ဟုတ်လို့ကြေညာလိုက်တာပေါ့ဟ၊ ငါကမ ဟုတ်တာတော့ မပြောပါဘူး၊ ငါသိထားတာကို အားလုံးသိအောင် ဖြန့်ဝေတာပဲ”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ တစ်ခါမှလဲမကြား ဖူးတဲ့ကိစ္စကြီးကို...”

စိုးစိုးက အတင်းခံငြင်းသလိုပြောပြန်သည်။

မြတ်ကျေးညိုကတော့ ဆိုင်းဆိုင်းပြောလျှင် အဟု ကြီးပဲ ထင်ကာ မျက်နှာငယ်နေသည်။

“ငါကိုယ်တိုင် အခြောက်ခံရလို့ဟ...”

“ဟယ်... မဟုတ်ပဲနဲ့...”

“ဟာ... တကယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဟိုးတစ် ပတ်က မနက်အစောကြီး ငါ ကျောင်းရောက်တော့ အိမ်သာအရမ်းတက်ချင်တာနဲ့ ငါတို့အတန်းရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်မလာတော့ပဲ အောက်ထပ်က အိမ်သာကိုပဲ အလွယ်တကူ ဝင်လိုက်တယ်ဟာ၊ အဲဒီမှာ သရဲနဲ့တိုးတော့တာပဲ”

“နင်... နင် မကြောက်ဘူးလား ဆိုင်းဆိုင်း” ညိုက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ဝင်မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာမှမပြောဘူး တစ်မျိုးပဲ...ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီးချပြတယ်...”

“တံခါးကိုရော ဖွင့်ပေးလား”

“မဖွင့်ပေးဘူး...”

“ဟယ်..အဲဒီတော့ နင်ဘယ်လိုလုပ်ထွက်လို့ရလဲ...”

“ငါလဲ အရမ်းကြောက်လာတာပေါ့၊ ကြောက်လွန်းတာ မေးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဒူးတောင်ချောင်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ ကြံမိကြံရာပေါ့ဟာ ငါကလဲ ဘုရားစာဆိုသိပ်လဲမရတော့ ရတဲ့ ဘုရားစာပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ရွတ်တော့တာပဲ”

“ဘာ ဘုရားစာလဲ...”

“ငါ ဘုရားစာတစ်ခုပဲရတယ်၊ ဣတိပိသော ဘဂဝါနဲ့စတာလေ...အဲဒါဘာလဲ”

“အဲဒါ...ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဟဲ့...”

“အေး...အဲဒါတော့ အစအဆုံးရတယ်၊ အဲဒါပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ရွတ်တာပေါ့၊ သိပ်သိသာတာပဲ တံခါးက ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်သွားတယ်၊ ငါလဲ

ထွက်လို့ရသွားတယ်....”

“ထွက်လို့ရတော့ အပြင်မှာဘာမြင်လဲ”

“ဘာမှမရှိတော့ဘူး ဒါပေမယ့် ကျောပြင်ကြီး တစ်ခုကတော့ ရိပ်ခနဲ အိမ်သာအောင်ဝကနေထွက်ပြေးသွားတာတွေ့လိုက်သလို ခံစားရတယ်၊ ငါလဲ ဘုရားစာကို မပြတ်ရွတ်ပြီး ဖောင့်နဲ့ တင်ပါးတသား တည်းကျအောင် ပြေးတော့တာပဲ နောက်ကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားကွာ မင်းက အမြဲ ဖန်တီးနေတာ၊ မယုံရပါဘူး”

“မင်း၊ သာ ဟောလီးဂုဒ်ရောက်သွားရင် သရဲကားရိုက်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါပေမယ့်..ဒါပေမယ့် ညှိကတော့ယုံတယ် ဆိုင်းဆိုင်းရယ်၊ ညှိ အိမ်သာတောင် မသွားရဲပါဘူးဆိုမှ နင့်ကို သရဲက ခြောက်လွတ်တာ သိရတော့ပိုပြီး မသွားရဲတော့ဘူးသိလား”

အဲဒီတုန်းက ညှိကြောက်ဖျားဖျားပြီး တာလဲ တစ်

www.burmeseclassic.com

လကျော် ကြာသွားပြီမို့ ဆိုင်းဆိုင်းဟာ သူ့ရဲ့ ဝါသနာအသေ
သရဲအကြောင်းမပြောပဲနဲ့ ကိုမနေနိုင်သူဖြစ်ရာ ညိုဖျားတာလဲ
အမှတ် မရှိဘဲ ယခုထပ်ပြောပြန်တာဖြစ်သည်။

“မသွားနဲ့ပေါ့၊ ညိုရယ်၊ ငါက ငါ့လိုဖြစ်မှာ
စိုးလို့ တစ်တန်းလုံးကို လဲစေတနာနဲ့ အသိပေး
လိုက်တာပေါ့...”

သူ ထိုသို့သတင်းဖြန့်သည်မှာ ဤတစ်တန်းတည်း
ပင်မက အခြားအခြားသော အတန်းတွေဆီပါ တစ်ဆင့်စကား
နဲ့ တစ်ဆင့်တော်တော်ကို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။

ဆိုင်းဆိုင်းကား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတော့
သည်။

“ဒါ...တမင်နောက်တာပါ...ငါ...ဟိုတစ်နေ့
က အောက်ထပ်က အိမ်သာကို တမင်အစောကြီး
သွားသားပဲ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

လို့ တစ်ချို့က သွားစမ်းသပ်ပြီး ပြန်ပြောသူကပြော

“သရဲက အောက်ထပ်အိမ်သာတင်မက အ
ပေါ်ထပ်တွေလဲ လာချင်လာမှာပေါ့၊ ရှိကိုမရှိလို့
ဘယ်မှာမှမတွေ့တာ”

လို့ သတ္တိရှိသူတစ်ချို့က တမင်တကာကို အစော
ကြီးတွေမှာလာစောင့်ပြီး ပြန်ပြောသောအခါ ဆိုင်းဆိုင်း၏
ဖန်တီးသောစာကြောင်းများလက်ခံရရှိသည်မှာလည်း သုံး
ပတ်ကျော်ကြာသောအခါ ဒီအကြောင်းအရာဟာ လိမ်ဆင်
ကြီးပါလို့ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ယူဆလာချိန်တွင်
ဆိုင်းဆိုင်း သည် နောက်ထပ်အကြံတစ်မျိုးထုတ်တော့သည်။

ထိုအကြံရလာသောအခါ သူသည် မဆိုင်းမတွပင်
အကောင်အထည်ဖော်တော့တာဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူ ကျောင်းကို အစောကြီးမှ တကယ့်ကို
အစောကြီး ရောက်နေတာဖြစ်သည်။ မနက်တစ်ပိုင်းတက်ရ
သော သူတို့ရဲ့ကျောင်းသည် မနက်ခြောက်နာရီလေးဆယ့်
ငါးမှာ ကျောင်းစတင်တာဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဆိုင်းဆိုင်းက
ကျောင်းကို ခြောက်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက တမင်ကြီးရောက်
လာသည်။

ကျောင်းစောင့် ဦးဉာဏ်မှာ အစောကြီး ကျောင်း
ရောက်လာသော သူ့ကို...

“ကလေး...ဘာလို့ကျောင်းအစောကြီး လာရ
သလဲကွဲ့...”

ဟု မေးလေသည်။ ဆိုင်းဆိုင်းက ဖြီးတဲ့ဖြန်းတဲ့နေရာ
တွင် လည်း ထိပ်တန်းပင်...။

“ဟာ...ဦးဉာဏ်ရာ...မပြောချင်ပါဘူး။
ကျွန်တော့်ကိုဆရာမက ဒဏ်ပေးထားတယ်ဗျ။ ကျွန်
တော်တို့အဝါအသင်းမှာ ကျွန်တော်ကခေါင်းဆောင်
လေ၊ အဲဒါဗျာ အဝါအသင်းအလှည့်တုန်းက တံ
မြက်စည်းလှည်း၊ ရေခပ်၊ ကျောက်သင်ပုန်းဖျက်ဖို့
ကို အသင်းသားတွေကိုမှာမထားမိတော့ မနေ့က
တစ်နေ့လုံး အတန်းထဲမှာညစ်ပတ်နေတယ်၊ ဆရာ
မက စိတ်ဆိုးတယ်၊ အသင်းခေါင်းဆောင်မှာတာဝန်
ရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကိုဒဏ်ပေးပြီး ဒီနေ့ သန့်
ရှင်းရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
လုပ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတာနဲ့ စောစောလာရတာ
ပါ...”

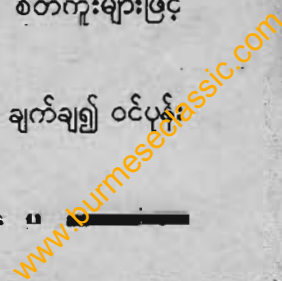
“ဪ...အေး...အေး...ဒါဆိုလဲ ကျောင်း
ထဲဝင် စောစောလာတော့ အလုပ်တွေအကုန် ဖြည်း
ဖြည်းလုပ်ရတာပေါ့”

ဆိုင်းဆိုင်းသည်ကား သူ့အတန်းရှိရာအထပ်ကို ဟန်
ပြုလောက်သာတက်ပြီး အတန်းထဲတွင် လွယ်အိတ်ထားကာ
လွယ်အိတ်ထဲတွင် သိုဝှက်ထည့်လာသော အနက်ရောင်ဝတ်
ရုံဖားဖားကြီးတစ်ခုကိုပိုက်၍ အောက်ဆုံးထပ်ကို ကျောင်း
စောင့် မမြင်အောင် တိတ်တဆိတ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသည်ကား မည်သူမျှမရှိရာ လူရှင်းပြီး တိတ်
ဆိတ်နေပါသည်။ ဆိုင်းဆိုင်းသည် အောက်ဆုံးထပ်က အိမ်သာ
ဆောင်ခဲ့သည်။ သူ့တွင် ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိ။ သူက သရဲ
စာတ်လမ်းကို ဖန်တီးသူဖြစ်ရာ ယခုအခါမှာတော့ သူ့ကိုယ်
တိုင်က သရဲလုပ်၍ ခြောက်မည်လို့ ကြံစည်ထားသည်။
ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်မည်။

တစ်ခါလောက်ခြောက်လိုက်လျှင် နာမည်ကျော်သွား
ညှို့ သူ့ရဲ့ သရဲစာတ်လမ်းအတွက် သူ စိတ်ကူးများဖြင့်
ချုပ်နေလေသည်။

သူသည် အိမ်သာ တစ်လုံးထဲတွင် ချက်ချ၍ ဝင်ပုန်း

နေသည်။ အပြင်က ဝင်လာမည့် တစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းပါသည်။ သူ့တွင် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကိုလည်း ခြုံထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်ရုံနက်မှာ ခေါင်းစွပ်ပါ ပါရာ ခေါင်းအထိ မည်းမည်းကြီးတဆက်တည်းဖြစ်နေသည်။

သိပ်တော့ကြာကြာစောင့်ရသည်။ ခြောက်နာရီခွဲခါ နီးလောက်ကျမှ ခြေသံ တဖြတ်ဖြတ်ဝင်လာသံကိုကြားရသည်။ သူသည် တံခါးကိုအသာလေးဟပြီး ချောင်းကြည့်တော့ အပြင်မှဝင်လာသောတစ်ယောက်က အိမ်သာတစ်ခု ထဲဝင်သွားတာတွေ့ရလျှင် ဆိုင်းဆိုင်းသည် ကမန်းကတန်းပင် သူဝင်နေရာအိမ်သာမှထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုတစ်ယောက်ဝင်သွားသော အိမ်သာရှေ့တွင် ခြေသံရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ပြလိုက်၏။

ပြီးတော့ 'ဟင်း' ခနဲသက်ပြင်းချသံ ခဏခဏကိုလဲ တမင် လုပ်ပြလိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ အထဲက တစ်ယောက်မှာ ကြားထားသော သတင်းများကြောင့် စိတ်ထဲတွင် သို့လောသို့လော ထင်သွားပုံရသည်။

ချက်ချင်းတံခါးချက်ကို ဖွင့်လိုက်သံကြားရလျှင်

ကြားရခြင်း ဆိုင်းဆိုင်းသည် တံခါးအနည်းငယ် ဟလိုက်ရုံက လေးရှေ့တွင် ကျောပေးကာ ပိတ်ရပ်လျက် ထိုသူဖွင့်သော တံခါးကို အတင်းပြန်တွန်းပိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အထဲက သူမှာ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော အသံဖြင့်...။

“ခင်...ခင်ဗျား...ဘယ်သူလဲ...”

လို့မေးသည်မှာ စကားလုံးပင် မသဲကွဲလှ။ ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူ၏ဝတ်ရုံမည်းကြီးခြုံထားသောနောက်ကျောပြင်ကို တံခါးနဲ့ ပိုမိုဖိကပ်၍ တွန်းလိုက်တော့သည်။

အထဲကလဲ အတင်းပြန်တွန်းသည်။ သူကလဲ အလျှော့မပေးဘဲ အပြင်ကပိတ်သည်။ အကယ်၍များ ထိုသူက ဘုရားစာဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုကို ဆိုလျှင် သူက ဖြတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးပြီး အပေါက်ဝကို လှစ်ခနဲပြေးမှာဖြစ်သည်။ သူက အဲဒီလိုကြံစည်ထားတာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက သရဲဆိုရင် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မခြောက်ပါနဲ့ အီးဟီးဟီး၊ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်ဗျ”

အထဲက အသံမှာ သူ့ထက်ငယ်သော ကောင်လေး အသံဖြစ်သည်။ ကောင်ကလေးက ငိုယိုပြီး တံခါးကို တခုနဲ့ ခုနဲ့ထုလည်းထု၊ တွန်းလည်းတွန်း နောက်ဆုံးတော့ အသံ နက်ကြီးဖြင့်...။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့...ကယ်ကြပါဦး...ကျွန်တော့် ကိုသရဲချောက်နေပါတယ် ကယ်ကြပါဦး သရဲ ကျွန်တော့်ကို ကုပ်ချိုးဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဗျ...အီး ဟီးဟီး...မြန်မြန် လာကယ်ပါဗျို့...”

အော်ချလိုက်သောအခါ ဆိုင်းဆိုင်းသည် ဘယ်လိုမှ လဲ မျှော်လင့်မထားမိသည်ဖြစ်ရာ လန့်ဖျပ်ပြီး တံခါးကို ဆက်တွန်းပိတ်မထားတော့ဘဲ အိမ်သာအပေါက်ဝကို ထွက် အပြေး၊ အော်သံကြား၍ ကျောင်းစောင့် ဒရဝမ်ကြီးမှာ အိမ် သာဆီပြေးအလာမှာ ဆိုင်းဆိုင်းကို ဘွားခနဲ ဆုံလိုက်တော့ သည်။

ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ မရှေးမနှောင်းတွင် နောက်မှ ပြေးထွက် လာသော ကျောင်းသားငယ်ကလေးမှာ အပြင်လဲရောက်ရော ဆိုင်းဆိုင်း၏ဝတ်ရုံနက်ကျောပြင်ကို ထပ်၍မြင်လျှင် ပြေးနေ ရာမှ ရွေ့ခနဲ မေ့လဲတော့သတည်း။

“ဟင်...မင်း...ဘာလုပ်တာလဲ...လာစမ်း”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်...”

“မင်းဘာလုပ်ခဲ့လဲ...ဟိုကလေးသတိမေ့လဲ သွားပြီ”

ဦးညာဏ်နဲ့အတူ ဆရာ၊ဆရာမတစ်ချို့လည်း ချက် ချင်းရောက်လာရာ ဝတ်ရုံနက်နဲ့ ဖမ်းချုပ်ခံထားရသော ဆိုင်း ဆိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ သတိမေ့လဲနေသော ကျောင်းသားငယ် ကိုလည်းကောင်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းသားငယ် သတိပြန်ရသောအခါ အကြောင်း ခုံကို သိကြရလျှင် ဆိုင်းဆိုင်းသည် အင်မတန် ကို ကြီးမားလှ သောအပြစ်ကို ကျူးလွန်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် မိဘတွေထံ သို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့သည်။

“မောင်ဆိုင်းဆိုင်းဟာ သူများကို သတိမေ့တဲ့ အထိ ခြောက်တာလှနဲ့တာ လုပ်တယ်၊ တခြား ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုလဲ ခြောက်လှနဲ့ တယ်၊ ကျောင်းစောင့်ကိုလဲ ညှာပြီး အစောကြီး ကျောင်းထဲဝင်တယ်၊ သူဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့

သရုပ် ချက်နာဖုံးကြီးလဲ စွပ်ထားသေးတယ် သိလား"

လို့လည်း ဆိုင်းဆိုင်၏ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးမရိုးရလေအောင် ခြောက်လှန့်နောက်ပြောင်မှုများကို အတိုင်တောဆုံးသူ၊ ဆိုင်းဆိုင်၏ခြောက်လှန့်ခြင်းကို အခံရဆုံးသူ မြတ်ကျေးညိုသည်ကား ဆိုင်းဆိုင်၏မိဘများအတွက်တော့ ကျန်တဲ့ ငါ့ယောက်သော သူငယ်ချင်းတွေထက်ပင် အရင်းနှီးရဆုံးကလေးမလေးဖြစ်နေတော့သည်။

"ညို့ကို ညက ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းထဲကနေ သရဲ ကားထဲက အသံမျိုးတွေသွင်းထားတဲ့ ကက်ဆက်ကြီးဖွင့်ပြတယ်"

"ညို့ဆီတယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးရင် စကားလဲ မပြောဘဲ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီးချပြီး သရဲခြောက်သလိုလုပ်ပြတယ်"

"အန်တီက ကားတွယ်မစီးပါနဲ့ပြောတာ သူနားမထောင်ဘူးအန်တီ၊ကေသီတို့အိမ်မှာ မနေ့က ဆရာမသိပ်နေမကောင်းလို့ အစောကြီးပြန်သွားတော့ အန်တီတို့လဲလာမကြိုသေးတော့လေ သူ ကေ

သီတို့ အိမ်နားက မှတ်တိုင်ကနေ ဟိုဘက်မှတ်တိုင်ထိ ကားကို တစ်ခေါက် အသွားအပြန် တွယ်စီးတယ်.."

လို့ ညို၏တိုင်တော့မှုများထဲမှ အသစ်ခွဲထွက်လာသော အကြောင်းအရာကို စပြီး ကြားရတဲ့ နေ့က မေမေသည် မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်သွားရလေသည်။

"သားရယ်...အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတဲ့ အလုပ်ကို မင်းဘာလို့ လုပ်ချင်ရသလဲဟင်၊ အံမယ်လေးလေ ကားတွယ်စီးသတဲ့ မတော်လက်အံသေပြီး ပြုတ်ကျမှဖြင့်..."

"တစ်မှတ်တိုင်တည်းပါ မေမေရယ်"

"ဟဲ့...တစ်မှတ်တိုင်လဲ တစ်မှတ်တိုင်ပဲကွယ်မင်းကို မေမေတို့က တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ စုပုံပြီးချစ်ထားရတာ၊ မတော် တစ်ခုခု...ဖွဟဲ့... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တစ်ခုခုများ ဖြစ်ရင် မေမေဘယ်လောက်ရင်ကျိုးမလဲ၊ သေသွားရင်လဲ ရင်ကျိုးရမှာပဲ၊ မိဘက မွေးတုန်းက အကောင်းအဒီလို ကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ တစ်ခုခု ကျိုးကန်း

www.burmeseclassic.com

ကျန်ခဲ့ရင်လဲ မေမေတို့ ယူကျုံးမရဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း ဒါကိုသိတတ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွယ်..."

"ဘတ်(စ်)ကားစီးဖူးချင်လို့ စီးတယ်ဆိုလဲ ဖေဖေအပြစ်မပြောပါဘူး သားရယ်၊ တွယ်တော့ မစီးပါနဲ့ ချောင်ချောင်ချိချိကားမျိုးစီးပါလား"

"နောက်...ဘယ်တော့မှ တွယ်မစီးရဘူးနော် သား"

ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ ခေါင်းသာညှိတ်ပြပေမယ့် သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘတ်(စ်)ကားမှာဆို ထိုင်စီးရတာထက် တွယ်စီးရတဲ့အရသာဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆို တာကိုပဲ တွေးတောနေပါသည်။

ဒီနေရာမှာ ခန့်မျိုးနဲ့ သူရအောင်တို့ကလည်း ဆိုင်း ဆိုင်နဲ့ စိတ်သဘောချင်းတူလှသည်။

သူတို့ လစ်ရင် လစ်သလို ကားတွယ်စီးဖို့ကို အခြေ တိုင်ပင်ကြသည်။

ကားတွယ်စီးပြီးလျှင် အရသာကို ဖိမ်ခံပြီး ပြန်၍ စမြို့ပြန်တတ်ကြလေသည်။

"ကားတွေကို တွယ်စီးရတဲ့ အထဲမှာကွာ ဒက်

ဆန်းကားတွေရဲ့နောက်မှာ တွယ်စီးရတဲ့ အရသာက ပိုကောင်းတယ်နော်..."

"ဟုတ်တယ်ကွ...အဲဒီကားတွေက မြန်တော့ လူက လေထဲမှာ လွင့်နေသလိုခံစားရတယ်"

"မျက်နှာကို လေလာတိုးတာကွာ...တဂိုးဂိုးနဲ့ ဆံပင်တွေလည်းလွင့်၊ အင်္ကျီတွေကလည်းလွင့်၊ ပုဆိုးဝတ်ရင်လဲ ပုဆိုးကလွင့်၊ ဘောင်းဘီဝတ်ရင် လဲ ဘောင်းဘီအနားသားကလွင့်နဲ့ ဘယ်လိုဖီလင် လဲမသိဘူးကွာ...ငါတော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ"

"ဆိုင်းဆိုင် မင်းကသိပ်သဘောကျနေ၊ မင်း မေမေက စိတ်ပူတာလဲသတိထားဦး၊ တော်ကြာ ကွာ တစ်နေ့လောက် ခြေချော်ကျမယ်၊ ဘာမှတော့ ကြီးကြီးမားမားမဖြစ်ပေမယ့် လက်ကျိုးတာလေး၊ ပွန်းပဲ့တာလေးလောက်ဖြစ်ရင် သူသိသွားမှာပဲ၊ အဲဒါဆို ငါတို့အိမ်တွေကပါသိရင် အဆူခံရ လိမ့် မယ်"

"ဟိုကောင်မစုတ်လေး ကျေးညိုရန်ကလဲ ကြောက်ရသေးတယ်၊ နေရာတကာ လိုက်တိုင်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ဆိုင်းဆိုင်းကိုဆို သူက ပိုတိုင်တယ်ကွ”

“ငါကလဲ သူ့ကိုဆို ပိုပြီး ခြောက်တာကိုး၊ မနေ့ကလဲ ငါ့ကို သူတိုင်ရမလားဆိုပြီး အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့သူ့ကို တီကောင်နဲ့ တမင်လိုက်တို့လိုက်တယ်”

“အဲဒါလဲ တိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“တိုင် ကလိုင်ပေါက္ကွာ၊ တိုင်တာများ ရိုးနေပြီ ဂရုကိုမစိုက်တော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းက ကျေးညိုကို စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

“မဆိုးပါဘူး၊ တိုင်တာက သူ့ဝါသနာ၊ ခြောက်တာလှန့်တာက ငါ့ဝါသနာလေ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ကိုယ် လုပ်ကြတာပဲ၊ စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူးကွာ”

သူတို့ ယောက်ျားလေးသုံးယောက်တို့က ဝါသနာတူစွာ ဘတ်(စ)ကား၊ အထူးသဖြင့် ဒက်ဆန်းကားတွေကို တွယ်စီးမြဲ တွယ်စီးလျက် မိန်းကလေးလေးယောက်တို့ထဲမှာ တခြားသူတွေကတော့ တော်ရုံသင့်ရုံတိုင်တောပေမယ့် မြတ်

ကျေးညို ကတော့ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်၊ မပျင်းနိုင်စွာ တိုင်ဘောမြဲတိုင်တောလျက် သူတို့ရဲ့ ငယ်ငယ်ဘဝတွေဟာ လျှင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပါသည်။

ဆယ်တန်းရောက်တော့ ဆိုင်းဆိုင်းကပဲ စပြီး စည်းဖောက်လာတာဖြစ်သည်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မြတ်ကျေးညိုဘာပဲလုပ်လုပ် ငေးရာ၊ ချစ်စရာ၊ စွဲလန်းစရာ၊ မြတ်နိုးစရာလေးများ အဖြစ် စီးစားတတ်လာခြင်းကို သူစတင်ရင်းနှီးလာခဲ့တော့သည်။

အဲဒီမှာ သူဟာ ဒါကို ‘အချစ်’ ပါပဲလို့ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ သူ...ညိုကို ချစ်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းဘဝမှ ပြောင်းလဲသွားရသော ချစ်ခြင်းအရားကို သူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်ညိုကိုသူပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားသလို သူ့ဆန္ဒကလဲ လျှင်မြန်စွာ ကြီးထွားရင့်သန်လာခဲ့သည်။

အဲဒီမှာ ဆယ်တန်းမဖြေခင်မှာ ညိုကို သူ စတင်ဖွင့်ပြောခဲ့တော့တာ...။

မြတ်ကျေးဇူးပါသည် သူက ဒီစကားကို ပြောသောအခါ သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့သလိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားမိလေသည်။

အကြာကြီးခေါင်းငုံ့နေမိလျှင် ဆိုင်းဆိုင်းက စိတ်ပန်သောအသံဖြင့်...။

“ညို...နင်...ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“.....”

“ငါ့ဘက်က စပြီးမရိုးမသားစိတ်ထားမိတာပါ။ ငါ့မှာအဖြစ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို ချစ်နေလျက်သားနဲ့လဲ ငြိမ်ပြီးမနေနိုင်ဘူး။ ကျောင်းမှာရောကျူရှင်မှာပါ နင့်ကိုကြိုက်နေတဲ့လူတွေက အများကြီးဟ...ငါက ဦးအောင် အရင်ပြောမှဖြစ်မယ်လေ၊ ခုံနေရာဦးသလိုဦးထားရတာပေါ့။ ငါက အရင်မပြောထားရင် တော်ကြာငါနောက်ကျသွားမှာစိုးရိမ်တယ်”

“.....”

“ညို...ညို...ဟာ နင်ကလဲ မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်မနေပါနဲ့။ ဟဲ...ဟဲ တော်ကြာ တီကောင် ရုတ်တရက်ထွက်လာရင် ငါ့ကို လန့်ပြီးဖက်လိုက်တာမျိုး...”

“ဟင်..ဟင်..ဆိုင်းဆိုင်းနော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဟီး..ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အဲဒီလိုတွေဖူးတော့ငါလဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောလိုက်တာပါ...”

“ဟင်း...ငါလေနှင့်ကို သိပ်အမြင်ကပ်တယ်သိလား....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ....”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...ငါ့ကို ကျတော့ တစ်စက်မှ မသနားဘူး၊ ငါကြောက်ပါတယ်ဆိုလဲ လိုက်လိုက် ခြောက်တယ် တကယ်ဆို နင် ငါ့ကိုကြိုက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး...”

“ကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး...ချစ်တာပါ”

ဘယ်နှစ်က မွှားကြာကြာစောင့်နိုင်ရမှာပေါ့၊ မစောင့်နိုင်ရင် မချစ်နဲ့လေ၊ မြန်မြန်အဖြေပေးမဲ့ တစ်ယောက် ကို သွားပြီးချစ်...”

“ညို နင်ကလေး အချစ်ကို နားလဲမလည်ဘူး၊ ဟိုလူပြောင်းချစ်ခိုင်း ဒီလူပြောင်းချစ်ခိုင်းနဲ့... ဟင်း...”

“အဲမယ်... သူကတော့ အချစ်အကြောင်းသိပ် သိတဲ့ ဆရာကြီးပေါ့လေ”

“ညိုကလဲ မခနဲပါနဲ့ဟာ”

“ငါပြောပြီးသားနော် စောင့်နိုင်ရင်စောင့် မစောင့်နိုင်ရင်လဲရတယ်”

“စောင့်မှာပါ ညိုရယ် ငါက နင့်ကိုတကယ် ချစ်တာပဲ၊ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

မြတ်ကျေးညို ကိုယ်တိုင်က အဲဒီအချိန်တည်းကပင် သူဟာ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်လာမှာပဲရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အတပ်သိထားခဲ့ပြီး။

အတိအကျ သတ်မှတ်ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

သူ့အပေါ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ်မှန်းမသိ ချစ်မိလာခဲ့တာဟာ အချိန်ကာလကြာတာနဲ့အမျှ ပမာဏကလည်းပိုပြီး ကြီးထွားရှင်သန်အမြစ်တွယ်လာခဲ့လေသည်။

သူ အစအနောက်သန်မှန်း သူများကြောက်ပါတယ်ဆိုတာ ကိုမှ ခြောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ သူ့ကိုအမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ကို ချစ်စိတ်တွေက ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ပါသည်။

သူ့ကိုညို သိပ်ချစ်နေပြီမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်လိုက်မိသောအခါ အချစ်ဆိုသော အကြောင်းအရာကို အံ့ဩလက်ဖျားခါသွားခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်အချိန်တည်းက အမြစ်တွယ်နေမှန်းမသိတဲ့ အချစ်တစ်ခုဟာ သူ့ဘက်ကစတင်လိုက်တော့မှ နီးကြွလာခဲ့တော့တာလဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ တက္ကသိုလ်စတင်ရမဲ့ ပထမဦးဆုံးနေ့ကို ရင်တခုန်ခုန်၊ တမျှော်မျှော်နဲ့ စောင့်ခဲ့သလို ညိုကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီနေ့ကလေးအတွက် ဘယ်လောက်ရင်ခုန်၊ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူတောင်သိလိမ့်မည်မထင်ခဲ့ပါ။

www.burmeseclassic.com

(၅)

ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတဲ့အခါကျတော့ ဆိုင်းဆိုင်းဟာ အချိုးမပြောင်းပဲ အရင်ကလိုပဲ စမြဲနောက်မြဲ သရဲဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးပြီး ခြောက်လှန့်မြဲ။

အသက်အရွယ်တွေဟာ နှစ်ဆယ်ကျော်တွေ ဖြစ်လာပြီမို့ တခြားသူတွေကိုတော့ ဆိုင်းဆိုင်းက အထူးတလည် ခြောက်လှန့်နောက်ပြောင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိလှပေမယ့် ချစ်သူ မြတ်ကျေးညိုကိုတော့ တမင်တကာကို နောက်ပြောင် ခြောက်လှန့်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ညိုသည် သူ စပြီးခြောက်လှန့်ခါစကတော့ သူ မှန်း မသိသေးသည်မို့ ညအိပ်ချိန်တွေဆို အကြောက်ကြီး ကြောက်ကာ ဖုန်းပလပ်ကိုပင် ဖြုတ်ထားတော့တဲ့အထိ ဖြစ် သွားသည်။

ပြီးတော့ အဖေနဲ့အမေ အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး အဖေနဲ့အမေကြား ဝင်အိပ်ရတဲ့အထိ ကြောက်တာဖြစ်သည်။

“ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ...ညိုရယ်၊ ကိုယ် လဲဘုရားတရားဒီလောက်လုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီကိုယ် မမြင်နိုင်တဲ့ အရာတွေကိုကြောက်ရသလား သမီး ရယ်...”

လို့ မေမေက ကြာတော့ ညိုအကြောက်ကြီးလှတာ ကို အမြင်ကပ်ပြီး ဆူပူတော့သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ခြောက်လှန့်တာပါ ကွယ်၊ ညအိပ်ချိန်ကြီးကျမှ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဖုန်းထဲက နေ အသံမျိုးစုံလွှင့်ပြီး ခြောက်တယ်ဆိုတာ တမင် ကို ဖန်တီးပြီးခြောက်တာပါ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဟို ကောင်လေး ဆိုင်းဆိုင်းများလား မသိဘူး။”

ဖေဖေကတော့ တွေးတောမိပြီး အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်

နိုင်သူကိုစဉ်းစားကြည့်၏။

အဲဒီတုန်းကတော့ ညိုသည် ပြောင်းလဲသွားသော ဆက်နွယ်မှုကို မိဘတွေအား အသိမပေးထားသေးသည် ဖြစ်ရာ ဖေဖေ ဒီလိုစပြောတော့ ကိုယ့်ဘာသာမလုံမလဲပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ အစ်ကိုကြီးကပါ ဝင်ပြီးပြောလိုက်သေးတာရှိသည်။

“ဒီကောင်လေး ခုတလောမှ တော်တော်ကို ဖုန်းဆက်တယ် မနက်တစ်မျိုး နေ့လယ်တစ်မျိုး၊ ညနေတစ်မျိုး နဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို တစ်နေ့ကုန်နီးနီးဆက်တော့တာပဲ...။

ကျောင်းတက်ရက်တွေဆိုလဲ ညိုဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်တာ တစ်နာရီမပြည့်သေးဘူး ဒီကောင်ဆက်ပြီ အခုညဘက်သရဲအသံတွေနဲ့ ဖုန်းထဲမှာခြောက်တာလဲဒီကောင်ပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်ငယ်ငယ်က ဝါသနာကိုခုထိမစွန့်သေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ငါ့သမီးကို ခြောက်တာဒီကောင်ပဲဖြစ်မယ်၊ ကြောက်မနေနဲ့သမီး...”

“နေစမ်းပါဦး ညိုရယ်...သူက အခုမှ ဘာလို ဖုန်းတွေတဂွမ်ဂွမ်ဆက်ရ၊ စကားတွေအကြာကြီး ပြောရ၊ အခု အဖေနဲ့သားကြီးပြောသလို ညဘက် သရဲလုပ်ပြီးဖုန်းထဲမှာ ခြောက်ရဖြစ်ရပြန်တာပဲ...”

မေမေက မိန်းမပီပီ အရိပ်အကဲတွေကို မသင်္ကာတော့သလို မေးခဲ့စဉ်က ညိုသည် ရှက်ရွံ့နှုတ်ဆွံ့အ လျက် အခြေအနေမှန်ကို ဖွင့်မပြောရဲ။

ဒီမိဘ ဒီအစ်ကိုတွေဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ တစ်ဦးတည်းသောညီမ မို့ ညိုစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်လုပ် ခွင့်ပြုမှာပဲဆိုတာ သိသော်ငြား ကိုယ်က ရည်းစားဆားမိပါပြီဆိုတဲ့အကြောင်းအရာကို ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့မှ မပြောရဲပေ။

“ဖုန်းထဲကနေခြောက်တာ ဆိုင်းဆိုင်းဟုတ် မဟုတ် မေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်မေမေရယ်...”

“အေး...အဲဒါထားတော့...တက္ကသိုလ်စပြီး တက်ကတည်းက ဒီကောင်လေး ဘာကြောင့် ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေရော ကျောင်းပိတ်ရက်တွေရော တစ်ချိန်လုံးဖုန်းဆက်ရ၊ ဖုန်းအကြာကြီးပြော

ရ ဖြစ်လာတာလဲ အဲဒါ မေမေသိချင်တယ်၊ အရင်က ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

မေမေ မေးခွန်းကိုညှိ မဖြေဝံ့သေး။

“ကဲပါကွာ...အမေကြီးကလဲ သမီးရှက်ရင်လဲ မဖြေပါစေနဲ့၊ မင်းသဘောပေါက်နေပြီးသားပဲကွာ”

“ဟားဟားဟား...ငါ့ညီမ တကယ့်တကယ် ရည်စားရတော့လဲ ကိုယ့်ကို သရဲယောင်ဆောင်ပြီး ခြောက်တတ်တဲ့ ကောင်ကိုမှ ရည်းစားတော်ရတယ်လို့ကွာ ဖြစ်ရလေ...”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းချင်းထဲကပဲဆိုတော့ မေမေတို့က ဘာမှသဘောမကျစရာမရှိပါဘူး၊ အဲဒါကို ညှိက မေမေတို့ကို ဘာကြောင့်မပြောရသလဲ၊ ကိုယ့်မိဘအကြောင်းလဲသိသားနဲ့၊ ဒီလောက်ခေတ်မီပြီးပွင့်လင်းကြတဲ့ မိဘတွေကို ညှိက ဖုံးကွယ်ချင်ရလားကွယ်...”

ညှိသည် ဒီတော့မှ ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းဖို့ စိတ်ကူးတော့တာဖြစ်သည်။

ညှိက ဟုတ်သည်၊မဟုတ်သည် မဖြေရခင်မှာ

ကြီးတွေက ကြိုတင်သုံးသပ်ပြီးပြောထားလိုက်ပြီမို့ ညှိအတွက်လည်း အကျပ်အတည်းတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရတာပင်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ ညှိက...ညှိက ဟို...ရှက်လို့ပါ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေ...ကိုယ့်အမေ့ရှက်စရာလား၊ ဖေဖေနဲ့အစ်ကိုကြီးကို ရှက်တယ်ဆိုရင် တောင် မေမေ့ကိုတော့ အရှင်ကြိုပြောထားသင့်တယ်”

“ညှိက တမင်ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညှိကရှက်နေတာပါ၊ ပြီးတော့ ညှိတို့ ကျောင်းတွေစပြီးတက်ရတော့မှလေ အဲဒါ...အဲဒီလိုပေါ့ ဖြစ်သွားကယ် ဆိုတော့...”

“ကဲပါ...ကဲပါ...ထားပါတော့ကွာ...ဆက်မေးမနေပါနဲ့တော့ အမေကြီးရယ် မင်း၊ သမီးရှက်လို့ မြေကြီးထဲဝင်တော့မယ်၊ အေး...ဒါပေမယ့်ဟိုခဏာကို ပြောလိုက်ဦး၊ ည...ည...သရဲယောင်ဆောင်ပြီး ဖုန်းထဲကနေမခြောက်နဲ့လို့...တယ့်နယ့်

ကွယ် ဒီကောင် ခြောက်စရာရှားလို့ ကြံကြံဖန်ဖန် ကွာ...”

အစ်ကိုကြီးကတော့ ညှိငယ်ထိပ်ကို အုပ်ကိုင်ဆွဲရင်း...။

“ဖြစ်ရလေ ငါ့ညီမရယ်...သရဲကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ သရဲယောင်ဆောင်ခြောက်တဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆိုင်းဆိုင်နဲ့မှ ရည်းစားတော်ရတယ်လို့...”

ဟု တဟားဟားအော်ရယ်လျက် ပြောသည်။ ညီဘက်က အသိပေးခြင်းဟာ ဤမျှဖြင့် အဆုံးသတ်သွားပေမယ့် သူ့ဘက်ကို အသိပေးတဲ့အခါ...။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းရောက်တော့ ညိုကပဲ သူ့ကို ပြီး စစ်မေးရလေသည်။

“ဆိုင်းဆိုင်...ရှင်...ညဘက်တွေဆို ညှိဆီဖုန်းခေါ်ပြီးရင် ဖုန်းထဲကနေ သရဲခြောက်တာမျိုး ခုတလော ပြန်လုပ်ပြီမဟုတ်လား...”

“ဟဲဟဲ...ဟုတ်တယ်...”

“ဟင်...ဘာဟုတ်တာလဲ...ဘာဟုတ်တာလဲ...ကဲ...”

“အား...ဆွဲမဆိတ်ပါနဲ့ ညှိရာ...နာတယ်ကွ၊ ညှိကို မို့ ကိုယ်မရှောင်ပဲ နေပေးနေတာ ညှိဆိတ်တာသိပ်နာတာပဲကွ...”

“ဆိတ်မှာပဲ တကယ် ထုရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်...ဟင်း၊ အဲဒီလို ခြောက်တာ ငယ်ငယ်ကပဲ လုပ်တယ်၊ အဲဒီလိုမခြောက်တာလဲ ကြာကြာလှပြီ၊ သုံးနှစ်လောက်ကိုရှိပြီဆိုတော့ ညှိကရှင်ဒီလို

www.burmeseclassic.com

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ...ညိုရယ် ညိုကသာ ညိုအိမ်ကို ခုမှအသိပေးတာပါ။ ကိုယ်က ကိုယ် ညိုကိုစပြီး ဖွင့်ပြောပြီးကတည်းက အသိပေးပြီးတာဖြင့် ကြာလှပြီသိလား။”

“ဟယ်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေလို့ သား တစ်နေ့ကျရင် အိမ်ပေါ်ကိုလက်ဆွဲခေါ်လာမဲ့ချွေးမဟာ မြတ်ကျေးညိုပဲလို့ ကြေညာထားပြီးသား ပါခင်ဗျာ...”

“အံမယ်...သူက အပိုင် တွက်ထားတာပေါ့လေ”

“အပိုင်တွက်တာရယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး ညိုရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှလေ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ကြိုသိနေတယ်၊ ညို ကိုယ့်ကို လက်ခံမှာပဲလို့၊ ညိုဘက်က ဘာအမူအရာမှ မပြပေမယ့် အဟဲဟဲ ကိုယ်က အကြားအမြင်ရနေတာမျိုးပေါ့ကွာ...”

“အင်း...ထားပါတော့...အဲဒီတော့ အန်တီတို့က ဘာပြောလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ ဘယ်နေ့ ခေါ်လာမလဲ၊

ဘယ်နေ့ခေါ်လာမလဲပဲ တမေးမေးလုပ်နေတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ပြုရင် ညိုကတော့ အတိုင်အတောထူတာမို့ ကိုယ့်အကြောင်းကို အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး တိုင်လို့ကောင်းတော့မှာပဲတဲ့..

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုပြောသေးတယ် ကောင်းတယ်တဲ့ ဒါမှ မင်း အကြောင်းတွေ စောင့်ကြည့်ပြီး တိုင်မဲ့ သူရှိမှာတဲ့ ကွ...

ကိုယ့်ဘက်က တစ်ယောက်မှမပါဘူး ညိုက ကိုယ့်အကြောင်းဘာပဲ ဖန်တီးပြီးတိုင်တိုင် သူတို့ကယုံမှာပဲကွ...”

“အခု အဲဒါဆို ညိုတို့အကြောင်းအန်တီတို့ သိပြီးပြီပေါ့နော်”

“ကြာလှပြီ ညိုဆီက အဖြေဒုကတည်းက ခင်ဗျာ...ကဲ...မထူးပါဘူးကွာ ဒီနေ့ပဲ ကိုယ့်အိမ် လိုက်ခဲ့...”

“အံမယ်...ဘာပြောတယ်”

“အိမ်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလို့ပြောတာပါခင်ဗျာ

ဖေဖေနဲ့မေမေကို ကြားထားတဲ့အတိုင်း ညှို့လက်ကို ဆွဲပြီး ဒီမှာ ချွေးမလောင်းကို ခေါ်လာပါပြီ ခင်ဗျားလို့ပြောချင်လို့...ကဲ...ရှင်းပြီးလားမမဖုရား”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ ချစ်သူကို အသည်းတယားယားဖြစ်လွန်း၍ ညှို့ပါးတစ်ဖက်ကို ရှစ်ခနဲ နမ်းလိုက်မိတော့သည်။

ညှို့လည်း ရုတ်တရက်မို့ ရင်တုန်ပူနွေးသွားပြီး သူ့ကိုမကြည့်ရဲ။ ဆိုင်းဆိုင်းကလည်း ညှို့ကိုစေ့စေ့မကြည့်ရဲ။ ညှို့လက်ချောင်းလေးတွေကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သူတို့ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့ပြီး နောက်တော့ ဆိုင်းဆိုင်းကပင် စတင်လှုပ်ရှားလာတာ...။

“ညှို့ ကိုယ့်အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လားဟင်...”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

ညှို့သည် ချစ်သူကိုပင် ရဲရဲပြန်မကြည့်ရဲသည်ဖြစ်ရာ အယောင်ယောင်အမှားမှားပင် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်မိ၏။

“ညှို့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ ညှို့ရယ်”

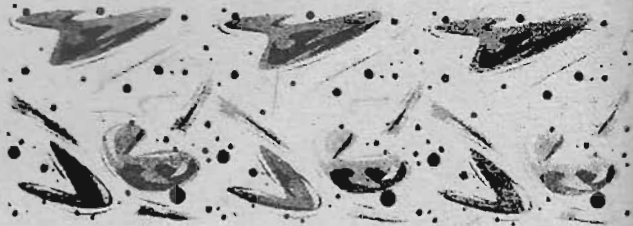
ဆိုင်းဆိုင်းသည် ဒီစကားလုံးလေးတွေကို လှိုက်လှဲစွာ ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်တဲ့အခါမှာ ညှို့ဘဝ တစ်ခုလုံးဟာ ပြီးပြည့်စုံသွားတယ်လို့ မြတ်ကျေးညှို့ကား သတ်မှတ်မိတော့လေပြီ။

ထိုနေ့ကစပြီး ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ မြတ်ကျေးညှို့တို့ဟာ နှစ်ဖက်မိဘအသိအမှတ်ပြုသဘောတူခြင်းခံရတဲ့ အင်မတန်မှ ကံကောင်းတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲလေးဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒုတိယအကြိမ်အပျက်

(၆)

ညိုသည် စိုးစိုးမောင်းသော ကားကို စီးသည့်အခါ
ဒီနေ့တော့ မောင်းသူနဲ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ညိုတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်က ခုထိ အတွဲမပျက်
သေးပဲ တစ်နေရာရာသွားမည်ဆိုလျှင် အားလုံးချိန်းပြီးသွား
လေ့ရှိစမြဲ။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်တွင် ညိုနဲ့ စိုးစိုးသာ
မေဂျာတူလျက် လှကေသီက တစ်မေဂျာ၊ ဖြူသွေးက တစ်
မေဂျာနှင့် ကွဲနေလေသည်။

သို့ပေမယ့် ဈေးအတူသွားဖို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားဖို့

တွေဆိုလျှင် ညိုတို့အတူတူသွားဖြစ်ကြတာများသည်။

ဒီနေ့လည်း လေးယောက်သား အားချိန်ညှိပြီးတော့ ကျောင်းထဲက စိုးစိုးကားဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးထဲတွင် ညိုသာ အိမ်က အဖေဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ကားဖြင့် အကြိုအပို လုပ်ပေးသဖြင့် ကားလဲမောင်းတတ်ပေမယ့် ကျန်တဲ့သုံးယောက်တို့ကတော့ ကားမောင်းတတ်ကြသည်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် အသီးသီးကျောင်းလာကြသည်။ သွားစရာရှိမှ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ကားနဲ့ စုပြီးသွားတိုင်း မြတ်ကျေးညိုကတော့ လိုက်စီးသူအမြဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ညို...ကားမောင်းသင်ပါလား၊ အိမ်မှာလဲ ကားရှိလျှက်သားနဲ့”

လို့ သူငယ်ချင်းတွေက တိုက်တွန်းပေမယ့်ညိုက မသင်ပါ။

“ဟင့်အင်း..ညိုကြောက်တယ်၊ မမောင်းရဲဘူး၊ ညို အစ်ကိုကြီးက သင်ပေးဖို့ခဏခဏကြိုးစားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညိုအကြောက်လွန်တာနဲ့ သင်တဲ့ကိစ္စဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူး”

“ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ ကားမောင်းချင်တာ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတယ်၊ သူ့အိမ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့ ပိုးလိုမွေးထားတော့ ကားတောင်ပေးမမောင်းဘူးနော်”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ် ကေသီရယ်၊ သူက လူကလေးသာ အေးပုံအေးလက်နဲ့ သိပ်စွန့်စားချင်တဲ့လူ၊ သူသာ ကားမောင်းတတ်သွားရင် သူများတွေလို အေးအေးဆေးဆေးမောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ စတန့်ထွင်ပြီးမောင်းမှာသေချာတယ်၊ ဟိုလူပြိုင် ဒီလူပြိုင်နဲ့ မောင်းချင်စိတ်သိပ်များတာ၊ အခုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းခွင့်မရပေမယ့် သူ့ဒရိုင်ဘာကို ဘေးကနေ တစ်ခါတလေ နောက်ကနေ တစ်ချိန်လုံး ဟိုလိုမောင်း၊ ဒီလိုမောင်း၊ ဟိုကားကိုပြိုင်၊ ဒီကားကိုကျော်နဲ့ ပါးစပ်နဲ့သူက ဝင်ပြောပြီး မောင်းခိုင်းနေတာတဲ့”

“ညိုကို ဒရိုင်ဘာကြီးကလာတိုင်တာလား”
“အင်းပေါ့...”
“ဒရိုင်ဘာက တစ်ဆင့်တိုင်၊ ပြီးတော့ ညိုက

ညိုသည် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့စကားကို တကယ်လက်ခံချင်သွားသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့လဲ သူ့အိမ်ကမှန်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ သူက မှန်တယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ကိုယ့်ဘက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်းဆိုင်က အဲဒီလောက်ကြီး ဆိုးသွမ်းနေတာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့၊ သူတို့က သိပ်ချုပ်ချယ်တာကျတော့ ညိုလဲ သူ့အစား စိတ်တောင်ညစ်တယ်၊ ကိုယ်လဲ အရွယ်ရောက်နေပြီ အဲဒါကို ကလေးလို မှန်စားတာ ကအစ ရေချိုးတာအဆုံး လိုက်ဂရုစိုက် ချုပ်ချယ် လွန်းတော့လဲ သူ့ဘဝမလွတ်လပ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတော့ ငါတို့လဲထောက်ခံပါတယ် သူ့အိမ်က လွန်လွန်းပါတယ်”

ဖြူသွေးက စိတ်ကူးအသစ်ရသလို အသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သေး၏။

“ဟီဟီ...သူက စွန့်စားရတာဝါသနာပါပါတယ်ဆိုမှ သူရွေးတဲ့ ရည်းစားကိုလဲ အိမ်ကသဘောတူတော့ သူ့ခမျာ အိမ်က သဘောမတူလို့

ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် စွန့်စွန့်စားစား ခိုးပြေးလက်ထပ်ယူရတာမျိုးလုပ်ချင်တဲ့အခွင့်အရေးတောင်မရရှာပါလား သူငယ်ချင်းဆိုင်းဆိုင်ရယ်”

ဖြူသွေး၏ စကားကြောင့် ညိုတို့အားလုံး ပြိုင်တူဝင် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ညိုတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ဆံပင်ပေါင်းတင်သူ၊ ဆံပင်ဖြောင့်သူ၊ ဆံပင်ကောက်သူ၊ ဆံပင်ညှပ်သူဖြင့် အသီးသီး ဆံပင်ပြင်ကြတာ သုံးနာရီလောက် အချိန်ကုန်သွားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လဲ ဆိုင်းဆိုင်ကပြောသည်မှာ...။

“ညို...ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားရင် ကိုယ်မလိုက်ဘူးနော်၊ ကြာတယ်၊ စောင့်ရတာ အိပ်ငိုက်တယ်”

တစ်ခါတုန်းက ဆိုင်းဆိုင်လိုက်ကြည့်ဖူးပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ လိုက်မယ်လို့ မပြောချင်လောက်အောင် 'ကြာတော့တာပဲဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးက မိန်းကလေးတွေချည်း စုသွားတာကပိုအဆင်ပြေသည်။

ဆံပင်ပြင်ဆင်ပြီးကြသောအခါ ညိုတို့အရောင်းကုန်တိုက်တစ်ခုကိုဝင်ပြီး ဈေးလျှောက်ဝယ်လိုက်ကြသေး၏။ ပြီးမှ အတူတူ ကျောင်းကို ပြန်လာတာဖြစ်သည်။

အဲဒီကျောင်းအပြန်လမ်းတွင် ညိုအတွက် ရင်ထိတ်စရာ အဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရတော့လေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ စိုးစိုး၏ ကားက မီးပွိုင့်တစ်ခုတွင် ရပ်စဉ် တစ်ဘက်ယာဉ်ကြောမှာ ဘတ်(၈)ကားလိုင်း ယာဉ်ကြောဖြစ်သည်။

ထိုအသီးသီးရပ်တန့်နေသော ဘတ်(၈)ကား များပေါ်မှ စိုးစိုးကား၏ မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင် ဒတ်ဆန်းခရီးသည်တင်ကားတစ်စီးကို မထင်မှတ်ပါဘဲ ညိုက မျက်စိအကြည့်ရောက်သွားမိတဲ့အခါ...

“ဟယ်...အံ့မယ်လေးလေး...”

ဟူ၍ ညို ကယောင်ကတမ်းအော်လိုက်မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက အလန့်တကြားနှင့်...

“ဟဲ့...ညို...ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ...”

ညိုက ဘာမှပြန်မပြောအားဘဲ လက်ညှိုးဖြင့်သာ ဆွန်ပြလိုက်သည်။

“ဟယ်...ဆိုင်းဆိုင်”

“ကြည့်စမ်း...ခန့်မျိုးနဲ့ သူရအောင်ရောပဲ”

“ကားဒီလောက်ချောင်နေတာဟယ်၊ အထဲဝင်မထိုင်ဘူး၊ ဘုရား...ဘုရား...တွယ်စီးနေလိုက်ကြတာ”

ညိုသည် စိုးလဲစိုးရိမ်၊ စိတ်လဲတိုကာ...

“ဟင်း...ဒင်းက ငါ့အလစ်မှာ ခိုးထွက်ပြီး

ကားခိုစီးပြန်ပြီပေါ့လေ...တွေ့မယ်”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ဆင်းဆိုက်သည်။

“ညို...ညို...ဟဲ့...မသွားနဲ့...”

“ညိုကလဲ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး လုပ်ချင်ရာ

လျှောက်လုပ်ကုန်ပြီဟယ်”

“မီးပွိုင့်လွတ်သွားရင်ဒုက္ခပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီမီးပွိုင့်က သိပ်ကြာတယ်၊ ညို ဆိုင်းဆိုင်းကို နားရွက်ဆွဲပြီး ပြန်ခေါ်လိုတောင် ရပါတယ်”

စိုးစိုး၊ ဖြူသွေးနဲ့ လှကေသီတို့သုံးယောက်သား ရိမ်တကြီး စိတ်လဲဝင်စားစွာကြည့်နေကြပါသည်။

မြတ်ကျေးညိုကား လှစ်ခနဲပင် မြန်ဆန်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အဲဒီ ဒက်ဆန်းကားနားဆီရောက်လို့သွား လေပြီ။ ပြီးတော့ ညိုက ကားကို တွယ်စီးနေသော ဆိုင်းဆိုင်း နား ခြေစုံရပ်လိုက်၏။

ဟိုသုံးယောက်ကား မသိရှာကြ။ ရှေ့ကိုပင် အာ နိုက်နေပြီး သုံးယောက်သား စကားတပြောပြော တရယ်ရယ် နှင့် ဘေးဘီကိုလဲစိတ်ဝင်တစားမရှိကြ။ စပယ်ရာက ကာ နံဘေးတွင်ရပ်လိုက်သော ညိုကို...

“အစ်မ မီးပွိုင့်ကြီးမှာ မတက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား... အဖမ်းခံရမယ်”

“မတက်ပါဘူး... မတက်ပါဘူး... ငါကလူလာ ခေါ်တာပါ...”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညိုအသံကိုကြားရလျှင် တအံ့အ

သဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့သည်။

“ဟာ... ညို”

“ဘာ... ညိုလဲ... ဘာညိုလဲ... ဆိုင်းဆိုင်း ဟင် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကားတွယ်စီးတာပါကွာ... ညိုကလဲ”

“မစီးရဘူးလို့မှာထားတာမရဘူးလား”

ညိုတို့၏ ပဋိပက္ခကို ရှေ့ ဘေး၊ နောက်ကကား တွေပေါ်မှ လူတွေ အကုန်စိတ်ဝင်တစားငေးမောကြည့် ကြသလို လမ်းဘေးမှလမ်းသွားလမ်းလာများကလဲ ရပ်၍ပင် ကြည့်ကြတော့သတဲ့။

ဆိုင်းဆိုင်းတို့စီးလာသော ဒက်ဆန်းကားပေါ်မှ လူတွေ ကတော့ ပြုံးစေ့စေ့၊ ရယ်ကျဲကျဲပင်ဖြစ်လျက် ကြည့်ရှုနေကြ သည်။ စပယ်ရာမှာ အံ့ဩသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်နေပြီး အသေ အချာကြည့်နေတော့၏။

“ဟာ... ညိုရာ... ဒီတစ်မှတ်တိုင်တည်းပါ”

“ဘာတစ်မှတ်တိုင်လဲ၊ တစ်မှတ်တိုင်တောင်မှ တွယ်မစီးရပါဘူး မှာထားတာမေ့ချင်ဟန်ဆောင်မ နေနဲ့၊ ကားကဒီလောက်ချောင်တာ အထဲဝင်ထိုင်စီး

လေပြီ။ သို့ပေမယ့် စိုးစိုးကတော့ သူမ၏ ကားကို လုံးဝ မမောင်းဘဲ ညှိတို့ကို တမင်ပင် ပေကပ်ရပ်စောင့်နေလေရာ စိုးစိုးကား၏ နောက်မှ ကားတွေဆီမှ ဟွန်းသံတွေ ဆဲဆို အော်ဟစ်သံတွေ ညံ့စို့တည်း။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ...ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ လား”

“နောက်ကနေပိတ်တိုက်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟေ့...မောင်းတော့လေကွာ”

လူတွေရဲ့ အော်ပြောသံတွေကြားမှာ သူတို့အုပ်စုက တော့ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်နေသည်။

ညှိက ဆွဲခေါ်လာ၍ ဆိုင်းဆိုင်းလဲ သူမတို့၏ ကား ပေါ်ရောက်လာရသလို ခန့်မျိုးနဲ့သူရအောင်တို့လဲ တိုးကြိတ် ပြီးဝင်ထိုင်ရသည်။

နောက်ခန်းတွင် ငါးယောက်ဖြစ်နေရာ ကားမှာ ကျပ် ညပ်နေတော့၏။

“ညှိလေ...နင့်ကို ပြန်တိုင်မယ်သိလား”

“မတိုင်ပါနဲ့ ညှိရာ၊ တစ်ခါလေးစီးမိပါတယ်၊

ခုလဲ သူများကားပေါ်ကျပ်သိပ်ပြီး လိုက်ရတယ်။

ဖြူသွေးနဲ့ ကေသီတို့ကို ဘယ်လောက်အားနာဖို့ ကောင်းလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျေးညှိရာ၊ ဒီကောင်ငါတို့ ဆွယ်လို့ပါလာတာပါဟာ၊ သူ့ဘာသာဆို ဘယ်မှ သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်က ထားခဲ့တော့ သူလဲပျင်းနေကာပေါ့ ဒီတော့...ငါတို့နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ကားလျှောက်စီး တာပါ”

“ခဏတစ်ဖြုတ်လဲ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲဟဲ့၊ တစ် ခုခု ဖြစ်ရင် နင်တို့ဘာလုပ်နိုင်မလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူးဟာ...မဖြစ်လို့ပဲ အကြိမ်တစ်ရာ မကတော့ဘူး၊ ဒီလိုတွယ်စီးနေတာ”

“ဘာ...ဘာ...အကြိမ်တစ်ရာမကတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟာ...ဟေ့ကောင် ခန့်မျိုးဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလဲ...မင်းကလဲ...”

“သူရအောင် နင်ကဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီးဖုံးကွယ် ချင်နေရတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ကားမောင်းသူ စိုးစိုးက မနေနိုင်တော့ပဲ ဝင်ဖျန်ဖြေရတော့သည်။ ဖြူသွေးနဲ့ လှကေသီကတော့ သူတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထပ်ပြီး ထိုင်နေရ၍ စိတ်ရှုပ်ကာ ခန့်မိုးနဲ့သူရအောင်တို့ကို ဆွဲဆိတ်နေတော့သည်။

“ကဲပါ...ကဲပါ...တော်ကြပါဟာ...ရန်ဖြစ်မနေကြပါနဲ့၊ တော်ပါတော့ ညှိရယ်၊ အခုလဲ ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ မျက်စိအောက်ရောက်လာပြီပဲ၊ တော်ပါတော့...ပြောနေလဲ ဘာမှပိုထူးလာတာမှ မဟုတ်တာ”

မြတ်ကျေးညိုသည် သူငယ်ချင်းတွေကို အားနာ၍သာ ဆက်ရန်မတွေ့တော့ပဲ ငြိမ်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှကို မကျေနပ်ပါ။ ထို့အတူ ဆိုင်းဆိုင်းသည်လည်း ညိုကပြန်တိုင်တော့မှာကို ကြိုသိလျှင် စိတ်ညစ်နေရ၍...။

ညိုသူ့ကိုစိတ်ကောက်လျှင်တောင် မချောပါဘူးဟု စိတ်ထဲမှာတေးမှတ်နေလေသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ စိုးစိုးရဲ့ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ညိုတို့ရန်ဖြစ်ကြတာမည်ဆိုတာကိုသိသော သူငယ်ချင်းတွေ

က နှုတ်ပင်မဆက်နေတော့ပဲ သူတို့ကိုထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်းဆိုင်းသည်လည်း နားပူမခံချင်သည်ဖြစ်ရာ အမြန်လစ်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လျှင် ညိုက ဆိုင်းဆိုင်း၏ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“ဒါက...ဘယ်လဲ...ဟင်”

“အယ်...ညိုကလဲကွာ...ကျောင်းထဲမှာ...”

“ကျောင်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လဲ ဘယ်သူမှရှိတာမှ မဟုတ်တာ ရန်ဖြစ်စရာရှိဖြစ်မှာပဲ”

“ကားပေါ်မှာလဲဖြစ်ပြီးပြီး အခုဆက်ဖြစ်ဦးမလို့လား”

“ဖြစ်မှာပဲ...လာထိုင်”

“အ...အား...ညို...ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“နားရွက်လိမ်ဆဲတယ်လေ ဘာဖြစ်လဲ ကဲ...ကဲ...”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညိုနဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့လေသည်။ ညိုကား သူ့နားရွက်တစ်ဘက်ကို လိမ်ဆွဲထားတုန်းပင်။

သိပ်ဆိုးတာပဲညိုရယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ သည်းခံတာကို

www.burmeseclassic.com

အခွင့်ကောင်းယူတယ်။ ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူ့နားရွက်ကိုလိမ်
ဆွဲထားသော ညှို့လက်ကောက်ဝတ်ကိုပြန်ကိုင်ရင်း...

“ညှို့...လွတ်တော့ကွာ၊ ကိုယ် ထိုင်နေပြီပဲ”

တောင်းပန်သလို အသံနဲ့ပြောတော့မှ ညှို့က လွတ်
လေသည်။

ဆိုင်းဆိုင်း၏ နားရွက်မှာတော့ ညှို့ကလိမ်ဆွဲထား၍
နီရဲနေပါသည်။ ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညှို့ကို မျက်နှာချိုသွေးရင်း
ညှို့လက်ချောင်းလေးတွေကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မတိုင်နဲ့နော် ညှို့”

“တိုင်မှာပဲ...”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကအစိုးရိမ်ကြီးမှန်း သိလျက်
သားနဲ့ ညှို့ရယ်”

“အဲဒါက စိုးရိမ်စရာကိုး၊ ညှို့လဲ စိုးရိမ်တာပဲ၊
တိုင်မှာပဲ”

“ညှို့ကလဲ ကိုယ့်ချစ်သူဘက်တော့မလိုက်
ဘူး”

“လိုက်သင့်ရင် လိုက်မယ်၊ ဒါကဘက်မလိုက်
သင့်တဲ့ကိစ္စမို့လို့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မှန်တဲ့လူဘက်က

နေမှာပဲ”

“ဒီတစ်ခါတည်းတွယ်စီးပါတော့မယ်လို့ ကတိ
ပေးမယ်ကွာ”

“အံ့မယ်လေး...မပေးပါနဲ့ရှင်၊ တခြားကိစ္စ
တွေမှာသာကတိတည်ချင်တည်မယ်၊ ဒီကားတွယ်
စီးတဲ့နေရာမှာကျတော့ ဘယ်တော့မှလဲ ကတိတည်
တာလဲမဟုတ်ပဲနဲ့၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ရည်းစား
ဖြစ်လာတာဖြင့် ကြာပြီ၊ ရိုးနေပြီ ရှင်ပါးစပ်ဟ
ရင် ဘာပြောမယ်ဆိုတာကအစသိနေပြီရှင်”

“တိုးတိုးပြောပါ ညှို့ရာ၊ ကိုယ်မကြားမှာကျ
နေတာပဲ၊ အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ကွာ၊ သိပ်စိတ်
ညစ်တယ်”

“စိတ်ညစ်ချင်ရလောက်အောင် ညှို့က ဘာမှ
ရှင်ကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ဘူး၊ ရှင်ပဲ ကိုယ့်စာတ်
လမ်းကိုယ်ထွင်တာ...ညစ်ပေါ့...”

မြတ်ကျေးညှို့သည် စကားဆက်မပြောတော့ပဲ စုပုပ်
ကောက်ချိပ်နေတော့သည်။

ဆိုင်းဆိုင်းကလဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ညှို့ကို ရောမော့

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်သူရှိမလဲ...အမေ့ချွေးမ...အတိုင်အတော ထူမပေါ့”

“ကောင်းတယ်..မင်းကို နားရွက်ဆွဲတာ ကောင်းတယ်၊ မင်းလုပ်ပုံကဘယ်လောက်စိုးရိမ် စရာကောင်းလဲ၊ ငါ့သာ ညှို့နေရာမှာ ဒီလိုမျက်စိ နဲ့တပ်အပ်မြင်ရင် စိုးရိမ်လွန်းလို့မင်းကို ဆွဲဆောင် ပစ်မိမှာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ရှာမလဲ၊ ဖုန်းထဲမှာ ငိုသံတွေပါပြီးတော့ကို ပြောတယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဒီနေ့မှ ညှို့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံပေးသော ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ဖို့နေချင်တော့သည်။

ဒီအကြောင်းအရာဟာ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆူလို့ ပု လို့ ပြီးတော့မည်မထင်။

“ကဲ...မေမေ...ဆူဦးမလို့လား၊ နေ့ခင်းကလဲ ညှို့ကဆူပြီးပြီ၊ အခုလဲ ထပ်ဆူရင် သားရဲ့ နားတွေ အူထွက်ကုန်တော့မယ်”

“ဆူရမှာပဲ၊ ဆူရမှာပဲ၊ မင်းဒီလိုကားတွယ်စီး တာအကြိမ်တစ်ရာလောက်ကိုရှိပြီတဲ့၊ ကြည့်စမ်း မိဘကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်တာကောင်းသ

လား၊ မင်းဟာလေ...မိဘက ဒီလောက်ကြပ်မတ် ပြီး အုပ်ထိန်းတာတောင် လစ်ရင်လစ်သလို ခိုးလုပ် တဲ့အကျင့်ရှိကိုရှိတယ်၊ အဲဒါ မင်းအတွက် မကောင်း ဘူး၊ သူများမသိအောင်ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်တာ ဟာ အကျင့်မကောင်းတာပဲ”

“သားက လူကြီးဖြစ်နေပါပြီမေမေရယ်၊ အ သက်လဲ နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ဘွဲ့လဲ ရခါနီးပြီ၊ သား ကို ခုထိဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့၊ ချုပ်ချယ် တာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ သားအတွက် မေမေ တို့ဖေဖေတို့က ချစ်ပြီး စေတနာနဲ့ ကောင်းအောင် တားမြစ်ပိတ်ပင်တာပေမယ့် တစ်ခါတလေ သား စိတ်ညစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ရည်စားလေးတစ်ယောက် ပဲ မှတ်မှတ်ရရထားဖူးပါတယ်၊ ထားမိတဲ့ ရည်းစား ကလဲ မေမေတို့ဘက်လုံးလုံးပါနေတယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ရင်ထဲတွင် ခံစားရသမျှတို့ကို ပြော ဆိုက်မိလျှင် မေမေကမဲ့ရွံ့သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ ကြည့်ရင်း ဝင်ပြောပါသည်။

“မင်းက အဲဒါကို ကျိတ်ခံစားနေရတယ်၊

www.burmeseclassic.com

ကျိတ်ပြီး စိတ်ညစ်နေရတယ်ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီလိုပြောချင်တာလား။”

ဆိုင်းဆိုင်က ပြန်မဖြေပါ။ ငှုငှုကြီး ထိုင်နေလေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မကျေနပ်ချက်တွေများတော့များနေတာပင်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေကို မကျေနပ်ဖြစ်နေမိမှန်းလဲ ကိုယ့်ဘာသာ မသိပြန်။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဖေဖေမေးမယ်၊ မင်းက ဘာတွေဖြစ်ချင်လဲပြောပါဦး။”

“မပြောပါဘူးဗျာ ပြောတော့လဲသားလုပ်ချင်တာတွေကို တစ်ခုတလေတောင်ခွင့်မှမပြုတာ သား ပြောလဲ အပိုပဲ...”

“ဟေ့ကောင်...ငါစိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ထားပြီး အကောင်းမေးတာကို အကောင်းဖြေစမ်းကွာ၊ ငါ့ကိုစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့၊ ငါစိတ်တိုလာရင် မင်း ကိုကျောင်းပါထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဖေဖေကိုတော့ တကယ်လန့်သွားပါသည်။ ဖေဖေက သူ့ကိုချစ်သည် မှန်သော်လည်း ဒေါသ

ဖြစ်လျှင် သူပြောရင်ပြောတဲ့အလျှောက် လုပ်ပြတတ်သော လူစားမျိုးလဲဖြစ်သည်။

“အိုး...အဖေကြီးကလဲ ဘာလို့အလကားနေရင်းစိတ်တိုရတာလဲ”

“စိတ်တိုတာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင်က ပြောပုံကြည့်ဦး၊ ငါတို့က ချုပ်ချယ်ထားလို့ သူ့မှာ လူဖြစ်ပဲ ရှုံးနေသလိုလိုပြောနေပြီကွ၊ သူ ဒီလောက်တောင် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရရင် ပြောချလိုက်၊ ဘာတွေ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ပြော...”

လူကြီးမိဘက စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ လုပ်ချင်တာတွေပေးပြီး လုပ်ခိုင်းမယ်လို့ ငါက ဆုံးဖြတ်ပြီးမေးပါတယ်၊ ဒီကောင်က ကန့်လန့်ပြောချင်တယ်၊ ငါက အဲဒါစိတ်မတိုဘဲနေတော့မလား ကွာ...”

“ကဲ...ကဲ...သားရယ် ဒါဖြင့်လဲ မင်းဘာတွေလုပ်ချင်လဲ...ပြောပြောလိုက် သားဖေဖေက သူ့စိတ်တိုင်းကျတာမျိုးဆိုရင် ပေးလုပ်မယ်တဲ့”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဒီလိုမေးခံရမည်မထင်၍ ရုတ်တ

www.burmeseclassic.com

ရက်ဆိုတော့ ခေါင်းထဲတွင် ဘာမှစဉ်းစားမရဖြစ်နေတော့
သည်။

ငါ...ဘာတွေလုပ်ချင်လဲ။

စီးကရက်သောက်ချင်လား၊ အင်း အဲဒါလဲ စိတ်မ
ဝင်စားပါဘူး။ မသောက်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရောဂါကိုယ်မွေး တဲ့
မကောင်းတဲ့အမှုတစ်ခုပဲ။

အရက်၊ ဘီယာ၊ ဟာ ဒါတွေကလဲ ဘာမှစိတ်ပျော်
စရာမရှိပါဘူး။ မူးယစ်တွေလီတဲ့အရသာကို ဘာကြောင့် ပိုက်
ဆံအကုန်ခံပြီး ဝယ်ယူသောက်သုံးရမှလဲ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး။

ဟာ...ဒါဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်သည် ခေါင်းထဲတွင် မီးသီး
တစ်ချက်ပွင့်သွားသလို လင်းခနဲစိတ်ကူးရသွားပါသည်။

“သား...မနက်ဆို အိမ်မှာ ကော်ဖီနဲ့မှန်အမြဲ
မစားချင်ဘူး၊ ခန့်မျိုးတို့နဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား
ထိုင်ချင်တယ်ဖေဖေ”

“ဒါပဲလား...”

ဖေဖေက တစ်ချက်ပြုံးပြီးမေးသည်။မေမေကတော့
ခေါင်းခါရင်း...။

“သားကလဲ ကိုယ့်အိမ်က အစားအသောက်
တွေက ဒီလောက်ကောင်းတာကိုကွယ်၊ ရှာရှာကြံ
ကြံမင်းမို့ သူများလုပ်တာလုပ်ချင်ရတယ်လို့”

“ကဲ...အမေကြီး...မင်း ဝင်မပါနဲ့ဦး၊ သူ
မှာ တောင်းဆိုစရာ၊ တင်ပြစရာတွေ ရှိဦးမယ်
အဲဒါ နားထောင်လိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ငါဆုံး ဖြတ်မယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည်နောက်ထပ်ခေါင်းထဲမှာပေါ်လာသည်
များကို ဆက်ပြောရန်အသင့်ဖြစ်နေတော့၏။

“ကဲ...သား...ဆက်ပြောပါဦး”

“နောက်...နောက်တစ်ခုက သားညဆို အစော
ကြီး အိပ်ရာအတင်းဝင်ခိုင်းတာမျိုးမလုပ်ပါနဲ့လား
ဖေဖေ၊ သားက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ သား
ဘာသာ အိပ်ချင်တဲ့အချိန်အိပ်ပါရစေ၊ အခန်းထဲမှာ
မီးဖွင့်ပြီး နေချင်နေမယ်၊ ဗီဒီယိုကြည့်ချင်ကြည့်
မယ်၊ တီဗွီဂိမ်း၊ ကွန်ပျူတာဂိမ်း ကစားချင်ရင်
ကစားမယ် အဲဒါမျိုးလုပ်ချင်တယ်၊ သားမအိပ်မချင်
တာဂျီဂျီလာအိပ်ခိုင်းတာမျိုးမလုပ်စေချင်ဘူး”

“ပြီးတော့ ဘာတောင်းဆိုဦးမလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟို...”

ဆိုင်းဆိုင်သည် နောက်ထပ်အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုတော့ ဖေဖေလိုက်လျော့မှာမဟုတ်ပါဘူးဟုထင်ပြီး ခဏငြိမ်၍စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ဘာလဲကွ၊ ကျန်သေးရင်လဲပြော၊ မကျန်တော့ဘူးဆိုလဲ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့။”

“ဟို...သား...ဟိုလေ ကားမောင်းချင်တယ်ဖေဖေ၊ သူများတွေလိုပဲ ကားမောင်းတတ်ချင်တယ်၊ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်ချင်တယ်”

“အို...ဘုရားရေ...မဖြစ်ပါဘူး...သားရယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး”

မေမေကတော့ ရင်တွေဖိကာ တွင်တွင်ငြင်းနေလေသည်။ ဖေဖေကတော့ အေးအေးတည်ငြိမ်စွာ ငေး၍ စဉ်းစားလေသည်။

“မင်းတောင်းဆိုတာတွေ ဒါအကုန်ပဲလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားတွယ်စီးပါရစေဆိုတာရော ထည့်ပြော

ချင်သေးလား”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဒါကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထည့်ပြောလို့ရမယ်မဟုတ်မှန်း ခန့်မှန်းမိသည်ဖြစ်ရာ တမင်ကို ထည့်မပြောတာဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စမျိုးက ခိုးပြီး လုပ်ရင် ရန်ငင်သေးသည်လေ။

“သား အဓိကဖြစ်ချင်တာတွေက အဲဒါတွေပဲဖေဖေ”

“အေး...ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မင်းတောင်းဆိုထားတဲ့ သုံးချက်က ပထမအချက်ကိုစပြောမယ်၊ မင်း...မနက်မနက်ဆို အိမ်မှာ မုန့်မစားချင်ဘူး၊ ကော်ဖီမသောက်ချင်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားချင်တယ်ဆိုတာက ငါကတော့ ခွင့်ပြုချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေက သူပြင်ဆင်ထားတာလေးမှမင်းမစားရင် မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းလုပ်တော့မယ်ဆိုတာကိုရော မင်းထည့်စဉ်းစားရဲ့လား”

ဆိုင်းဆိုင်သည် မေမေ့ရဲ့ မျက်ရည်ပဲချင်ချင်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင်....။

“သား...မေမေပြင်ဆင်ထားတဲ့ကော်ဖီနဲ့ မုန့်

လဲစားပါ့မယ်၊ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထိုင် ပါ့မယ်၊ အဲဒါကျေနပ်လားမေမေ”

“သားရယ်... အိမ်မှာလည်း စားပြီးပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘာသွားလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ခန့်မျိုးနဲ့ သူ့ရအောင်တို့နဲ့ အတူတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်စောစောထိုင်ကြည့်ချင်တာပါ မေမေရယ်”

“ကဲ... ကဲ... အမေ၊ မင်းကိုလဲ သူလိုက်လျော ပြီးပြီး၊ မင်းကျေနပ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ သားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်တာထိုင်တော့၊ မင်းရော ကျေနပ်လား...”

“ကျေနပ်ပါတယ်... ဖေဖေ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခု အိပ်ရာစောစောမဝင်ချင်တာလဲ မင်းသဘောပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆယ့်တစ်နာရီအထိပဲ ခွင့်ပြုမယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်လို့မှ အိပ်ရာမဝင်ရင်တော့ ငါနဲ့ တွေ့ပြီပဲ မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခါတိုင်းကိုးနာရီအိပ်ရာဝင်ရတာ

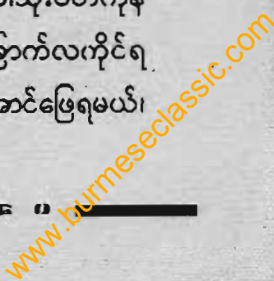
ထက်စာရင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်၊ သား ကျေနပ်ပါတယ်”

အမှန်တော့ ဆိုင်းဆိုင်သည် အိပ်ရာဝင်ချိန်ကို သတ်မှတ်ပေးတာတော့ သိပ်ဘဝင်မကျလှ။ သို့ပေမယ့် ဒီထက် ပိုပြီးတော့လဲ တောင်းဆို၍ရမည်မဟုတ်မှန်း အလိုလိုရိပ်မိလျှင် ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတော့သည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခု ပြောမယ် မင်းက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းသွားချင်တဲ့ ကိစ္စ၊ အဲဒီကိစ္စကတော့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် သိပ်ပြီး မျှော်လင့်မထားသော မျက်လုံးတွေနဲ့ ဖေဖေကို ကြည့်နေမိသည်။

“ကားတစ်စီးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်း တတ်ဖို့ဆိုတာက နှစ်နှစ်လောက်ကြာတယ်၊ အဲဒါထားပါ၊ မမောင်းတတ်ခင် အမောင်းသင်တာက အတတ်မြန်ရင်တော့ တစ်ပတ်ပေါ့၊ ပါကင်ဝင်တာဘာညာသင်ရတာနဲ့ဆို နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ကုန်မယ်၊ အမောင်းသင်လိုင်စင်က ခြောက်လကိုင်ရမယ်၊ ပြီးမှ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ရအောင်ဖြေရမယ်၊

ဒီတော့ မင်းလက်ထဲကို တကယ့်ယာဉ်မောင်းလိုင်
စင်စစ်စစ်ရဖို့က နောက်ခြောက်လ၊ ခုနစ်လထိ
စောင့်ဆိုစောင့်ရမှာပဲ။ ဒါလူတိုင်း ဒီလိုစောင့်ရတာ
ပဲ။ လိုင်စင်မရသေးပဲနဲ့ ပေးပြီးမမောင်းခိုင်းဘူး။
ဒီတော့မင်း ကားမောင်းချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ချက်ချင်း
မပြည့်ဘူး”

“ဖေ...ဖေဖေက ဘာပြောတာလဲဟင်၊ သား
ကိုကားမောင်းဖို့တော့ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား
ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“အဖေကြီး ရှင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲ၊
ကလေးဒုက္ခရောက်အောင်”

“ဒုက္ခမရောက်စေရအောင် သူ့ကို အစောင့်အ
ရှောက်နဲ့ လွှတ်မှာပါကွာ၊ သူ့လက်ထဲ လိုင်စင်ရ
လာလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကား
မောင်းပြီးသွားရင်တောင် သူ့ဘေးမှာ အခုလက်ရှိ
သူ့ကားကိုမောင်းပေးနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုပဲ အဖော်

ထည့်ထားရမှာပဲ။ လိုအပ်ရင် သူက ချက်ချင်းဘာ
လုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်တတ်နေပြီ...

ကဲ...သား မင်းစိတ်ထဲမှာဖြစ်ချင်တာတွေကို
တတ်နိုင်သလောက်တော့ လိုက်လျောပေးပြီးပြီ...

ဒါပေမယ့် မင်း ကားယူပြီး ဘယ်သွားသွား
ဒရိုင်ဘာကိုလှဖေကတော့ ဘေးကပါမှာပဲ။ သူ့ကို
ဆက်ခန့်မြဲခန့်မှာပဲ။ သူကမင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့
ဘေးကအမြဲပါမှာပဲ။ အဲဒါကို မကျေနပ်ဘူး။
သဘောမကျဘူးဆိုရင် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ အ
ပြတ်ပြောမယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဖေဖေ၏အဆုံးအဖြတ်တွေကြောင့်
ရှင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးနဲ့ အီလည်လည်ဖြစ်နေရတော့
သည်။

သူ့ဘဝဟာ ဘယ်ဘက်ကရုန်းရုန်း ဘယ်လိုမှကို
လွတ်လပ်တဲ့အရသာမခံစားရပါလား။

ဆိုင်းဆိုင်သည် သူ့ကိုတိုင်သဖြင့်... ကက်
နေလျှင်တောင် မချောပါဘူးလို့မနေ့တော့ စိတ်... နဲ့ တေး
မှတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ညတုန်းက ဖေဖေနဲ့အကြေအလည် ဆွေး
နွေးလာခဲ့ပြီးသော သူရရှိလိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ချို့တို့ကို
ချစ်သူအားပြောပြချင်နေသည်။

ဒါနဲ့ ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း သူ့အတန်းရှိရာ
ဆီပင် အရင်မသွားဘဲ မြတ်ကျေးညို၏ အတန်းကို သုတ်
ခြေတင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရောက်သွားတော့သည်။

ညိုတို့၏အတန်းက စာသင်နှင့်နေပြီ။ ဆိုင်းဆိုင်သည်
ပြောချင်လှပါတယ်ဆိုမှ ချစ်သူနဲ့ချက်ချင်းတွေ့ခွင့်မရတော့
အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ညိုအတန်းရှေ့ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေမိတော့သည်။

စိုးစိုးက သတိပြုမိပြီး ညိုကို တံတောင်ဖြင့် အသာ
လေးတွက်လျှင်...။

“ကျေးညိုရေ ကိုယ်တော်ချောတော့ ရောက်
နေပြီဟေ့”

“သိသားပဲ သူ့ဘာသာလုပ်ချင်တာလျှောက်
လုပ်ပြီး ညိုကစိတ်ကောက်တော့ချောဖို့ ရောက်နေ
တာလေ”

“ဆိုင်းဆိုင်က ညိုကိုတော့ တော်တော်ချစ်တာ
ဟဲ့၊ တကြည့်ကြည့်နဲ့၊ ညိုက သူ့ဘက်လဲမပါပဲ
နဲ့ ဘယ်လောက်တိုင်တိုင်စိတ်လဲ မခုဘူး”

“ငယ်ငယ်တည်းကရော ခုထိရော ညိုကိုမ
ညာမတာ သရဲဟန်ဆောင်ခြောက်ပြတာတော့
မုန်းတယ်”

“အဲဒီဝါသနာကတော့ မဖျောက်ဘူး”
“ကားတွယ်စီးချင်တဲ့ ဝါသနာကလဲ မဖျောက်
ပါဘူး”

“ဟယ်...ဟိုကောင်လဲရောက်လာပြီ”
စိုးစိုးက အလန့်တကြားပြောလိုက်လျှင် ညိုကပါ
လိုက်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ညိုကို အသည်းအသန်လိုက်နေသော YIN

www.burmeseclassic.com

ကဏ္ဍမိုး ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဆိုင်းဆိုင်းကို မသိချေ။ ဆိုင်းဆိုင်းကသာ သူ့ကိုသိနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုကောင်လေးကော်ရစ်ဒါမှာ လက်ပိုက်ရပ်ကတည်းက သူ့မျက်မှောင်ကြီးကို ကျွဲထားလျက် မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတော့လေသည်။

ညိုသည် အတန်းတက်ရတာပင်စိတ်မပါတော့။ အတန်းမြန်မြန်ပြီးစေချင်လှပြီ။ ဆိုင်းဆိုင်းက မထင်ရင် မထင်သလို စိတ်လိုက်မာန်ပါစွတ်ပြီး လုပ်တတ်သူမို့ ညိုမှာ စိုးရိမ်နေရလေသည်။

ဇော်မိုးသည် သူ့ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်အသေအချာကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးချင်းဆုံလျှင် မိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်လုပ်နေသော ခပ်မြင့်မြင့်မားမားကိုယ်ဟန်နဲ့ ရပ်ချောချောသူနဲ့ ရွယ်တူကောင်ကို သတိထားမိလာသည်။

ထိုအခါ သူကလဲ ပြန်ပြီး မျက်လုံးချင်းမခွာတမ်းတည့်တည့်ပြန်စိုက်ကြည့်မိသည်။ အလကားနေရင်း ကိုယ့်ကို လာမိုက်ကြည့်ကြည့်တာမို့ ယောက်ျားလေးတွေ ပီပီ ဒါကို မခံချင်။

သူကလာကြည့်လျှင် ကိုယ်ကပြန်ကြည့်နှင့် သူတို့ချင်းသူတို့တော့ အချိတ်အဆက်တွေဖြစ်လာကြသည်။

ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူကပိုပြီးစိတ်တိုနေသူပီပီ နောက်တော့ သူပဲ အရင် ထိုကောင်ရှေ့ခြေစုံသွားရပ်လျက်....

“မင်းကဘာကြည့်တာလဲ”

“မင်းကရော ဘာလို့ငါ့ကိုလာကြည့်လဲ”

“မင်းကိုမကြည့်လိုပေါ့ကွ”

“မကြည့်ရအောင် မင်းနဲ့ငါ ဘယ်ဘဝတုန်းက ရန်ငြိုးရန်စရှိခဲ့ဖူးလို့လဲကွ”

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ မင်းမှာမရှိပေမယ့် ငါ့မှာရှိတယ်”

“မင်း...အဲဒါ...တမင်ပြဿနာရှာတာပဲ”

“ပြဿနာရှာတာက မင်းကွ၊ မင်း အခု မင်းနဲ့မဆိုင်းတဲ့ ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်လဲ ငါသိတယ်”

“ဪ...”

ညိုသည် သူတို့ချင်း အပြန်အလှန် ပြောနေသည်များ မြင်နေရလျှင် စိတ်တွေပူပြီး လူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လို့ မရဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ...ဒုက္ခပဲ...ဆိုင်းဆိုင်းတော့ ပြဿနာ သွားရှာနေပြီ...စိုးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

ကောင်မလေး၏ အစ်ကို တွေမောင်တွေမဟုတ်ပဲ ရည်းစား ဖြစ်နေသည်မို့ သူ့စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်လှသဖြင့် တမင်ပင် ဘုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟားဟားဟား...ရည်းစားပဲဖြစ်ရုံရှိသေး တယ်၊ ပိုင်ပြီလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ဘာသာ ရည်းစားရှိတာ သူက ခုထိ လွတ်လပ်တဲ့ အပျို တစ်ယောက်ပဲ ငါကလဲလွတ်လပ်တဲ့ လူပျိုတစ် ယောက်ပဲ ကြိုက်ခွင့်ရှိတယ်၊ မင်းကသူ့ကို မပိုင် သေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒီလိုအသားလွတ်...”

“ဟာကွာ...ပြောဦးကွာ...ပြောဦးကွာ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှစွာပင် ဇော်မိုး ၏ အင်္ကျီကော်လာစကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင် ကျန်လက်တစ်ဖက်၏ လက်သီးကတော့ ဇော်မိုး၏မေးရိုးကို ခွပ်ခနဲ အသံမြည်အောင် ထိုးပြီးနေလေသည်။

ညီသည် အဖြစ်အပျက်ကို မြင်မြင်ချင်း အတန်းထဲ တင် ဆရာရှိသည်ကိုပင် မေ့လျော့ပြီး ချက်ချင်းပင် အတန်း ထဲက ပြေးထွက်လာမိတော့၏။ ဆရာအပါအဝင် အတန်းထဲ ကကျောင်းသားတွေသည်လည်း အခန်းအပြင်ကရန်ပွဲကို စိတ်

ဝင်စားနေသည်ဖြစ်ရာ ညှိလဲ ပြေးထွက်သွားရော အားလုံး စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေ ကြတော့သည်။

ညိုနောက်မှ စိုးစိုးကပါ အပြေးပါလာခဲ့သည်။ ညို သူတို့နားရောက်ချိန်တွင် သူတို့တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ အပြန် အလှန်ပင် ထိုးကြိတ်ပြီးနေတော့လေသည်။

“ဆိုင်းဆိုင်...တော်တော့...ရန်မဖြစ်နဲ့တော့ လေ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဇော်မိုးကိုပြေးပြီး ထိုးဖို့အတွက် ပြန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ညီသည် သူတို့ကြားဝင်ရပ်ပြီး အော်လိုက် သည်။

“ညို...ဖယ်စမ်း...ဒီကောင့်ကို ကိုယ်မှတ် လောက်အောင် ပညာပေးမလို့ကွ၊ ညိုနဲ့မဆိုင်ဘူး ...ဖယ်”

“မဖယ်ဘူး...၊ ရှင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေလို့ လာတားတာသိလား၊ ကျောင်း ထဲမှာ ဒီလို ဗရမ်းဗတာရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ ဆိုင်း ဆိုင်ရယ်”

ညီသည် လူတွေရှေ့လည်းမရှက်နိုင်။ ကြည့်နေကြ

www.burmeseclassic.com

သောမျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။
 ဆိုင်းဆိုင်း၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ညှိလက်တွေ
 နဲ့ အတင်းဆွဲထားတော့သည်။ တစ်ဖက်က ဇော်မိုးသည်
 ဘူဟာ ဒီနေရာမှာရုံးသွားပြီမှန်း သိပေမယ့် ယောက်ျားလေး
 ပီပီ သူက ကိုယ့်ကို တစ်ချက်ထိုးလျှင် ပြန်ထိုးချင်၍သာ
 ထိုးလိုက်ရတာဖြစ်ပြီး၊ သူများရဲ့ ကျောင်းထဲရန်မဖြစ်ချင်
 သဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်းက လာမထိုးတော့လျှင် သူလဲမထိုးပဲ သူ့
 နှုတ်ခမ်းထောင့်က သွေးတွေကို အသာစမ်းရင်း ရပ်နေလေ
 သည်။

ထိုအချိန်တွင် အတန်းထဲက ဆရာထွက်လာတော့
 သည်။ ဆရာက ရန်ဖြစ်သော လူငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို
 အသေအချာကြည့်လိုက်ရင်း...။

“ကဲ...ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွ”
 ဟု တစ်ခွန်းမေးလိုက်သည်။
 သူတို့ တစ်ယောက်မှမဖြေကြ။ အသီးသီးကိုယ့်နှုတ်
 ခမ်းထောင့်က သွေးစလေးတွေကို အသာတို့နေကြပြီး ငြိမ်နေ
 လေသည်။
 ဆရာကပဲ ဆက်ပြောပါသည်။

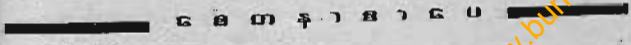

“ကျောင်းထဲမှာ အချင်းချင်း ထိုးဟယ်ကြိတ်
 ဟယ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်
 အပြစ်ကြီးတယ်မှတ်လဲ၊ ဆရာ...မော်ကွန်းထိန်း
 ရုံးခန်းကို မင်းတို့ကို ခေါ်သွားလို့ရတယ်၊ မင်းတို့
 ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ကျောင်းထုတ်ပစ်လို့လဲရတယ်”

ညိုသည် အထိတ်ထိတ်အပျာပျာဖြင့်...။
 “ဆ...ဆရာ...အပြစ်မယူပါနဲ့ဆရာ၊ တောင်း
 ပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ သူတို့အစားတောင်းပန်
 ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောမိပြောရာဝင်၍ပြောလိုက်ပါသည်။
 “ညည်းကလဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်
 တည်းဆိုဖြစ်အောင် ချိန်းရသလား၊ အဲဒါကြောင့်
 ပြဿနာဖြစ်ရပြီ”

ညိုသည် ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတွေပင် နီမြန်း
 ပူနွေးသွားပါသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတစ်ချို့၏ ရယ်
 သံ သဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားရ၏။
 ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညို့ကို အပြောခံရတော့ ငြိမ်မနေ
 နိုင်တော့...။

“မဟုတ်ဘူး...ဆရာ...ညိုက ကျွန်တော့်
ကောင်မလေးပါ။ ဟိုကောင်နဲ့ညိုဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။
ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကိုဒီကောင် လာလာကြည့်
နေတာမကျေနပ်လို့ ထိုးလိုက်တာပါ။ ဟိုကောင်
နဲ့ညိုက ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ
သူ့ကိုမသိပါဘူး။ သူကသာ ကျွန်မနဲ့ ဆိုင်တာပါ
ဆရာ၊ ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့။”

ဆရာက ဒီတော့မှ အားနာသလိုမျက်လုံးတွေဖြင့်
ကြည့်ပြီး တစ်ဘက်မှ ဇော်မိုးကိုလှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ကောင် သူတို့ပြောတာဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး...ဒါဖြင့်လဲ မင်းတို့ပြဿနာက ရှင်းနေ
ပြီပဲ။ မင်းလဲ လာနှောင့်ယှက်မနေနဲ့တော့ ဟုတ်
လား။ ဒါနဲ့မင်းတို့ဘယ်အတန်းကလဲ ပြောပါဦး။
ငါမင်းတို့ကိုအပြစ်ပေးမလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သိထား
ရအောင်မေးကြည့်တာပါ။ ဆရာကတပည့်တစ်
ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်း

ရန်စပြီး ထိုးတော့ ညိုက ရှင်ကို စိတ်တိုပြီး ရန်
ဖြစ်ချင်တာပေါ့။ ညိုအမှားမဟုတ်ဘူး။ ညိုမလွန်
ဘူး”

“အလကားနေရင်း ရန်ဖာတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊
ဒီကောင့်ကို ကိုယ်ဆွဲထိုးချင်နေတာကြာပြီ၊ ကိုယ့်ချစ်
သူကိုလာလာကြည့်နေတာ ဘယ်သူကသည်းခံနိုင်
ပါ့မလဲကွ၊ ညိုက ကိုယ့်ဘက်တော့ပေါ့ဘူး”

“အံ့မယ်...ဘယ်လိုပြောတယ်၊ ဘာ...ရှင်
ဘက်မပါတာလဲ၊ ကျုပ်ဘယ်သူ့ဘက်ပါတယ်ဆို
တာ အားလုံးရှေ့မှာ ရပ်ပြပြီးပြီးပဲ၊ ညိုကို ဟိုကေးင်
ဘက်ပါတယ်လို့မစွပ်စွဲချင်ပါနဲ့၊ ညိုစိတ်က ဘယ်
တော့မှ မဖောက်ပြန်ဘူး”

“ဆောရီးကွာ...ညိုကို ကိုယ်က အဲဒီသဘော
ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကညိုကိုချစ်လို့
ပြဿနာဖြစ်သွားတာပါကွာ၊ ဒါကို ညိုက အပြစ်
တင်တော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းဘူး”

“အပြစ်တင်စရာရှိတင်မှာပဲ၊ မှန်တဲ့အကြောင်း
အရာလုပ်ရင်လဲ ညိုကချီးကျူးမှာပဲ၊ ညိုက ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူကို ကောင်းတာပဲဖြစ်ချင်တယ်၊ မကောင်းတာ လုပ်တာကို ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဇွတ်မပြောတတ်ဘူး။

“ညို...ကိုယ့်ကိုချစ်လား။”

ညိုသည် နေရင်းထိုင်ရင်း ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြီး ဒီလို မေးတော့ အံ့သြပြီး ဆိုင်းဆိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ထိုအခါ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် သွေးစလေးတွေ ခြောက်သွေ့လျက်။ ညိုကို မြတ်နိုးစွာ ငေးမောလျက် ပြုံးနေသည့် ဆိုင်းဆိုင်၏မျက်လုံးများနဲ့ ဆုံရလျှင် ညိုသည် ချစ်သူ သက်တမ်းဘယ်လောက်ပင်ကြာကြာ ရှက်စနိုးနဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားရတော့သည်။

“ဖြေလေ...ညိုရဲ့...”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့ထပ်လာမေးနေရတာလဲ၊ အဆန်းပါလား အဲဒါ...”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အမြဲ ဆန်းသစ်နေတာပဲ ညိုရယ်၊ ညိုက ကိုယ်ကို ချစ်တယ်လို့တစ်ခါပြောတိုင်း တစ်ခါရင်ခုန်ရတယ်။”

“ညို...ဆိုင်းဆိုင်ရယ်...။”

“ညိုကိုသိပ်ချစ်တယ်ကွ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာညိုက အဓိကပဲ၊ ညိုမရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ ညို ကိုယ့်ဘေးမှာမရှိတော့တဲ့နေ့မှာ ကိုယ်သေသွားနိုင်တယ်၊ ချစ်သူသေလို့ လိုက်သေတာမျိုးကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ညိုမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝကသေသွားမယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ညိုကို ကိုယ်က အဲဒီလောက်တောင်ချစ်တယ်။”

“ညိုလဲ ဆိုင်းဆိုင်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ချစ်လို့အရာရာတိုင်းမှာ လိုက်စိုးရိမ်ပူပန်နေတာပေါ့။”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ချစ်သူ၏ နဖူးဆံစပ်ကလေးကို ရှုပ်ကနဲ ငုံ့နှမ်းလိုက်ပြီးတဲ့အခါ သူတို့ကြားက ပဋိပက္ခဟာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

“ညို...ညိုကို ကိုယ်ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်ကွ”

“အင်း...ဘာလဲ”

“မနေ့ကကွာ...ကိုယ်ကားတွယ်စီးလို့ ညိုအတိုင်ကောင်းလိုက်တာ အဖေနဲ့ကိုယ် အတိုက်အခတ်...”

www.burmeseclassic.com

ကတိပေးမှ သွားတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်လဲ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထိုင်ခွင့်ရရင် ပြီးရောဆိုပြီး လက်ခံလိုက်
ရတယ်”

ညိုက ချစ်သူ၏အဖြစ်သနစ်ကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်ချင်
လာသည်။

“နောက်တစ်ခုကကွာ...”

“အံ့မယ်...နောက်တစ်ခုရှိသေးလား”

“ရှိတယ်ကွာ၊ နောက်တစ်ခုက ညဆို ကိုယ့်ကို
ကိုးနာရီဆိုအတင်းမအိပ်ခိုင်းပါနဲ့ဆိုတာလေ”

“အံ့မယ်...ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ဆိုင်းဆိုင်းကအဲဒါကို
ပြောဖို့ သတိရသားပဲ၊ ညိုလဲကလေးတစ်ယောက်
လို ကိုယ့်ကိုညဘက်ကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ အတင်း အိပ်
ခိုင်းတာကို သိပ်သဘောမကျဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အေးကွာ...ကိုယ်လဲ အဲဒါကို ပြောတော့
အဖေက ည ဆယ့်တစ်နာရီဆိုရင်တော့ အိပ်ရ
မယ်လို့ အချိန်ပြောင်းပေးပြန်ရောကွာ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေ...ကြံကြံဖန်ဖန်နော်၊ တစ်
ခါတည်းခွင့်ပြုရင်ရသားနဲ့ အချိန်ကလဲ သတ်မှတ်

သေးတယ်...မလွယ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မအိမ်လည်ကြီးနဲ့ရတဲ့အခွင့်
အရေးအသစ်တွေကွ”

“ဒါပဲလား...”

“မဟုတ်ဘူး...နောက်ဆုံးတစ်ခုကကွာ ကိုယ်
တော်တော်အရဲစွန့်ပြီး တောင်းရတာပဲသိလား”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူပြောသမျှ တမော့မော့နဲ့ စိတ်ဝင်
ဘစားနားထောင်နေသော ညိုနာသီးဖျားကို ချစ်စနိုးနဲ့ တစ်
ချက်လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး...။

“ကိုယ်ကားမောင်းချင်တယ်လို့ပြောလိုက်
တယ်”

“အဲဒါတော့ စတန့်ထွင်ချင်တာပါ...”

“စတန့်မထွင်ပါဘူးကွာ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာလဲ ကားရှိလျက်နဲ့
မမောင်းတတ်တော့ အသုံးမကျသလို ခံစားရတယ်
ကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကို ပြောလိုက်တာပါ”

“အန်ကယ်လ်ကခွင့်ပြုလား...”

“ခွင့်တော့ခွင့်ပြုတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ...”

“ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မအိမလည်ကြီးပါပဲ ညှိရ၊ ကိုယ်ကားမောင်းဘယ်လောက်ပဲတတ်တတ် အခုကိုယ့်ကို ကားမောင်းပို့တဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးက ကိုယ့်ဘေးမှာ အစောင့်အရှောက်အနေနဲ့ နေခိုင်းမှာပဲတဲ့၊ ဟားဟားဟား...ကိုယ့်ဖေဖေကလေးတော်တော်ကို ကြံဖန်ပြီးချုပ်ချယ်ချင်တာသိလား ညှိရယ်၊ ကိုယ် ရတဲ့အခွင့်အရေးတွေက တစ်မျိုးကြီးလိုခံစားရတယ်၊ မအိမလည်အူတူတူကြီးကွ၊ အဲဒါကြောင့် ညှိကို အရမ်းပြောပြချင်ပြီး အတန်းတောင်သွားမတက်သေးပဲ ဒီကိုတန်းလာမိတယ်”

မြတ်ကျေးညိုသည် ချစ်သူနဲ့အတူရောယောင်ရယ်လိုက်မိပြီး ချစ်သူ၏အဖြစ်သနစ်တွေကို ဘယ်လိုဝင်အကြံပေးရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။

(၆)

ဆိုင်းဆိုင်ကားမောင်းသင်သောအခါ ညှိက ရက်တိုင်းဆိုလို လိုက်ရပါသည်။ ဆိုင်းဆိုင်ကို သူ့ကားအား မောင်းသည့်ဒရိုင်ဘာကြီးကပင် ကားမောင်းပြန်သင်ပေးတာ ဖြစ်သည်။

ညှိကတော့ ချစ်သူ၏ ယခုမှ ခံစားခွင့်ရသော အခွင့်အရေးအသစ်၊ အတွေ့အကြုံအသစ်ကို အားပေးလို၍ နောက်လိုက်ပေးရခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ဆိုင်းဆိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း...။

ငါ့ညီမလေးကို ဒီကောင်လက်ထဲစိတ်ချလက်ချ ထည့်နိုင်မယ်”

ထိုအခါ မြတ်ကျေးညိုသည် အရှက်သည်းပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို နှုတ်ခမ်းစုထော်စိတ်လုပ်ကာ...။

“ကိုကြီးနော်...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ညိုတို့ကဖြင့် ဘာမှမဟုတ်ပဲနဲ့”

“အံ့မယ်လေးဟာ...တစ်နေ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့ အပိုတွေ ဟန်လုပ်နေတယ်၊ ကျောင်းလဲ ဒီနှစ်ဆို ပြီးပြီ၊ ဟိုကောင်က နေမလား၊ သူမိဘကို ပူဆာပြီး ငါ့ညီမကို လာတောင်းတော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေနဲ့မေမေ”

“သားကြီးရယ်...ညီမလေးကို ဘာလို့ နောက်နေရတာလဲ၊ တစ်နေ့ဖြစ်လာမှပြောကွယ်၊ ကြီးပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မေမေမကြိုက်ဘူး၊ မင်းကလေး...ဘယ်လိုအစ်ကိုလဲကွယ်၊ ကိုယ့်ညီမကိုယ်တိုရ်မှန်းလဲမသိဘူး”

အစ်ကိုကြီးက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ငြိမ်သွားလျှင် ညိုက

“သားစုအလယ်မှ ထွက်လာပြီး အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့သည်။

ဝင်သာဝင်လာရတယ်၊ ညို နည်းနည်းတော့ကြောက်နေသည်။ ညိုတို့နဲ့ တစ်အိမ်ကျော်တွင် အသုဘ ရှိသဖြင့် ညိုက ကိုယ်နဲ့လဲ ဘာမှမဆိုင်ပဲနဲ့ ကြောက်နေတာဖြစ်သည်။

အမှန်ဆို ညိုမိသားစုအလယ်က နဲးထွက်ပြီး တစ်သောက်တည်းမနေလို၊ ခုလို အသုဘရှိနေသော အချိန်ဆို ညိုက ဖေဖေနဲ့မေမေအခန်းထဲ ဝင်အိပ်တာများသည်။

ဒီနေ့တော့ အစ်ကိုကြီးနောက်တန်း ညိုလဲရှက်ပြီး ဝင်မိဝင်ရာဝင်လာတာမို့ ညိုအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း။

မြတ်ကျေးညိုသည် အဝတ်အစားအမြန်လဲနေစဉ်မှာ ဝင် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ခွေးအူသံသဲ့သဲ့ကို စပြီးကြားရတော့ လိုလိုနေရင်းပင် ကြက်သီးထသွားသည်။

ရှစ်တန်းတန်းက ဆိုင်းဆိုင်းခြောက်ဖူးတာကိုသွားသတိ ပြန်သည်။

“ခွေးတွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေမြင်ရင် သူတို့လဲ ကြောက်ပြီးအူတယ်”

ဆိုတာကို စိတ်ထဲစွဲနေရာ အခုအသက်အရွယ်ထိပင် ညိုကား ကြောက်လို့ကောင်းတုန်း။ ဘုရား...ဘုရား...ဟို

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလူကို ညှိလဲမြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည်။

သူကလဲညှိတို့မိသားစုကိုသိသည်။ အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းတွေ့လျှင် ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာမျိုး ရှိသည်။ အင်းသူကများ မတော် မျက်စိလည်ပြီး ဒီဘက်အိမ် တွေကိုရောက်လာမလား။

ညှိသည် ပြတင်းပေါက်ပိတ်မထားမိပြန်ရာ ထိုပြ တင်းပေါက်ဆီသွားပြီး အပြင်ကို လက်ထုတ်၍ တံခါးပိတ်ရ မှာ ကြောက်ပြန်သည်။

ခွေးသည် ဆက်တိုက်ပင် တောက်လျှောက် အူလာ လေရာ အဲဒီတစ်အိမ်ကျော်မှာ တန့်ကနဲ ရပ်တန့်သွားလျှင် ညှိသည်ကား ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထောင်ထနေအောင် ထိတ်လန့်လျက် အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာမိတော့၏။

- “ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာလဲ”
- “ခွေးအူတယ်...ဖေဖေ”
- “ခွေးအူတာများသမီးရယ်”

“ညှိကြောက်တယ်၊ ဟိုတစ်အိမ်ကျော်မှာ အသုဘရှိလို့ အူတာသိလား အဲဒီနားရောက်တော့

ရပ်သွားတယ်”

“သမီးရယ် အသက်လဲကြီးလှပြီ...ဒါတွေ ကြောက်တုန်းပဲ...ငါ့သမီးကို ဘယ်လိုတရားချရ မှန်းတောင်မသိဘူး”

“အဲဒါ...ညှိ...ဒီနေ့ဖေဖေမေမေနဲ့အတူတူ အိပ်မယ်နော်”

“တစ်ပတ်မှာ လေးရက်လောက်ကြံဖန်တွေ့ ကြောက်ပြီး မိဘတွေကြားဝင်ဝင်အိပ်နေတဲ့ အလုပ် ကြီးကတော့ ခုထိထမ်းဆောင်တုန်းပဲဟေ့”

အစ်ကိုကြီးက ညှိခေါင်းကိုပုတ်ရင်း နောက်လျှင် ဒီတစ်ခါတော့ ညှိကိုအားလုံးကဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ညှိကတော့ ဒီတစ်ခါကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မနေအား...။

အင်း...ညကျရင် ဆိုင်းဆိုင်းက ခုတစ်လောမှာ စိတ် ကောင်းပြီး အေးအေးလူလူပဲ ဖုန်းနဲ့ စကားပြောပြောနေတာ။ ညှိကိုလည်းမခြောက်တော့တာကြာပြီ။

ညကျ သူ ဖုန်းခေါ်ရင် ညှိ ဘယ်လိုလုပ်ထပြီး စကားသွားပြောရဲမလဲ။ညှိကဒီမှာ ကြောက်စရာတစ်ခုကို ခေါင်းထဲမှာစဉ်းစားမိပြီ။ ကြောက်နေပြီဆိုတာ သူတော့သိ

www.burmeseclassic.com

“ဆိုင်းဆိုင်ကားကို ယူသုံးစရာရှိလဲသုံးလိုက်ပါလားသမီးရဲ့”

“ဪ...မေမေကလဲ...မသုံးချင်ပါဘူး ကိုယ်ကဘာမှလဲမဆိုင်သေးပဲနဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးတစ်ခုအတွက် သုံးလိုက်ရတာမျိုး စိတ်မသန့်ဘူး၊ ပြီးတော့ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတယ်လဲ ထင်မှာစိုးရိမ်တယ်”

“အေးလေ အဲဒါလဲဟုတ်ပါတယ်၊ ဆိုင်းဆိုင်ကိုလည်း မေမေတို့က လက်ခံသလို သမီးကိုလည်း ဟိုဘက်မိဘကလက်ခံတာပေမယ့် လူကြီးချင်းကျတော့ တစ်ခါမှသေသေချာချာကို သမီးတို့အကြောင်းနဲ့ဆက်စပ်ပြီးတွေ့ပြီးမပြောဖူးသေးတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ကဲပါ...မေမေ...အဲဒီကိစ္စထားလိုက်ပါညီ၊ တစ်ခါတလေတွေလည်း ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးမအားရင် ကားငှားပြီး ပြန်ရင်ပြန်၊ ဒါမှမဟုတ် စိုးစိုးကားကြံနဲ့ ပြန်တာလဲရှိတာပဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ဆိုင်းဆိုင်ကပါ သမီးအိမ်ပြန်လို့ သူ့ပါလိုက်ပြန်ချင်

တယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒီကျတော့ အတူတူပြန်နေကျအတိုင်း ပြန်လို့ရပါတယ်၊ သမီးက တကူးတကကြီးသာလိုက်မပို့ခိုင်းတာပါ၊ လမ်းကြုံရင်တော့ ဆိုင်းဆိုင်ရဲ့ကားလဲစီးတာပါပဲ”

ညိုသည် ခေါင်းတအုံအုံ၊ နှာလေးတချေချေ၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့ ကျောင်းကို အနွေးထည်ပါးလေးဝတ်ကာ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ပရက်တီကယ်ခန်းထဲတန်းပြီး ဝင်ရသဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်နဲ့ပင်မတွေ့ဖြစ်။ သူ့ရောက်နေပြီလား မရောက်သေးဘူးလားပင်မသိ။

ပရက်တီကယ်ပြီးတော့ ညိုသည် ကိုယ်တွေ့ပိုပြီး ပူလာသလိုခံစားရသဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်ကို သူ့ရှိတတ်သောနေရာတွေလောက်သာလိုက်ရှာကြည့်သည်။

သူ့ကိုတော့မတွေ့။ သူ့ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးကတော့ သစ်ပင်အောက်တွင်တွေ့ရ၏။ ညိုသည် ထိုကားဒရိုင်ဘာကြီးထံသွားလိုက်ပြီး...

“ဦးလေးကြီး...ဆိုင်းဆိုင်ရော၊ ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး”

“အတန်းတက်နေတယ်..သမီးလေး”

“ဪ..အဲဒါဆို..သူ့ကိုတွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါနော်၊ ညှိ အိမ်ပြန်သွားပြီလို့”

“အေးကွယ်..အေး..စိတ်ချ...ပြောလိုက်မယ်”

“တကယ်လို့ ညနေ သူ့ကားမောင်းသင်ဖို့သွားရင် ညှိလိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီ..ဦးလေး အကုန်ပြန်ပြောလိုက်ပါ့မယ် သမီး”

“ဒါဆို...ညှိသွားပြီနော်”

ဒရိုင်ဘာကြီးက ညှိဘာကြောင့်ပြန်သည်ရယ်လို့ သိပ်မစပ်စုသည်မို့ ညှိသည်မှာစရာရှိတာမှာပြီးလျှင် ကျောင်းဝင်းအပြင်ထွက်ကာ ကားငှားလိုက်သည်။

ကားငှားပြီးနောက် ကားနောက်ခန်းတွင် ညှိသည် အေးအေးဆေးဆေးဝင်ထိုင်ပြီး အိမ်ပြန်လာလျှင် မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်မှာ ဒတ်ဆန်းကားနောက်ခြီးကို တွယ်ခိုနေသော ဆိုင်းဆိုင်း၊ ခန့်မျိုးနဲ့ သူ့ရအောင်တို့သုံးယောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဒီတစ်ခါ သူတို့တွယ်စီးနေသော ကားမှာချောပုံချောပုံ ချိုချိုလည်းမဟုတ်။ အတော့်ကိုကျပ်ညပ်နေလျက် လက်တစ်နေရာစာကိုင်ထားရဖို့ကိုတောင် မနည်းကြိုးစားထားရသလို ခြေခင်းခုံတစ်နေရာစာကို ခြေချခွင့်ရဖို့လဲ မနည်းကြိုးစာပုံတွယ်ထားရတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ညှိသည် ဖျားလို့စိတ်ညစ်နေတဲ့အထဲ သူ့ကိုဒီပုံစံနဲ့ ထပ်ပြီးမြင်ရလျှင် လူကဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မျက်ရည်တွေ ပင်ဝဲလာသည်။

ဟိုးတစ်လောလေးကမှ သိပ်မကြာသေးဘူး ဒီပြဿနာဖြစ်ပြီးတယ်၊ ဒုတစ်ခါထပ်လုပ်ပြန်ပြီ။ သူဟာတော်တော်ကိုခေါင်းမာတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်ရင် တော်တော်ကို အပြောရကျပ်တာပဲ။ ညှိသည် ကိုယ်ကဖျားနေတာပင် သတိမပြုအားတော့။ သူ့နောက်ကို မရမက လိုက်ခေါ်မည်ရယ်လို့စိတ်ကူးရလျှင်ရချင်း...

“ဒီမှာ..ဒီမှာ..ဦးလေး”

TAXI ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့၏။

“ဟေ..ဘာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ကဲ... မြန်မြန်သွားချေ့”

ညိုသည် ကားကို တံခါးမြန်မြန်ဖြင့် မြန်မြန်ဆင်းပြီး ဘယ်လိုကဘယ်လို မြန်ဆန်နေသည်မသိသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဒတ်ဆန်း ကားနံဘေးတွင် ခါးတစ်ဘက်ထောက်ရပ်နေသော ဆိုင်းဆိုင်းနားကို ရောက်သွားတော့သည်။

“ဒီမှာ”

ညိုသည် ညို့ကိုတောင်မမြင်ဘဲ ကားတွယ်စီးဖို့အရေး အထဲကဆင်းနေသော လူတွေကို စိတ်မရှည်သလို လိုက်ကြည့်နေသည့်ဆိုင်းဆိုင်း၏ ကျောကို တစ်ချက်ပိတ်ထုရင်း အော်လိုက်လေသည်။

“ဟာ... ညို့”

“ညို့တွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ဆိုင်းဆိုင်း အခု ဒါဘာလုပ်ပြန်တာလဲဟင်... ခန့်မျိုး၊ သူရအောင် နင်တို့ကလဲ ကိုယ့်ဘာသာကားတွယ်စီးချင်ရင်စီးပါလားဟဲ့၊ ဆိုင်းဆိုင်းကို မခေါ်ပါနဲ့လို့ ငါလဲမကြိုက်ဘူး၊ သူ့အိမ်ကလည်းမကြိုက်ဘူးလို့ သိထားရဲ့သားနဲ့”

“ညို့အော်ကျယ်အော်ကျယ်လုပ်မနေနဲ့ ဒီ”

ကောင်တွေကိုလဲ ရန်လိုမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်လို့ကားလျှောက်စီးတာပါကွာ... ညို့ကလဲ... ကျွတ်... စိတ်ပျက်တယ်”

“ကဲ... ကဲ... အစ်ကိုတို့အစ်မတို့ပြဿနာကို ခုလောလောဆယ်ရှင်းလို့ပြီးဦးမှာလား၊ မပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ကားထွက်တော့မယ်ခင်ဗျ”

စပယ်ရာက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့် ဝင်ပြောလျှင်ညို့သည် ဒေါသအခံရှိနေသူဖြစ်ရာ...

“မပြီးဘူး... မပြီးဘူး... နင်တို့ကားထွက်သွားချင်ရင်သွားပေါ့၊ ဘာဝင်ပါတာလဲ၊ သူများကိစ္စဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနိုင်တယ်၊ သွားကြ”

ဟူ၍ မဲပြီးပိတ်အော်လိုက်ရုံမက ဆိုင်းဆိုင်း၏အင်္ကျီထက်မောင်းကိုလဲ ဆောင့်ဆွဲ၍ ဆွဲခေါ်လေရာ ဆိုင်းဆိုင်းသည် စိတ်လျှော့ပြီး ညို့ခေါ်ရာ အသာတကြည်လိုက်လာခဲ့သည်။ စပယ်ရာကတော့သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာလျှက်သူကားကို မောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာကို အော်ပြောပြီး ထွက်သွားချင် ကားဂိတ်တွင် ခန့်မျိုး၊ သူရအောင်၊ ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ညို့

www.burmeseclassic.com

“ညို ကားငှားပြီး အိမ်ပြန်တာ၊ နေဦး...ညို တက္ကစီရော...”

ညိုသည် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ရှာကြည့်တော့ ကားမှတ်တိုင်နဲ့မလှမ်းမကမ်း ကားရပ်လို့ရတဲ့ နေရာတွင် ရပ်စောင့်နေသော...ညိုက ကြည့်လိုက်တော့ လက်လှမ်းပြ သော တက္ကစီဒရိုင်ဘာကိုတွေ့လိုက်လေသည်။

“ဟိုမှာ...စောင့်နေတယ်...ကဲ...လာ...သွား ကြရအောင်”

“ဟဲ့...ညို...ငါတို့ကရော...”

“နင်တို့က ပြန်ချင်တာနဲ့ပြန်ပေါ့...ငါနင်တို့ ကို ဒေါသဖြစ်တယ်၊ မခေါ်ဘူး”

ညိုသည် ဟိုနှစ်ယောက်ကိုရန်တွေ့ပြီးလျှင် ဆိုင်းဆိုင် လက်ကိုဆွဲပြီး အငှားကားဆီပဲ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ် ရောက်တော့မှ...။

“ညို...ကိုယ်တွေသိပ်ပူနေတယ်၊ အိမ်ပြန်မယ် ပေါ့”

“မပြန်နိုင်သေးပါဘူး၊ ရှင့်ကို ရှင့်အိမ်က ကားပေါ်ပို့ပေးပြီးမှပြန်မယ်”

“ညိုကလဲကွာ နေမကောင်းရက်ကြီး ကျောင်း လာရလား”

“ပရက်တီကယ်ရှိလို့၊ အေးပေါ့လေ ညို ကျောင်းလာလိုက်တော့ ပရက်တီကယ်အပြီး အိမ် ပြန်လိုက်တော့ တိုက်ဆိုင်ပြီး ရှင်ခိုးလုပ်တဲ့ ကိစ္စ ကို သိသွားရတာအမြတ်ပေါ့”

“ညို...ဒီတစ်ခါ မတိုင်ပါနဲ့တော့ကွာ”

“တိုင်မှာပဲ...”

“ဒီတစ်ခါတိုင်ရင် ကိုယ့်မှာ အခုလက်ရှိရထား တဲ့ အခွင့်အရေးတွေပြန်ရုပ်သိမ်းသွားရုံတင်မက ဘူး၊ ဖေဖေက ကျောင်းတောင်ထုတ်မယ်လို့ Warning ပေးထားတယ်”

“ထုတ်...ထုတ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်မယ်မှန်းသိရင် ဘာလို့ ဒီအပြစ်ကိုကျူးလွန်လဲ”

“အပြစ်ကျူးလွန်တာမဟုတ်ပါဘူးညိုရယ်၊ တစ်ခါတလေ အပျော်စီးတာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ ဝေးဝေးလံလံလဲမစီးပါဘူး၊ အနည်း ဆုံး သုံးလေးမှတ်တိုင်ပါပဲ၊ ညိုရယ် ကိုယ်ကတော့

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတလေ ညို ကိုယ့်ဘက်က မှားမှားမှန်မှန် ပေါ့၊ ဘက်လိုက်စေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ကျောင်းထုတ်ခံရရင် ညိုစိတ်ချမ်းသာမလားပြော”

မြတ်ကျေးညိုသည် ချက်နဲ့လက်နဲ့ပြောနေသော ချစ်သူကို မျက်စောင်းကြီးထိုးရုံကလွဲလျှင် ဘာမှပြန်ပြောစရာလဲ မရှိပြီ။

“နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် ညို မတိုင်ဘူး”

“မလုပ်ဘူးကွာ၊ မလုပ်ဘူး၊ ကဲကျေနပ်တော့”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီကတိဟာ ရှင်ပေးတဲ့ကတိ တွေ တဲမှာ မယုံရဆုံးပဲ၊ လုံးဝမယုံဘူး”

“ဟာ...ဖြစ်ပြန်ပြီတစ်မျိုး”

“ရှင်ကျောင်းထုတ်ခံရမှာစိုးလို့ မတိုင်တာပဲ မှတ်ပါ၊ ညိုလုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ညိုစကားကို ဘယ် တော့မှ နားမထောင်တာစိတ်အဆိုးဆုံးပဲ”

ဆိုင်းဆိုင်ကတော့ နောက်တစ်ခါကားတွယ်စီးမည်လျှင် ညို ကျောင်းမှာတကယ်ရှိမရှိ ကြည့်ပြီးမှ ထွက်ခွာ ကားတွယ်စီးလျှင်လည်း ဘေးဘီဝဲယာကိုလေ့လာပြီး ညို

ရိပ်ကိုကြိုကြည့်ထားပြီး ရှောင်ပုန်းနိုင်ဖို့ ကိုစိတ်ကူးနေလေ သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ တက္ကစီခရုင်းပြီးလျှင် ဆိုင်း ဆိုင်ကပါ...။

“ညိုလဲ...အရမ်းဖျားနေပြီ...ကိုယ်ပါတစ်ခါ တည်းအိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ညိုကိုလဲ ဝင်ပို့ခဲ့ မယ်”

ဆိုသဖြင့် ညိုတို့နှစ်ယောက်သား အိမ်အတူပြန်လာ ခဲ့ကြပါသည်။ မြတ်ကျေးညိုကား တော်တော်ကိုအဖျားတက် နေသည်ဖြစ်ရာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ဆိုင်းဆိုင်၏ ကား နောက်ခန်းတွင် အတူထိုင်နေရာမှ...။

“ညို...ခေါင်းအရမ်းအုံ့လာတယ်၊ အဲဒါ လှဲ ချင်တယ်”

လို့ပြောလိုက်လျှင် ဆိုင်းဆိုင်က...။

“ညိုကိုယ့်ပေါင်ပေါ်ခေါင်းအုံးပြီး လှဲလိုက်၊ သက်သာသလိုနေ...”

ညိုသည် ပျော့ခွေယိုင်နဲ့စွာ ချစ်သူ၏ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးလိုက်ရတော့သည်။

ဆိုင်းဆိုင်သည် ဒီလောက် အဖျားကြီးနေတာတောင် ဇွဲနဲ့ပဲကြီးစွာ သူ့နောက် မရမက လိုက်ခေါ်သည့် ညိုကို ကရုဏာသက်စွာ ငဲ့ကြည့်ရင်း ညိုဆံပင်လေးတွေကို သပ် ပေးနေသည်။

ညိုရယ်...ညိုအချစ်ကြီးပြီး အစိုးရိမ်ကြီးပုံတွေက ပေဖေနဲ့မေမေပုံစံအတိုင်း သိပ်တူတာပဲ။

ညိုက သိပ်ချစ်လို့ အစိုးရိမ်အပူပန်ကြီးတာ၊ ဘာမ ဟုတ်တဲ့ ကားတွယ်စီးတာလေးကို အလိုလိုနေရင်း တွေးပူ ပြီး တားမြစ်တာတွေ အတွက် ကိုယ် ဘယ်လိုမှ စိတ်မဆိုး ရက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ညိုရယ် ဝါသနာဆိုတာက ခက်တယ်။

(၉)

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဆိုင်းဆိုင်သည် ညိုအလစ်ကို သေချာမှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားတွယ်စီးဖို့ ခိုးထွက်တတ် ရာ ညိုနဲ့ ထပ်မံ၍ မဆံ့သလောက်ဖြစ်သွားပါသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေဆုံကြတိုင်း ညိုအကြောင်းကို ခန့်မျိုးနဲ့သူရအောင်တို့က ပြောတတ်ကြသည်။

“ကျေးညိုက တကယ်ပဲကွာ၊ လူကြားထဲလဲ မရှက်ဘူး၊ မင်းကိုအတင်းဆွဲခေါ်ဖို့၊ အော်ဖို့၊ ရန် တွေ့ဖို့ တော်တော်ကိုသတ္တိရှိတယ်”

“ငါတို့ကကွာ...ငယ်ငယ်လေးထဲက ပေါင်း လာတဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သူ့အော်တာရန်တွေတာ စိတ် တော့မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ စိတ် တိုတယ်ကွ၊ မင်းကမင်းဘာသာ ကားတွယ်စီးတာ

ကွာ ငါတို့ကိုလာမဲပြီးဟောက်တာခံရတော့ စိတ်တိုတယ်ကွ”

“အေးကွာ..ငါလဲ မင်းတို့ကို သူ့အဲဒီလိုဟောက်ရင် အားနာရတာပါပဲ။ ညိုက တခြားကိစ္စတွေမှာသာ ငါ့ဘက်လိုက်ချင်လိုက်မယ်။ အဲဒီကားတွယ်စီးတဲ့ ကိစ္စကျတော့ မေမေ့ အတိုင်းပဲ။ အခိုးရိမ်ကြီးပြီး ဆူပူမြည်တွန်တောက်တီးတယ်။ စိတ်ကောက်တယ်”

“သူတို့က ကြံဖန်စိတ်ပူတာပါကွာ။ ကိုယ်ပိုင်ကားမစီးနိုင်တဲ့ လူတန်းစား။ လိုင်းကားဘတ်(စ်)ကားတွေပဲစီးနိုင်တဲ့ လူတန်းစားတွေဟာ ‘ယောက်ျားမှန်ရင်ကွာ အလုပ်ချိန်မိဖို့၊ အိမ်ပြန်နောက်မကျဖို့ တွေအတွက် ကားတွယ်စီးတာမျိုး၊ ခဏခဏကို ဩရမှာပဲ။ ချောင်တဲ့ကား စောင့်စီးဖို့အချိန်လဲ ဘယ်သူမှ တကူးတကားမေးပြီး စောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကားကို ချောင်ချောင့်ကျပ်ကျပ် စီးရတာပဲ။ ကားပေါ်က ပြုတ်ကျတာ ဘာညာကွာ၊ တစ်ခါတလေမှပါ။ ဖြစ်ခဲပါတယ်...”

“ပြီးတော့ကွာ မင်းတို့ငါတို့ဆိုတာက ပျော်ချင်လိုစိတ်တာဆိုပေမယ့် သတိလက်လွတ်ကြီးတော့ မနေပါဘူး။ သေသေချာချာ မြဲမြဲမြဲလက်ကိုင်ပြီး စီးတာပါကွာ။ အကြာကြီးလဲစီးတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးလေးမှတ်တိုင်ဆိုရင် ကျေနပ်သွားကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လာ လက်အံသေပြီးပြုတ်ကျတာဖြစ်ပါ့မလဲ...”

ဆိုင်းဆိုင်ရာ သူတို့တွေးကြည့်သင့်တယ်”

ဆိုင်းဆိုင်က သူငယ်ချင်းတွေပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ရတော့သည်။

“ညိုကကွာ မိန်းကလေး ဆိုတော့ မိန်းကလေးလိုပဲတွေးတာပေါ့။ ယောက်ျားလေးတွေက ဘယ်လိုစွန့်စားမှုတွေလုပ်ချင်သလဲဆိုတာ သူတို့မှ မခံစားတတ်တာ။ ဒီတော့ ငါ့ကို မိန်းကလေးတွေ နေသလို ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစေချင်တယ်ထင်တယ်”

“ဟားဟားဟား...ဒါဆို မြတ်ကျေးညိုခမျာ ယောက်ျားမရပဲ မိန်းမရှာကြီးရသွားမှာပေါ့”

ခန့်မျိုးစကားကြောင့် သူတို့ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြ

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ ခုတော့ မနက်ခင်းရဲ့အချိန်တွေကို လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား လုပ်ရခြင်း ဟူသော အခွင့်အရေးကိုရနေသဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်မှာ အနည်းငယ် တော့ စိတ်ပျော်နေပါသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေက ဟိုဘက်လမ်းဒီဘက်လမ်း တွေနေကြတာမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတူတူထိုင်နိုင်ကြခြင်း လဲဖြစ်သည်။

“ငါလဲ ခန့်မို့ပြောတော့ တစ်ခါတလေ စဉ်း စားကြည့်တယ်”

“ဟ...ဘာလဲမိန်းမရှာလုပ်ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလဲ ငါပြောချင်တာ က ဒီလိုကွာ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ငါ့ကိုငယ်ငယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်မွေးသလို ပြုစုယုယုပြီး အေးအေးယေးဆေးလေးကစားခိုင်းတာမျိုး၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မဲ့ ကစားနည်းမျိုး မကစားခိုင်းတာမျိုးတွေနဲ့ နေခိုင်းခဲ့ပေမယ့် ငါက မိန်းမရှာစိတ်မဝင်ပဲ၊ ပျော့တီးပျော့ဖပ် မဖြစ်ဘဲ ယောက်ျားလေးတွေလို စွန့်စားကြည့်ချင်တဲ့စိတ်

သူက ကိုယ့်ကို တစ်ချက် လာထိုးရင် ပြန်ထိုးချင် တဲ့စိတ်မျိုးရှိနေတာ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိ တယ်”

“အေးကွာ...နောက်မို့ ငါတို့လဲ မင်းလို မိန်း မရှာနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေရင် သူများတွေက ဟား တာခံရဦးမယ်”

သူတို့ရဲ့လမ်းမတန်းကြီးပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ တော့ လေးဖြူသီချင်းသံက လွှမ်းမိုးထားလေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်က သီချင်းကို အတူတူ လိုက် ညည်း ရင်း...။

“လေးဖြူ သီချင်းတွေက လှတယ်ကွာ၊ ငါ တော့ ဘယ်သူဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း...လေးဖြူပဲ ကြိုက်တယ်၊ သူကလဲပြောတယ်၊ တခြားဘာ Music တွေခေတ်ပြောင်းပါစေ၊ သူကတော့ Heavy Rock မှာပဲ နေရစ်ခဲ့မယ်တဲ့၊ ငါလဲ လေးဖြူလိုပဲ Rock ထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့မယ်”

“ဆိုင်းဆိုင်း...မင်းကွာ တကယ်ပဲ မင်းမိဘက ဒီလောက်မင်းကိုအေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်က

www.burmeseclassic.com

လေး နေအောင်ထားခဲ့တာတောင် သိချင်းကြိုက်
တော့လဲ Heavy မှ...လေးဖြူမှဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ...တကယ်ဆို ခင်မောင်တိုး
လှိုင်း၊ စံလင်းလှိုင်း၊ ဖိုင်းထီးဆိုင်လှိုင်းကို မင်း
စိတ်က ကြိုက်သွားရမှာ”

“ငါက သိချင်းဆို ဆူညံပေါက်ကွဲနေမှကြိုက်
တယ်၊ ရင်ထဲမှာခံစားရတာတွေ ဖွင့်အော်ပစ်လိုက်
တာမျိုးပေါ့”

“ဪ...ဒါနဲ့မင်းကားမောင်းတတ်သွားပြီလား
ကွ”

“တတ်သွားပါပြီကွာ၊ ဒါပေမယ့် သင်မောင်း
လိုင်စင်ကခြောက်လမှ မပြည့်သေးတာ၊ လိုင်စင်
ဘယ်ရဦးမလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ သူဌေး
စတိုင်လ်နဲ့ကျောင်းသွားရမှာပေါ့၊ လိုင်စင်ရလဲ မ
ထူးပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါပြောပြထားသားပဲ၊
ဘေးမှာဒရိုင်ဘာက အမြဲပါမှာတဲ့ကွာ”

“အေးကွာ...မင်းအဘိုးကြီး သူမို့ ကြံကြံဖန်
ဖန် ဒီလိုစိတ်ကူးပေါ်တယ်”

သူရအောင်က တစ်စုံတစ်ရာတွေ့မိသလို မျက်လုံး
တွေဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်းကိုကြည့်ရင်း...။

“ဟေ့ကောင် ဆိုင်းဆိုင်းမင်းကားကိုယ်တိုင်
မောင်းပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ကို စိတ်ကူးထဲ မထည့်
သင့်တော့ဘူးကွ”

ဟုရုတ်တရက် သတိရတဲ့အချက်တစ်ခုကို ထောက်
ပြလိုသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟ...ဘာလို့လဲ”

“ဆိုင်းဆိုင်းကွာ အူတူတူနဲ့ မင်းကလဲ နောက်
ခြောက်လကြာရင်ပဲ ငါတို့က စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီး
လို့ ကျောင်းတောင် ပြီးပြီလေကွာ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ”

“ဟားဟားဟားဟား...ဖြစ်ရလေ ဆိုင်းဆိုင်းရာ
ဖြစ်ရလေ...မင်းအဖေက မင်းထက် ဉာဏ်ကောင်း
တယ် တွေ့လား၊ သူက မင်းကိုဒီအခွင့်အရေး စ၊
ပေးကတည်းက အချိန်ကိုတွက်ချက်ပြီးသားကွ၊
ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံးမှ ကားမောင်းခွင့်မပေး
တော့ဘူးထင်ထားတဲ့မင်းကို ဒီအခွင့်အရေးကြီး

www.burmeseclassic.com

တမင်ပေးလိုက်တာပဲ။ သူကလည်တယ်ကွ”
ဆိုင်းဆိုင်သည် သူငယ်ချင်းတွေထောက်ပြတော့မှ
စိတ်ဓာတ်တော်တော်ကျသွားပြီ။ မှိုင်တွေသွားခဲ့ပါသည်။

“စိတ်ညစ်မနေနဲ့။ ဟေ့ကောင်၊ လိုင်စင်ရတဲ့
အထိဆက်သာအမောင်းသင်၊ မင်း အဖေ ချမှတ်
သလို ဒရိုင်ဘာက မင်းဘေးမှာပါရလှ အလွန်
ဆုံး လေးငါးခြောက်လပေါ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုအ
သေအချာပြောနိုင်တာလဲ”

ခန့်မျိုးက ဆိုင်းဆိုင်၏ ပုခုံးကို တစ်ချက်ပိတ်ထိုး
လိုက်ပြီး...။

“ငအူကောင်...မင်းနဲ့ညှိက ကျောင်းပြီးရင်
လက်ထပ်ပဲနေမလားပြော...”

“ဟ...လက်ထပ်မှာပေါ့”

“အေးလေ...လက်ထပ်တော့ မင်းတို့ဘာသာ
သတ်သတ်ပဲနေနေ၊ ဘယ်လိုပဲ နေနေ မင်းက
မင်းမိန်းမညှိကို ကားကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လျှောက်
လည်မယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဒရိုင်ဘာကပါဦးမလား

ကွ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ”

သူရအောင်ကလည်း ဝင်အားပေးလေသည်။

“ကျေးညှိက ဒီနေရာမှာတော့ မင်းဘက် ပါ
ပါတယ်၊သူနဲ့ မင်းက လင်မယားဖြစ်သွားရင် မင်း
နဲ့ ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ မင်းအိမ်က လိုက်ချုပ်
ချယ်လို့လဲ မရတော့ပါဘူး၊အဲဒီ ကျရင် မင်းရဲ့
ဒရိုင်ဘာကြီးလဲ မင်း ကားမောင်းသမျှ ဘေးက
ပါခွင့်မရတော့မှာ သေချာတယ်၊ဘယ်သူ့မဆို ကိုယ့်
လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းပဲ ကားနဲ့ အတူတူ
အပြင် ထွက်ချင်မှာပေါ့၊မဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
အမြဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါတာမျိုး ဘယ်သူကမှ
ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ညှိက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊
အေးကွာ...မင်းတို့နဲ့ အဲဒီလိုတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်
ရတာရော၊လျှောက်ပြောရတာရော ငါ သိပ်သဘော
ကျတယ်ကွာ၊ညှိကို နောက် မှာထားရဦးမယ်၊မင်း
တို့ကို သိပ်မဟောက်ဖို့...”

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်ဆိုင်၏ စကားကြောင့် ခန့်မှီးနဲ့ သူရအောင်တို့
က တဟက်ဟက်ရယ်ကြလေသည်။ ကျေးညို ဟောက်တာ
တော့ အပျော့ပဲ ဟူ၍လည်း ပြောလိုက်သေး၏။

တက်ယအဖြစ်အပျက်

(၁၀)

ကျောင်းပြီးသွားကြသောအခါ ဆိုင်းဆိုင်း၏ ဖခင်က ဆိုင်းဆိုင်းအတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုထပ်မံ တောင်းပြန်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောလိုက်သလိုပင် ကျောင်းပြီးမှပဲ ဆိုင်းဆိုင်းမှာ ကားမောင်းလိုင်စင်ရသည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းသွားစရာမရှိသောသူအတွက်ကားမောင်းချင်လျှင် လမ်းရှာစရာမှာ ညှို့ အိမ်ကို သွားလည်၊ ညှို့ကို သွားခေါ်ပြီး ချေးသွားခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းတွေသာ ရှိသည်။

ဒါမျိုးကလည်း နေ့စဉ် လုပ်လို့မရသော ကိစ္စဖြစ်
ရာ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် အပြင်ထွက်ခွင့်၊ ကားမောင်းခွင့်
ရဖို့အရေး ဆိုင်းဆိုင်းမှာ ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် ဖန်တီးနေ
ချိန်တွင် ဖေဖေက သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို စတင်ပေးတာဖြစ်
သည်။

သူတို့ စာမေးပွဲတွေ ပြီးတော့ သုံးလ အကြာအမှာ
ဖေဖေက စပြောတာဖြစ်သည်။

“ကဲ... သား၊ မင်းလဲ ကျောင်းပြီးအောင် တက်
ပြီးပြီ၊ ဘွဲ့တစ်ခုလဲ ရပြီးပြီ ဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ ကျောင်း
သား ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေလဲ မင်းမှာ အပြည့်အဝ
ရပြီးပြီ”

ဖေဖေက အဲဒီလို စပြောတော့ ဆိုင်းဆိုင်းသည် ခေါင်း
အသာ ငုံ့ရင်း မှဲပြုံး ပြုံးမိလေသည်။

အပြည့်အဝ ရသတဲ့လား။ သား ဘယ်လောက်ထိ
ချုပ်ချယ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သား ကိုယ်တိုင်လည်း အသိ။
ဘေးလူတွေလည်း အမြင်ပါပဲ။

“ဖေဖေ မေးချင်တာက မင်း အခု ကျောင်း
ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာအလုပ် လုပ်ချင်စိတ်ရှိလဲ

ဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူ့ကို အိမ်ထဲတွင် လှောင်ထားမည်
ရယ်လို့ပင် ထင်ထားခဲ့မိသော ဖခင်ထံမှ ထိုစကားကို ကြား
လျှင် အံ့ဩသွားပါသည်။

သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ထားတတ်သော ဖခင်
ကြီးထံမှ ဤစကားတစ်ခွန်းဟာ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့တဲ့
သူ့အတွက်တော့ အံ့ဩမင်သက်စေလေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“သား အံ့ဩသွားလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အံ့ဩရတာလဲ၊ ဒါ အံ့ဩစရာ
လား၊ ငယ်တုန်းအရွယ်မှာ ပညာသင်စရာရှိတာ သင်
မယ်၊ ပညာတတ်သွားတဲ့အခါ အလုပ် တစ်ခုခုကို
လုပ်ရမယ်၊ လူဆိုတာ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာ
သည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်တော့ လူတိုင်း လုပ်သင့်တယ်၊
အလုပ် မလုပ်ဘဲနေရင် နှုတ်ကုန်မြေလေးဖြစ်သွား
မှာပေါ့၊ အသုံး မကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွား
မှာပေါ့၊ မင်းကို အလုပ်လုပ်စေချင်တာဟာ ပိုက်ဆံ
လိုလို့ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း

သိပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပိုင်ဆိုင်သမျှဟာ မင်း တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ၊ မင်းပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ပဲ.....

ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ အသုံးကျတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သားကို အလုပ်လုပ်ခိုင်း ရတာပဲ၊ သား ဘာအလုပ်လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါလဲ၊ ဒါ မှမဟုတ် မင်းစဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးဆိုရင်လဲ စဉ်း စားနိုင်တယ်၊ အဲဒါမှ မဟုတ်သေးဘူးဆိုရင်လဲ မိ ဘာ၊ တွေ့ရဲ့ အလုပ်မှာပဲ ဆက်ဦးစီးမလား.."

ဆိုင်းဆိုင်သည် အခုတလောမှာ အပြောင်းအလဲတွေ ပေးနေသော လောကကြီးကို ကျေနပ်ရင်း သူ့တွင် ရှိနေ သည့် စိတ်ကူးကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

"သား အခုခေတ်စားနေတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လှလှ လေး တစ်ခု ဖွင့်ချင်တယ်"

"အင်း... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို စိတ်ကူးတွေနဲ့ စိတ်ကူး ယဉ်ထားလဲ"

"အဲဒီ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီရယ်၊ TEA ရယ် ပဲ ထားမယ်၊ အအေး လုံးဝမတင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အ

စားအသောက်ကတော့ Snacks ပေါ့၊ အဲဒါလေး တွေတော့ ရှိမယ်၊ ဟော့ထဲဒေါ့၊ ဟမ်ဘာဂါ၊ ကိတ်း ပိုင်(Pie) မုန့်၊ ပတ်(ဖ)၊ ပေါင်မုန့်၊ အာလူးကြော်၊ ကော် ပြန့်၊ ဆာတေး... အဲဒါလေးတွေပေါ့၊ မုန့်က တော်ရုံ သင့်ရုံ Snacks ပေါ့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အစားအစာ တွေပဲ ထားမယ်.....

အဲဒီ ဆိုင်နဲ့ တွဲရက်မှာ ဂိမ်းစင်တာလေး တစ် ခုတော့ ထားချင်တယ်၊ ကိုယ် တတ်နိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ လောက်နဲ့ ထားလို့ရမယ့် ဂိမ်းကစားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေါ့... ထားချင်တယ်....

ဆိုင်ထဲမှာတော့ သူများတွေလိုပဲ ဟော်လို ဂစ် တာနဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုရှင် အသစ်တွေ၊ တစ်ခါ တလေ အထိမ်းအမှတ်နေ့တွေဆို နာမည်ကြီးတွေ ဖိတ်ပြီး ဆိုခိုင်းတာတွေ၊ Valentine's Day | New Year | Christmas | သင်္ကြန်အကြို၊ အဲဒီလို နေ့တွေ ကျတော့ အစီအစဉ်တစ်မျိုးလေးတွေ လုပ်မယ်၊ ကံ စမ်းမဲတွေ ဖောက်မယ်၊ အဲဒါမျိုးလုပ်ချင်တယ်...

ပိုက်ဆံအမြတ်ကတော့ သိပ်ပြီးမရနိုင်ဘူး၊ စီး

www.burmeseclassic.com

ပွားရေး တစ်ခုအနေနဲ့လဲ အားပြုလို့တော့မရနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သားအနေနဲ့ကတော့ အဲဒီလို ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူငယ်စတိုင်လ်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးနဲ့ စချင်တယ်”

ဆိုင်းဆိုင်သည် စိတ်ကူးထဲ ရှိသမျှတွေ မနားတမ်း တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်ပါသည်။ သူ့ အသံတွေက တက်ကြွနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဟိန်းနေသည်။

သူသည် သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော ဤသို့ လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးခွင့်ရမည့် သူ၏ စိတ်ကူးတစ်ခုအတွက် တော်တော်ကို စိတ်အားထက်သန်နေတော့သည်။

“အဲမယ်လေး... သားရယ်၊ ပြောလိုက်တာ... ပြောလိုက်တာ၊ ငါ့သားမှာ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း လုပ်ချင်နေတဲ့ စိတ် ဘယ်အချိန် ကတည်းက ရှိနေလဲကွယ်... ပြောစမ်းပါဦး”

“သား ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားဖူးရင်း ညှိနဲ့ သွားဖူးရင်း အဲဒီဆိုင်တွေထဲဝင်တိုင်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဆို ဘယ်လိုလေးပြင်ဆင်ပြီး ဖွင့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး ခဏခဏဖြစ်တယ်၊ ကြာပါပြီ...”

“မေမေတို့ရဲ့ ပိုးထည်တိုက်မှာပဲ ဝင်လုပ်လိုက်ပြီးရော... သားရယ်”

“ကဲပါ မြင့်ရယ်... ငါက သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပြီး သူ လုပ်ချင်တာလုပ်ခိုင်းဖို့ စပြီး ပြောတာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ အလုပ်ထဲ ဆွဲထည့်မနေပါနဲ့”

“အကျိုးမရှိဘူး ထင်လို့ ပြောပြတာပါ”

“ဒါပေမယ့်... ငါတို့သားက သူ အဲဒါကို ပျော်သတဲ့မင်းက ဘာလို့ ကန့်ကွက်ချင်သလဲ၊ သူ့ လုပ်ငန်းက စီးပွားဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် မျှော်ကိုးမနေပါနဲ့၊ ငါတို့ ပိုင်ဆိုင်တာတွေကတော့ သားစဉ်မြေးဆက် ထိုင်စားလို့ ရနေတာပဲ၊ သူ့မှာ အလုပ်တစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး လုပ်ချင်စိတ်ရှိရင် ငါကျေနပ်တယ်”

“ဖေဖေ... ဒါဆို သားကို လုပ်ခွင့်ပေးမှာလား”

“အေးပေါ့ကွာ... လုပ်ပေါ့”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“အေး... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှာထားမယ်၊ ဝင်ငွေ ကောင်းတာ မကောင်းတာထက် ကိုယ်

ဝါသနာပါလို့ စလိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုတော့ အောင်
မြင်အောင်လုပ်ပါ။ လူငယ်တွေကြားထဲ နာမည်ရ
အောင်လုပ်ပါ... အလဟဿကြီးတော့ အဆုံးရုံး
မခံနိုင်ဘူး၊ အောင်မြင်တာပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

“ပြီးတော့ ဖေဖေ မှာမယ်၊ မင်းဟာ လုပ်ငန်း
တစ်ခုကို ဦးစီးပြီးလုပ်ရတော့မယ့် လုပ်ငန်း ပိုင်
ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ၊ ဒီတော့ ကလေးကလား
အလုပ်တွေ မလုပ်နဲ့တော့”

“ဘာ... ဘာ အလုပ်တွေလဲ ဖေဖေ”

“ကားတွယ်စီးတဲ့ အလုပ်ပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး၊ မလုပ်တာ ကြာပြီ”

“ဘာကြာပြီလဲ၊ မနေ့ တစ်နေ့ကလား မသိ
ဘူး ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မင်းကို လိုင်းကား
တစ်စီးပေါ်မှာ တွယ်စီးသွားတာတွေ့လို့တဲ့ အံ့ဩ
ပြီး ပြောတယ်၊ သူ ကိုယ်တိုင်တောင် သူများ အ
မြင်မှားသလားဆိုပြီး ဇေဝဇေဝါတောင်ဖြစ်သတဲ့၊
ဖေဖေကို လာပြောရတာတောင် အားနာနေသလို

ပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ နာမည်ကြီး စိန်ထည်တိုက်၊
ပိုးထည်တိုက် ပိုင်ရှင်တွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သားက ကားတွယ်စီးတဲ့ အဖြစ်က တော်တော်ကို
ယုံစရာမကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းကိုး၊ ငါ မင်းကို ပြန်
မမေးချင်လို့ ဒီအတိုင်း မေ့ထားလိုက်တယ်မှတ်”

“ဟယ်... ဘုရား... ဘုရား... သားရယ်၊ မင်း
လုပ်ပြန်ပြီလား အဲဒီအလုပ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်...”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါတော့
ယုံတယ်၊ မင်း ဟိုကောင်လေးတွေနဲ့ မနက်ညနေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင် လစ်ထွက်ချင် လစ်
ထွက်မှာပဲ၊ ငါထင်တယ် မင်းနယ်... ကိုယ့် ရည်း
စားဆီသွားတွေ့ဖို့ထက် ကားတွယ်စီးဖို့ကို ပို စွဲ
လမ်းနေတာ အံ့ဩတယ်”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် သူ့ အပြစ်နဲ့ သူ့မို့ ငြိမ်ကုပ်နေရ
ပါသည်။ ကျောင်းသားဘဝ မဟုတ်တော့ပြီမို့ ကျောင်း ထုတ်
ခံရစရာ မရှိပေမယ့် ကားမောင်းခွင့်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့
ခွင့်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကိုတော့ စိုးရိမ်ရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ဖေဖေက ခုတလောသူ့ကိုအရင်ကလောက် မချုပ်ချယ်တော့ဘူးလို့လည်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုခံစားသိရှိနေသဖြင့် အရင်ကလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါ။

“သမီးလေး ကျေးညိုကလဲ ကျောင်းပြီးတော့ မိန်းကလေးပီပီ အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အိမ်မှာ အနေများနေတော့ မင်းကို သူလဲ အချိန်ပြည့် မျက်စိဒေါက်ထောက်လိုက်မကြည့်အားတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း ကားတွယ်စီးတာကို သူ မမြင်လို့ ပြန်မတိုင်တာပဲ၊ နို့ဖို့ သူက မနေဘူး၊ မျက်ရည်လေး တစ်ဝဲနဲ့ လူကိုယ်တိုင် လာတိုင်ချင်တိုင် မတိုင်ရင် ဖုန်းထဲမှာ ငိုယိုပြီးတိုင်တယ်၊ သားရယ် မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်လဲ စာနာကြည့်၊ ဘယ်မိန်းကလေးကများ ကိုယ် ချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ အဆင့်အတန်း ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ အဲဒီလို တိုးတိုးပေးပေးနဲ့ ကားတွယ်စီးတာကို မြင်ချင်ပါ့မလဲ”

မေမေသည် ဒီလို ပြောနေရင်းနဲ့ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို မျက်လုံးတွေဖြင့် ဆိုင်းဆိုင်းကို ထပ်ကြည့်ကာ...

“ဟဲ့... ဒါနဲ့ မင်းတို့ချင်း တခြား ဘာတွေများ တိုင်ပင်ထားတာရှိလဲ၊ ပြောပါဦး၊ မေမေ ခုမှ သတိရတယ်”

ဟူ၍ဆက်မေးလျှင် ဆိုင်းဆိုင်းသည် ဘာကို နားလည် ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ အူတူတူဖြင့်...

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဟဲ့... သားရယ်... ကျောင်းလဲ ပြီးပြီ၊ မင်းလဲ ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်တွေဘာတွေ စလုပ်ဖို့တောင် စီစဉ်ပြီပဲ သား၊ ကျေးညိုနဲ့ မင်းက ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ်လို့ တိုင်ပင်ထားသလဲ မေးတာကွယ်၊ မင်းနှယ်... အူတူတူနဲ့...”

ထိုအခါ ဆိုင်းဆိုင်းသည် ထပ်မံ၍ အံ့ဩရလျက် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှု အရှိန်အဟုန်တွေက ပိုပြီးတိုးပွားလာတော့လေသည်။

“အဲဒါ... အဟဲဟဲ... သားတို့ကတော့ လက်ထပ်ဖို့... အဲ... သားဘက်ကပါ... သားကတော့ လက်ထပ်ချင်နေပြီပေါ့၊ ညှို့ကိုတော့ မတိုင်ပင်ကြည့်ရသေးဘူး၊ ညိုကလဲ ဘာလို့လဲမသိဘူး၊ ဘယ်တော့

www.burmeseclassic.com

လက်ထပ်မလဲဆိုတာ မမေးဘူး”

“ဟဲ့...သူက မိန်းကလေးကွယ်...ဒါကို စပြီး ပြောပါ့မလား၊မင်းက သိတတ်ပြီး မေးရမှာပေါ့၊ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေမေကတော့ မြတ်ကျေးညိုနဲ့ပဲ မင်းကို သဘောတူတယ်”

“သားကလဲ ညှို့ကိုပဲ သဘောကျတာပါ မေမေရယ်...ဘာ စိတ်ပူနေတာလဲ”

“ဪ...လူ့စိတ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလေကွယ်...မင်း စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“စိတ်မပြောင်းပါဘူးဗျာ မေမေကလဲ”

“အေး...ဒါဖြင့်လဲ မင်းတို့ ကိစ္စကို လူကြီးတွေနဲ့ အရင်ဆုံပြီး စကားပြောချင်ပြီ၊ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းပေါ့၊အဲဒါ ကျေးညိုနဲ့ မင်းပဲ အရင် တိုင်ပင်လိုက်ဦး၊ကဲ...ဘယ်လိုလဲ အဖေကြီးကျွန်မ စီစဉ်တာ ကျေနပ်လား”

“ကျေနပ်တာပေါ့ကွ၊ဒီကောင့်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရမယ့် အတူတူ အိမ်ထောင်နဲ့ ဘာနဲ့ အတည်တကျ စီစဉ်ပေးလိုက်ပြီး လက်လွှတ်လိုက်

တာ ပိုကောင်းတယ်၊ဒါမှ သူ တစ်ခုခုလုပ်ချင်လာတိုင်း ဪ...ငါ့မှာ အိမ်ထောင်နဲ့မိသားစုနဲ့ပါလားဆိုပြီး ကိုယ့် စိတ် ကိုယ်ထိန်းနိုင်မှာ...

မင်း၊ သားက လူကသာ အသက်ကြီးပြီတစ်ခါတလေ ကလေးဆန်ဆန် အဲဒီ လိုင်းကားကို အပျော် လိုက်တွယ်စီးတာမျိုး လုပ်ချင်တာကို ဘဝင်မကျဘူး”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘာကြောင့်ပဲ ဒီလိုမျိုး စီစဉ်ချင်ပါစေ ဒီတစ်ခါ စီစဉ်တာကိုတော့ သူ အလွန်အမင်း ကျေနပ်စွာ လက်ခံပါသည်။

ချစ်သူနဲ့ အတူတူ နေရတော့မယ့် အကြောင်းအရာလောက် ဘယ်အကြောင်းအရာကများ ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းတာ ရှိမလဲ။

www.burmeseclassic.com

ညိုသည် ချစ်သူက အားတက်သရောဖြင့် ပြောပြ သမျှ အသစ်အဆန်းအကြောင်းအရာများကို ငေးမော နား ထောင်နေပါသည်။ သူ့နဲ့ အတူတူ လက်တွဲခဲ့တဲ့ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ အခုလောက် တက်ကြွနေတာမျိုး တစ်ခါ မှ မတွေ့ဖူးခဲ့သလိုဖြစ်ရာ ချစ်သူ၏ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်မှုများ ကို ညိုပါ လိုက်ခံစားရင်း ပျော်နေပါသည်။

“ကိုယ့်ဆိုင်ကို ဖွင့်ဖို့ နေရာလဲ လျှောက်ရှာရ ဦးမယ်၊ အဲဒါ ညိုပါလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ Decora- tion လုပ်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါ ညိုလဲ အတူတူ လိုက် စဉ်းစားပေးရမယ်၊ ကိုယ် ဒီနေ့ပဲ ဂျပန်မှာနေတဲ့ ကိုယ့် ဦးလေးတွေဆီ လှမ်းပြီး ဈေး တော်ရုံသင့် ရုံရှိတဲ့ Game(ဂိမ်း)ပစ္စည်းတွေအကြောင်း ဖုန်း ဆက် မေးရဦးမယ်၊ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာနေတယ် ညိုရယ်... ညိုရော ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဪ... ဝမ်းသာတာပေါ့ ဆိုင်းဆိုင်းရယ်၊ ညို က ဆိုင်းဆိုင်း ခုလို တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ပျော်တာ

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ ပိုပြီး ဝမ်းသာရတယ်၊ ညို က ဆိုင်းဆိုင်းရဲ့ မိဘတွေကို သိပ်ချုပ်ချယ်လွန်းလို့ ဆိုင်းဆိုင်းအတွက် စိတ်တောင်ညစ်နေခဲ့ရတဲ့ သူပဲ၊ အခုလို လွတ်လပ်ခွင့်တွေပေးတော့ အန်ကယ်လီနဲ့ အန်တီကို ကျေးဇူးလဲတင်တယ်၊ ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ အတူတူ ညိုလဲ အရမ်းပျော်တယ်”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ညို ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွထွေးဖွေ ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီထက်ပျော်စရာကောင်းတာလဲ ရှိ သေးတယ် ညို၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်မလဲ သိလား”

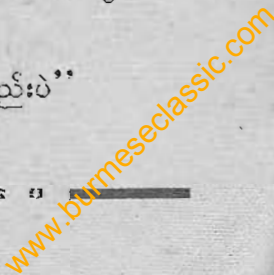
“ဘာလဲ...”

“ညို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ညိုသည် ခပ်တွေ့တွေ့နဲ့ မေးကလေးထောက်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ဪ... သိပြီ၊ ဆိုင်းဆိုင်းကို ဘေးမှာ ဒရိုင် ဘာ အစောင့်အရှောက်မပါဘဲနဲ့ ကားမောင်းသွား ခွင့် ပြုတာလား”

“ဟာကွာ... ညိုကလဲ တလွဲချည်းပဲ”

“ဟင် ဘယ်သိမလဲ၊ထင်တာက အဲဒါပဲလေ၊ အဲဒါ ပြောတာပေါ့”

“ညိုကလဲကွာ...အဲဒီလို ခွင့်ပြုတာဟာ ကိုယ့် ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်း နိုင်တာမို့လဲ၊ခုဟာက ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ပြောတာကွ”

“ကဲ...စိတ်တိုမနေနဲ့ကွာ၊ညို မမှန်းတတ်ပါ ဘူးလို့ဆိုနေ၊ရှင်ပဲ ပြောပေါ့၊ညိုက ဆိုင်းဆိုင်ဆီက ပျော်စရာတွေ အများကြီးဆက်တိုက်ကြားရတော့ လူက ဟန်နေပြီ”

ဆိုင်းဆိုင်သည် ညိုနဖူးကို တစ်ချက် ခပ်ဖွဖထ လိုက်ပြီးတော့...

“ငတုံးမလေးရဲ့...ကိုယ့်ဘဝ တစ်ခုလုံး အ တွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဆိုတာက ညိုနဲ့ အတူ တူနေရဖို့ကလွဲရင် ဘာရှိမလဲ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ညိုက တအံ့တဩနဲ့ မင်သက် သွားပါသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား မေမေတို့က ကိုယ့်ကို

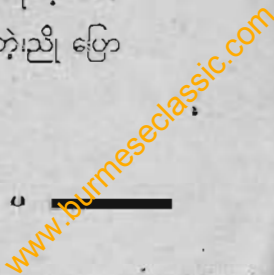
အခွင့်အရေးတွေသာ ပေးတယ်၊ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မချလိုတဲ့ ညိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးထား တော့မယ်တဲ့၊ဒါမှ ကိုယ် ဘာပဲ လုပ်ချင်လုပ်ချင် ကိုယ့်မှာ Family ရှိနေတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ချင့်ချိန်နိုင်မှာတဲ့၊အဲဒီလို ပြောပြီး ကိုယ်နဲ့ ညိုကို လက်ထပ်ပေးတော့မတဲ့”

“ဪ...ရှင်က ဟိုးအရင့်အရင်တွေက ရတဲ့ အခွင့်အရေးတွေလိုပဲ မအိမလည်နဲ့ရတဲ့ အခွင့်အ ရေးလို့ ပြောချင်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟာကွာ...မဟုတ်တာကွာ ညိုကလဲ၊ကိုယ် တို့ ချစ်သူဖြစ်တာဖြင့် နှစ်ပေါင်းကလဲ ကြာပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို မခန့်မှန်းတတ်ဘူးလားကွာ၊ကိုယ် တ ကယ်ပျော်နေလို့ ပျော်တာလား၊မအိမလည်ပုံစံနဲ့ ပြောတာလားဆိုတာ ညိုလေး သိဖို့ သင့်တယ်”

“ညိုက နောက်တပဲ ဆိုင်းဆိုင်ရယ်...”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ညို မိဘတွေဆီ ကိုယ့် မိဘ တွေလာတွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်တဲ့၊ညို ပြော ပေးနော်”

“အင်း...ပြောမယ်”

“ပြောပြီးပြီးချင်း ညို့ မိဘတွေက ဘယ်ရက် လာမြန်းပါဆိုရင် ညို့ သိတာနဲ့ ကိုယ့်ဆီ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်နေပါကိတ် ဝမ်းသာချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“နောက်မနေနဲ့ ကိုယ်က ညို့ ယောက်ျားဖြစ် တော့မှာကွဟင်း...ကောင်မလေး ယောက်ျားကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံပြီးတော့ အခေါ်အဝေါ်ကို ယဲ ပြင်ဦး...ကို လို့ခေါ်ဒါမှမဟုတ် ‘မောင်’ လို့ ခေါ်ရင်ခေါ်ဆိုင်းဆိုင်လို့ ခေါ်တာကြီးကို ကိုယ် မကြားချင်တော့ဘူး”

“အဲမယ်...အချိုးက ပြောင်းရပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ပြောင်းရပြီလေ၊ကိုယ်က ကိုယ် ပိုင် အလုပ်အကိုင်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်မိန်းမနဲ့ မကြာခင် မှာ တကယ့်ဘဝအစစ်ထဲကို ရောက်ရတော့မှာကွ၊ တစ်လျှောက်လုံး မိဘတွေရဲ့ ဩဇာအောက်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာကောင်မှန်း မရေရာခဲ့တဲ့ ဘဝ က လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ကိုယ့် စကား

ကြားရင် မေမေတို့တော့ အရမ်း စိတ်ဆိုးမှာပဲနော်”

ညို့က ပြုံးစပ်စပ်ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာလေးဖြင့်...

“တိုင်မယ်ရှင် အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီကို အဲဒီ လို ပြောပါတယ်လို့ ပြန်တိုင်ကို တိုင်ပစ်မယ် ဟင်း...”

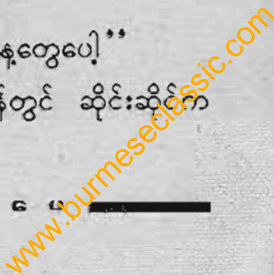
“ဟိတ်...ညို့လေးကကွာကိုယ့်ဘက်ကို လုံးဝ ပါဖို့ စဉ်းစားဦးဘယ့်နယ် ခုထိတောင် တိုင်မယ့် ဇာတ်လမ်းကို စထားနေပြီ၊ဒါပဲနော် ညို့၊ကိုယ့်ဘက် ကို လုံးလုံး ပါသင့်ပြီ၊ဘက်လိုက်သင့်ပြီ၊တိုင်တဲ့ တောတဲ့ ကိစ္စတွေက ကလေးကလားဆန်ပါတယ် ညို့ရာ တိုင်မနေနဲ့ကိုယ့် ယောက်ျားကိုယ် နိုင်အောင် ထိန်းပေါ့ကွ မိန်းမရ...”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပါးစပ် က ပေါက်ကရတွေ ပြောတာလဲ...၊ဆိုင်းဆိုင်နော်”

“ဆိုင်းဆိုင် မဟုတ်ပါဘူး ညို့၊တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းခေါ်ကွာ”

“အင်းပါ...အင်းပါ၊နောက်နေတွေပေါ့”

သူတို့ လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ဆိုင်းဆိုင်က

ညိုကို အရင်လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကားမှာ သူကိုယ်တိုင် မောင်း
ခွင့်ရသည် မှန်သော်လည်း ဒရိုင်ဘာကတော့ ကားနောက်
ခန်းတွင် အမြဲပါနေပါသည်။

ညိုကတော့ ချစ်သူနံဘေး Lover Seat တွင် ထိုင်
ရလေသည်။

• ဒါပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကြီးက လူပိုသက်သက်ပါနေ
သောဖြစ်ရပ်ကို ဆိုင်းဆိုင်းရော ညိုပါ စိတ်ထဲတွင် မနှစ်
သက်ကြပါ။ ညဘက်တွေမှာ သူတို့ ဖုန်းပြောတိုင်းလည်း ဤ
အကြောင်းအရာကို အမြဲ ညည်းညူမိစမြဲ။

သို့ပေမယ့် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာတော့
ဒီ ဖြစ်ရပ်ကြီးဟာ သူတို့နဲ့ အတူတူ ပါလာတော့မှာ မဟုတ်
ပါဘူးရယ်လို့လဲ သူတို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိလေရာ ခုလောလော
ဆယ်မှာတော့ ဒါကို သည်းခံထားရဆဲဖြစ်နေပါသည်။

(၁၁)

စေ့စပ်ဖို့ကိုပင် အကြီးအကျယ်လုပ်ချင်နေသော
ဆိုင်းဆိုင်း၏ မိဘတွေ၏ သဘောကို လိုက်လျောရသဖြင့်
သူတို့ နှစ်မိသားစုလုံးတင်မက အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ
ဝင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်လာရတော့သည်။

“ဖိတ်စာကိုတော့ ငါ့ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်ပေး
မယ်၊ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး ဖြစ်အောင် ငါ့ကိုယ်
တိုင် ဒီဇိုင်းထွင်ပြီး ရိုက်ပေးမယ်၊ ဂျပန်က ဝင်တဲ့
ဖိတ်စာကတ်ဒ်တွေနဲ့ ရိုက်ပေးမယ် သိလား”

www.burmeseclassic.com

တို့ တွေ့ချိန်တောင် နည်းသွားတယ်၊ ခန့်မျိုးက သူ့
ဆရာကြီးလေးဆိုင်အတွက် ခန့်မျိုးနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်၊
ပြင်လိုက်ပေါ့။”

“အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့၊ ညိုရယ်၊ နောက်ဆို နေ့
တစ်ရက် ဒီမျက်နှာကြီးပဲ မြင်နေရတော့မှာပါ။”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ အခုလဲကြည့်လေ၊ စေ့စပ်တဲ့
နေ့ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားစီစဉ်မှာတောင် သူ လိုက်
မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါကပဲ သူ့အတွက်ရော၊ ငါ့အတွက်ပါ
စီစဉ်ဝယ်ခြမ်းခဲ့တဲ့ အဲဒါ၊ ဒီတိုဖို့ကောင်းတယ်၊
နှစ်ယောက်သား တိုင်တိုင်ပင်ပင်တောင် မလုပ်ရ
ဘူး။”

“ငါတို့နဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပေါ့၊ ညိုရယ်။”

“အေးလေ... ငါတို့က နင့် အချစ်ဆုံး သူငယ်
ချင်းတွေပဲ၊ ငါတို့နဲ့ပဲ သွားပေါ့၊ အဖော်လုပ်ပေါ့၊ ရ
တာပဲ...”

“အေး... သူကလဲ နင်တို့နဲ့ပဲ သွားပါတဲ့လေ။”

“ဟဲဟဲ... သတို့သားလောင်းက ငါတို့လက်
ဝကျက်အပ်လိုက်တာနော်၊ အပိုင်ပဲ။”

ညိုသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူနဲ့ စေ့စပ်ရခြင်း၊ လက်
ထပ်ရခြင်းတွေကို ကြိုရတော့မည့် အဖြစ်တစ်ခု အတွက်
ကျေနပ်ပါသည်။ ပျော်လည်း ပျော်ပါသည်။

နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို အစပျိုးရ
တော့မှာကို တွေး၍ ကြည်နူးတတ်နေခဲ့လေသည်။

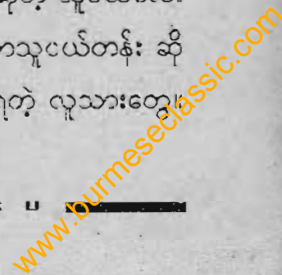
သူ့ဘဝကို ကိုယ်က ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို သူ
က ပိုင်ဆိုင်ရမယ်။ သူ ဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ ဘေးကနေ အ
ကြံပေးကူညီ တိုင်ပင်ခွင့်ရမယ်။

သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အနာဂတ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာလည်း သူ့ရဲ့ အနာဂတ်။

ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ညညဆို အတွေးလွန်။ အရင်
ကလို အိပ်မပျော်ရင် သရဲအကြောင်းတွေးပြီး ကြိမ်နံ ကြောက်
တာမျိုး၊ ညဘက် ခွေးအူသံ သဲ့သဲ့ကြားရင်တောင် စောင်
ခေါင်းမြီးခြုံပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲတော့တာမျိုး ဖြစ်ဖို့
တောင် မေ့လျော့နေပါသတဲ့။

တကယ့်တကယ်တော့ ဆိုင်းဆိုင်းဆိုတဲ့ သူငယ်လေး
နဲ့ မြတ်ကျေးညိုဆိုတဲ့ သူငယ်မလေးတို့ဟာ သူငယ်တန်း ဆို
တဲ့ ဘဝကတည်းက ရေစက်ဆုံပြီး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူသားတွေ။

အင်မတန်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးမှုတွေ အထပ်ထပ် ဆင့်။အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ ဖြတ် သန်းခဲ့ရတဲ့ သူတွေမို့။ သူတို့လောက် ဘယ်သူကများ ဒီ လောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အမြဲဆုံစည်းရတဲ့သူတွေ ရှိပါ့မလဲလို့ မြတ်ကျေးညိုက ကြံဖန်တွေးတောပြီး ပီတိဖြစ် ရသတဲ့...။

“ညိုရေ...ဖန်းရောင် သမ်းရုံကလေးရှိတဲ့ ပု လဲရောင်လေး ဝတ်ဟဲ့...လှတယ်”

ညိုသည် ဈေးထဲလျှောက်ရင်း အတွေးလွန်နေရာမှ လှကေသီက ပြောတော့မှ ခေါင်းထဲကို အင်္ကျီချုပ်ဖို့ ကိစ္စ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ပုလုံးတွေ၊စီးကွင့်တွေ၊ဘော်ကြယ်တွေတော့ သတ်သတ် လိုက်ဝယ်မနေတော့ဘူး၊အလုပ်ရှုပ် တယ်၊အင်္ကျီချုပ်ပေးတဲ့သူကိုပဲ အပြီးပြောပြီး အပ် တော့မယ်”

“ဈေးပိုကြီးမှာပေါ့...”

စိုးစိုးက နှမြောသလို ပြော၏။

“ဟဲ့...ငစိုးရဲ့၊နှမြောမနေနဲ့၊ကျေးညိုက သူငွေ

ကတော်လေ၊သူက ဖြုန်းနိုင်တယ်”

“ဟယ်...အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေ လိုက်ဝယ်ရင် ကိုယ်လဲမသိဘဲ လျှောက်ဝယ်တော့ အင်္ကျီချုပ်တဲ့အခါ မလှမှာစိုးလို့ပါ၊ဒီနိုင်နာကို တစ် ခါတည်း အပ်လိုက်ရင် ပို ကောင်းမယ်ထင်လို့ ပါ”

“နောက်တာပါ ညိုရဲ့၊ငါတို့လဲ ညိုသဘောပါ ပဲ၊ ကိုမြင့်စိုးဆီမှာပဲ အပ်မယ်နော်”

“ဆိုင်းဆိုင်အတွက်ရော၊နင်တို့ စဉ်းစားပေးကြ ဦး...”

“အံမယ်...သူ သတို့သားအကြောင်း ခေါင်း ထဲ အချိန်ပြည့် ထည့်ထားတယ်၊ကြည့်စမ်း”

“ဖိနပ် ရွေးဦးလေ ညိုရဲ့၊ပြီးတော့ ပဝါရည် ကြီး စုံချရမှာမဟုတ်လား၊အဲဒါလဲ ရှာဝယ်ရဦးမယ်၊ ယောက်ျားအဝတ်က လွယ်တယ်၊ခဏပဲ”

“ဟဲ့...ဪ ညိုရယ်...နင်ကလဲ ပိုးထည် တိုက်တစ်ခုလုံး ပိုင်ထားတာဟယ်၊အဲဒီ သူရဲ့ ပိုး ထည်တိုက်ကပဲ နင့်အရောင်နဲ့ လိုက်တဲ့ အဆင်

www.burmeseclassic.com

ယူလိုက်ပေါ့၊ တိုက်ပုံနဲ့ ရှပ်ကတော့ သွားချုပ်ပေါ့။

ညိုက ဒီတော့မှ သတိရပြီး...

“အေးလေ... ကြည့်စမ်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ မေ့ သွားတယ်၊ ဆိုင်းဆိုင်းကလဲ သူ့ဘာသာတောင် မေ့ ပြီး သူ့ အတွက်ပါ ပယ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကို မှာလိုက်သေး”

ညိုတို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်မှာတော့ စကားတွေ ပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ တိုင်ပင်ဝယ်ခြမ်းလိုက်၊ မိတ်ကပ်လိမ်း

သမားဆီ ပြေးလိုက်နဲ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မအားနိုင်တော့ပေ။

ဆိုင်းဆိုင်းကတော့ ချစ်သူနဲ့ စေ့စပ်ရမယ့် ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတာတော့ မဟုတ်။ ဝင်စားပါသည်။ ဒါပေမယ့်

သူကလည်း သူ့ စိတ်ကူးနဲ့သူ ကော်ဖီဆိုင် အမြန်ဖွင့်လိုစိတ်၊ အိမ်ပြင်ဆင်မှု အချိန်မီ ပြီးလိုစိတ်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေရသည်

ဖြစ်ရာ ညဘက်တွေမှာတောင် ကြာကြာစကားမပြောနိုင်။

နေ့ဘက်လည်း သုံးလေးရက်မှ တစ်ခါ တွေ့ဖြစ် တော့လေသည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ ရင်ထဲမှာ ဆူပွက်နေတဲ့၊ နွေးထွေး နေတဲ့၊ ပီတိဖြစ်နေတဲ့၊ ကြည်နူးနေတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းများ အ

ကြောင်းကိုတော့ သူတို့နှစ်ဦး အချင်းချင်း ပြောစရာမလိုဘဲ

နားလည်နေကြသော ချစ်သူများလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရင်ထဲက အပျော်တွေကတော့ တူညီစွာပင် တစ်နေ့တခြား ရှင်သန် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာနေခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်းဆိုင်းသည် တကယ့်တကယ် သူ ကိုယ်တိုင် အရာရာမှာ စိတ်တိုင်းကျဦးစီးလုပ်ကိုင်ခွင့်တည်းဟူသော အ ခွင့်အရေးရသွားသော အခါတွင် သူသည် တော်တော်ကို အရည်အချင်းရှိသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်မှန်း မြတ် ကျေးညိုမှာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ် အမှတ်ပေးနေမိရတော့လေ သည်။

ဘာကြောင့်လည်း ဆိုရသော် စေ့စပ်ပွဲမတိုင်ခင်မှာ ပင် သူက သူ့ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်အသစ်ကို စတင်ဖွင့်ခဲ့နိုင်၍ တည်း။ အင်မတန်ကို မြန်ဆန်လှတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြီးစီး သွားခဲ့သော သူ့ ဆိုင်မှာ ပလာဇာကြီးတစ်ခု၏ အောက်ဆုံး ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဝယ်ယူလိုက်သော နေရာကောင်း တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ညီသည် စိတ်ကောက်စရာမရှိ ရှာကြံကောက်၊ ဂျီ
ကျစရာမရှိ ရှာကြံ ဂျီကျသည်မို့ မျက်နှာခပ်စုစုလေးနဲ့ တမင်
မူနဲ့ကာ...

“ဒါဖြင့်...မေး”

“ဘာလဲ”

“ဟာ...ညီ ဘာတွေဝယ်ထားလဲလို့”

“ဪ...ဪ...ကဲ...မေးပါပြီဗျာ၊ မေးပါ
ပြီ၊ ပြောပါဦး ညီက ဘယ်လိုလေး ဝတ်မှာလဲ၊ အ
ဖြူလား၊ အဝါလား၊ ပန်းရောင်လား...”

ညီသည် ပြုံးစိစိ ပြုံးချင်ချင်နဲ့ မေးကလေး ထောက်
လျက်...

“ညီက ပုလဲရောင်”

“ပုလဲရောင်ဆိုတာ ဘာရောင်လဲ”

“ဟိုကွာ... အဖြူပေါ်မှာကွာ... ပန်းရောင်လဲ့
လဲ့ အရမ်းဖျော့ပြီး ပါမှန်းတောင် မသိတဲ့ အရောင်
ပုလဲလုံးလေးတွေမှာ တွေ့တဲ့အရောင်၊ ကိုကို ညီ
အင်္ကျီသွားရွေးတဲ့ နေ့ကျ ပြမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအရောင်က ဘာပုံ ဝတ်မှာ

လဲ၊ ပြောပါဦး”

“ပိတ်စက တစ်ကိုက်ကို တစ်သောင်းခွဲပေး
ရတဲ့ဇာလေ”

“ဟာ... အဲဒီလောက်တောင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက လေးကိုက် ဝယ်ရ
တယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

ဆိုင်းဆိုင်သည် မျက်လုံးပြူးရင်ဖိလျက် တမင်ပင်
ဘုရားတပြလျှင် ညီက ရယ်လျက် သူ့ နားရွက်ဖျားကိုလိမ်
ဆွဲမိလေသည်။

“ဦးကပ်စေး”

“ဦးကပ်စေး မိန်းမဖြစ်ပြီး အဲဒီလောက် ဝယ်
ရင် ကျွန်တော်လဲ ဂစ်ဂစ်နဲ့ တက်ပြီး သေပါမယ်
ခင်ဗျာ”

“ဝယ်မှာပဲ... ဝယ်မှာပဲ၊ ကို အမေကလဲ သမီး
ကြိုက်တာ ဝယ်တဲ့ညီ၊ အမေကလဲ ဝယ်ချင်တာ
ဝယ်တဲ့၊ ဈေးတစ်ခါ ဝယ်ဖို့ သွားရင် ဟိုအမေ ဒီအ
မေတွေက ဝိုင်းပေးတဲ့ ဈေးဖိုးတင် နှစ်သိန်းလောက်

ရတယ်၊ဟဲ...ဟဲ”

“အင်း...ပြောပါဦးအဲဒီ တစ်ကိုက်တစ်သောင်း ခွဲတန် ပိတ်ကို ဘာချုပ်လဲ”

“ဒီခိုင်နာကို ပုံစံလှလှလေးပေါ့၊သူ့ မျက်စိထဲ လှမယ် ထင်တာမျိုးပေါ့၊ချုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ပုလဲ လုံးလေးတွေ တွဲလွဲချိတ်ထားတာပေါ့၊စီးကွင့်တွေ ဘော်ကြယ်တွေရော ပါတယ်၊အင်္ကျီနဲ့ လှချည်ပေါ့၊ အဲဒါမျိုး ဝတ်မယ်၊ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက ပုဝါရှည်ကြီး စုံချစေချင်တယ်ဆိုလို့လေ၊ပဝါနဲ့ လိုက်အောင် မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်ရတယ်”

“အင်း...”

“ဆံထုံးကလဲ မိတ်ကပ် အောင်အောင်နဲ့ ပြင် မှာဆိုတော့ သူ ကြည့်စီစဉ်မယ်တဲ့”

“အင်း...”

“ပန်းကတော့ မကိုင်သေးဘူး၊လက်ကိုင်ပန်း လေးအဲဒါ မကိုင်သေးဘူးလို့ ပြောတာ၊လက်ကိုင် ပန်းက မင်္ဂလာဆောင်မှ ကိုင်ရတယ်ဆိုတော့ အခု ညှိက လက်ကိုင်အိတ်အဖြူဆွတ်ဆွတ်လေး ကိုင်ရ

မယ်၊ဒေါက်မြင့် အဖြူပေါ့၊ဖန် အကြည်လေးနဲ့ သိပ်လှတာပဲ”

“အင်း...”

“ဟာ...ကိုကလဲ၊အိပ်ငိုက်နေတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ကွာ...စိတ်ပြန်ကောက်မှာနော်”

“မငိုက်ပါဘူးကွာ၊ကိုယ်က ယောက်ျားဆိုတော့ ညှိ ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပုံဖော်မရဘူးဖြစ် နေတယ်၊စေ့စပ်တဲ့နေ့ကျမှ ညှိ အပြင်အဆင်ကို ကိုယ် မြင်ရတော့မှာပဲလို့ တွေးပြီး အင်းလိုက်နေ တာပါကွာ၊ကဲ...ညှိက အဲဒါတွေဝတ်တော့ ကိုယ် က ကျတော့ ဟိုနေ့ကပဲ မေမေကိုယ်တိုင်က အင်္ကျီ လိုက်တိုင်းခိုင်းလို့ အတိုင်းခံလိုက်ရတယ်၊ဘာပုံချုပ် မှာလဲ”

“ညှိက မြန်မာလို ဝတ်မှတော့ ကိုလဲ ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံပေါ့၊ဘာပုံဝတ်ချင်လို့တုံး”

“ဒါဖြင့် ပုဆိုးရော...”

“ကိုနော်...ကိုနော်...စိတ်တိုလာပြီ၊ပုဆိုးက ကိုအမေရဲ့ ပိုးထည်ကိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ရှိတဲ့ဟာ၊

www.burmeseclassic.com

“ညိုကလဲ ကို အဘိုးကြီးဖြစ်သွားရင်လဲ ချစ်
နေဦးမှာပဲ”

မနက်ဖြန်မှာ အသစ်ဖွင့်ပွဲလုပ်မယ့် ကော်ဖီဆိုင်
အသစ်လေးဟာ ဒီနေ့ညနေမှာတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခြင်း
ကတိတွေနဲ့ စတင်ဖွင့်လှစ်နေခဲ့တာပဲ။

[ကတိယအဖြစ်အပျက်]

(၁၂)

စေ့စပ်ပွဲပြီးသောအခါ မနားရပြန်ပါ။နောက် တစ်လ
တွင် လက်ထပ်ရန်အတွက် မြရိပ်ညိုဟိုတယ်တွင် ရက်ချိန်း
ယူထားပြန်ရာ ဟိုဘက်ဒီဘက် မိသားစုတွေ အလုပ်ရှုပ်ကြ
ရဆုံး အချိန်ကာလများပင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဆိုင်းဆိုင်မှာ ကော်ဖီဆိုင်ကို ဖွင့်သာဖွင့်လိုက်ရသော်
လည်း သူ့မှာ ဆိုင်ဘက် ပြေးရအိမ်အတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ
မြန်မြန်အချောသတ်ရနှင့် အလုပ်ဆက်ရှုပ်ပြန်သည်။

ညို့ကို တွေ့တိုင်း(ဒါမှမဟုတ်)ဖုန်းပြောဖြစ်တိုင်း

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်ကစ၊ စရာမရှိရင် ညို့ကိုပဲစမယ်၊ ခြောက်စရာကလဲညို့ပဲရှိတာ၊ ညို့ကိုပဲပြန်ခြောက်ရမှာပေါ့၊ အဲဒါကိုပြောတာကွာ ညို့ကိုအိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းထားပြီးတော့ ညဘက်ကြီးအပြင်ထွက်မလည်ပါဘူးကွာ၊ မိဘလက်ထက်ကတည်းကတောင် မလည်တတ်တာ မိန်းမရမှ ပိုတောင်မလည်သင့်ပါဘူး”

“ကိုနော် ညို့လန်ပြီးသတိမေ့အောင် ခြောက်တာမျိုးတော့မလုပ်ပါနဲ့”

ဒါပေမယ့် ဆိုင်းဆိုင်က တဟဲဟဲရယ်ကာ ကတိတော့မပေး။ ညို့ကား ဒီဘက်မှာ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ စိတ်ကောက်ပြီး မပြောမဆိုဖုန်းချသွားသည်။

သူတို့ချင်း မဆုံကြပေမဲ့ ဆိုင်းဆိုင်က မနက်တစ်ခေါက်၊ နေ့လယ်တစ်ခေါက်၊ ညတစ်ခေါက်တော့ ဖုန်းဆက်စမြဲ။

“ညို့... နှင်းဆီပင်တွေအပြည့်စိုက်မယ်နော်၊ ညို့က နှင်းဆီကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သစ်ခွစင်တွေလဲ လုပ်မယ်၊ အဲဒါကောင်းလား”

လို့ သူက တိုင်ပင်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးတော့ရှိတယ်။

“ညို့... ခြံထဲမှာ မြားနတ်မောင်ရုပ်လေးရုပ်တုထားမယ်၊ သူ့ရဲ့ မြားတံလေးက ရေပန်းထွက်တဲ့ပုံလုပ်ထားမယ်နော်”

ဟူ၍ ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးလေးတွေရတိုင်း ပြောပြတတ်တဲ့အကျင့်လည်းရှိတယ်။

“မြက်ခင်းတွေကတော့ စပါယ်ရယ်ပဲညို့ရေ၊ ဒါပေမယ့် မြက်ကတော့ မှန်မှန်လေးရိတ်ပေးရမယ်၊ ဒါမှ ညိုပြီး လှနေမှာ၊ ပြီးတော့ ခြံစည်းရိုးပုဏ္ဏရိက်ပင်တွေကလဲ အမြဲမှန်မှန်ညှပ်ရမယ်၊ အဲဒါတွေအတွက်လဲ မေမေတို့က သူတို့အိမ်မှာ လုပ်တိုင်း ကိုယ်တို့ဆီပါ ငှားတဲ့လူကို ပို့ပို့ပေးမယ်တဲ့၊ ကိုယ်တို့ ခေါင်းမရွပ်ရဘူးပေါ့”

ဆိုပြီးတော့ တစ်မျိုးလဲပြောပြကတ်တယ်။

“အိမ်က တစ်ထပ်ခွဲအပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်လေးကွ၊ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းကြီးပဲသုံးခန်း မိန်း Main အခန်းကျယ်ကြီးက ကိုယ်တို့အခန်းပေါ့၊ ကျန်

www.burmeseclassic.com

တဲ့အခန်းလတ်လေးတွေက ကလေးတွေရလာရင် သူတို့နေဖို့စဉ်းစားထားတယ်။ သားဆိုရင် အခန်းကို အပြာနုပေါ့၊ သမီးဆိုရင် ပန်းနုရောင်ပေါ့။ ညိုကတော့ အစိမ်းရောင်ကြိုက်တဲ့ သူမို့ ကိုယ်တို့အခန်းကို အစိမ်းနုရောင် သုတ်ထားတယ်။ ညိုကလဲကွာတစ်ခါမှ လိုက်လဲကြည့်ဖော်မရဘူး။”

ဟု တစ်ခါတစ်ရံရက်တွေမှာ ပြောတတ်တယ်။ သူကလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ အိမ်အတွင်းအပြင်ပုံဖော်လျက် ကျေနပ်နေချိန်မှာ ညိုကလည်း မင်္ဂလာပွဲအတွက် စိတ်ကူးနဲ့ ပြင်ဆင်ထားသမျှတွေနဲ့ သူ့ကို ပြန်ပြောချင်တိုင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ကမေ့တမော ဝမ်းသာကြည်နူးစွာပြောတတ်လေသည်။

“ညိုတို့က လက်ထပ်နည်းခွဲမလုပ်ခင်မှာ တစ်ရက်အလိုမှာ လက်မှတ်ထိုးရမှာဆိုတော့ အဲဒီနေ့ ကျရင်လဲ တစ်စုံဝတ်ရမယ်...ကိုရဲ့ အဲဒါကို မေမေကပဲ ညိုတို့ဝတ်ဖို့ ပိုးချိပ်တွေဒီနိုင်အသစ်တဲ့၊ ကြိုရက် ခိုင်းထားတာ ရရချင်း ညိုကို လာပြတာ ဆရာ၊ အရမ်းလှတာပဲကိုရယ်။ သခွားရောင်လေး သိလား၊ လက်မှတ်ထိုးမှာကလည်း Hotel Nikko

မှာလုပ်မယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်ဝတ်ရမှာတဲ့၊ လူကတော့ သိပ် မများလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယိုက ရိုက်ဦးမှာကိုး”

ဆိုင်းဆိုင်းက ညိုရဲ့ မိန်းမပီပီ အခမ်းအနား၏ ထည်ဝါတင့်တယ်ခြင်းတွေအပေါ် ခုံမင်နှစ်သက်နေမှုကို ဝားပြုံးပြုံးနဲ့ နားလည်စွာနားထောင်ပါသည်။

“ဧည့်ခံပွဲနေ့ကျတော့ ညိုမကြိုက်တဲ့ အဝါရောင်ကြီးဝတ်ရမှာကွာ၊ လူကြီးတွေက မင်္ဂလာအရောင်ဒါပဲ။ ဒါကိုပဲ ဝတ်ရမယ်တဲ့၊ ညိုတော့ သိပ်သဘောမကျပါဘူး”

လိုလဲ ညိုက သူမရဲ့မကျေနပ်မှုကလေးတွေကို လဲအတင်းပြောတတ်တယ်။

“Dinner ကျရင် ကိုကို ဟိုကောင်တွေ အရက်အတင်းတိုက်နေရင် သွားစမ်းပြီး မသောက်နဲ့နော်၊ ကိုက တစ်ခါမှလည်းသောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ အမူးလွန်ပြီး အန်ထွက်နေရင် ညိုပဲ အန်ဖတ်ကျုံးရမယ်”

“ကိုယ့် ယောက်ျားအန်ဖတ်ပဲကွာ၊ မင်းက ခွံစ

ရာလား”

“ရွံ့တယ်၊ အန်ဖတ်နဲ့ကိုရရင်တောင် ညိုက အန်ချင်တာနော်”

ဟူရွှါလည်း တစ်ချို့ရက်တွေမှာ ကြံဖန် ရန်လိုတတ် ပြန်တယ်။

“ကိုမေမေနဲ့ ညိုမေမေကလဲ ထွင်ပြန်ပြီကွာ၊ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးကို လုပ်ပေးဦးမယ်တဲ့၊ ညို တော့ပင်ပန်းလှပြီထင်ပြီး ပွဲတွေကို ရပ်ချင်နေ တယ်၊ အဲဒါ သူတို့တိုင်ပင်နေကြပြန်ပြီကိုရေ၊ စိတ် ညစ်တယ်တော့”

“ဟုတ်လားကွာ၊ ကိုယ်က ပြီးရင် Bangkok ကိုနှစ်ပတ်လောက် ဟန်းနီးမွန်းသွားကြည့်ချင်နေလို့ ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေတာကွာ၊ ဒုက္ခပဲ”

“ဟယ်... ဟုတ်လား... ညိုလဲသွားချင်တယ်ကို ရယ်...”

“အမေတွေကလဲခက်တယ်၊ သူတို့လုပ်ချင် တာချည်းပဲ၊ ကလေးတွေစိတ်ကူးလေးဘာလေး မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုထိ ကိုယ်တို့စိတ်ကူးတွေ

ဘာမှမပါဘဲ သူတို့ပဲ စီစဉ်နေတယ်နော်”

“အင်းလေ... သူတို့ ဆွမ်းကျွေးမလုပ်ခင်မှာ ညိုတို့အရင်ထွက်ပြေးနှင့်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟဲဟဲဟဲ... လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံနှစ် ဦး Bangkok ကို လူကြီးမိဘတွေမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ခိုးပြေးခြင်းပေါ့ကွာ...”

အဲဒီလိုမျိုးလေးတွေ ကြံဖန်ပြောပြီးတော့လဲ သူတို့ နှစ်ဦး ကြည့်နူးရွှင်ပျစွာရယ်မောကြတတ်တာမျိုးလဲရှိတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲရက်ကလေးဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ရွှေလျားရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ဆိုင်းဆိုင်း၏ စိတ် ကူးနဲ့ပုံဖော်သော အိမ်နဲ့ခြံအပြင်အဆင်ကိုလည်း အပြီးသတ် ပြီးသောနေ့က ညို အပါအဝင် သူငယ်ချင်းတွေတစ်ပြုံကြီး သွားရောက်ငေးမောကြရပါသည်။

ညိုက... ရင်သပ်ရှုမောဖြင့်...

“သိပ်လှတာပဲ... ကိုရယ်... ညိုသိပ်သဘောကျ တာပဲ”

လို့ ရေရွတ်တော့မှ ဆိုင်းဆိုင်းဟာ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ စိတ်ကူးဆန္ဒတွေပြီးပြည့်စုံသွားသလိုခံစားရပြီး စိတ်အေးသွား

www.burmeseclassic.com

ဘူးလေ၊ သန်ဘက်ခါတဲ့၊ မေမေတို့ ဗေဒင်တွက် ချက်ပြီး သန်ဘက်ခါမှ အိမ်အပ်တာပိုကောင်း တယ်တဲ့ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါတော့ ကိုယ်သိပြီး သားပါ၊ ဒါပေမယ့် မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ဆိုတာ မထူး တော့ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ဟာကိုယ့်ဘဝပြောင်းသွားတဲ့ နေ့ပဲ၊ ညိုဘဝလဲ ပြောင်းသွားပြီး၊ ကိုယ်တို့က တရားဝင် လက်မှတ်ရေးထိုးလက်ထပ်ပြီးတဲ့ စုံတွဲ အသစ်စက် စက်လေး ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ တွေးပြီး ကိုယ် အရမ်း ပျော်တယ်၊ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာလဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ...ဟဲဟဲ...”

သူတို့ချင်း အခုမှပင် သေသေချာချာ ဆုံရတော့တာ မို့ နှစ်ယောက် သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် လျက် စကား ပွတ်ထိုးလို့မဆုံးဖြစ်နေကြသည်။

လူကြီးလူကောင်း တချို့လည်း ဖိတ်ထားသေးသည် ဖြစ်ရာ ခန်းမအတွင်း၌ လူကြီးစုံတွဲရှစ်ဆယ်ခန့်၊ အစုံအညီ လည်း ရောက်ရှိနေလေသည်။

“အံ့မယ်...သတို့သား၊ သတို့သမီးခမျာ အခုမှ

ပဲ ဘာတွေတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်တိုင်ပင်နေကြတာ တုံး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ တွေ့ကတည်းက သူတို့ခေါင်း ချင်းဆိုင်ပြီး ပြောနေလိုက်ကြတာ၊ ဘာတွေ အခု မှ ကျိတ်တိုင်ပင်နေတာလဲ”

ရွေးမျိုးတစ်ချို့က နောက်ပြောင်တော့ ဆိုင်းဆိုင်းက အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က မစေ့စပ်ခင်ကလည်း သိပ် မတွေ့ကြရသလောက်ပဲ၊ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြ တယ်၊ စေ့စပ်တဲ့နေ့ပဲ သေသေချာချာတွေ့ရပြီး နောက်တော့ ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်တာရယ်၊ အိမ်ကိုပြင် ရတာရယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်နေလို့ တစ်ခါ ဘောင်မျက်နှာချင်းဆိုင်မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးလို့ ပြော ရင် ယုံပါ့မလားတောင်မသိဘူး၊ ညိုကလဲ အင်္ကျီ အဝတ်အစားကိစ္စဘာညာ၊ သူ့ဘာသာပဲ စီစဉ်ရ တယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ အိမ်ကို စိက်တိုင်းမကျ တော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး ညွှန်ကြား နေရတဲ့နေ့တွေလဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေမယ့် နင်သိပ်ကံကောင်းတယ်ဟာ၊ အဲဒါကို နင်လက်ခံသင့်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်ခံပါတယ် လက်ခံပါတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်တော့”

“ကျေးညို နင်တို့အတွက် ဧည့်ခံပွဲသတင်းနဲ့ အတူ ပါအောင်ငါတို့အုပ်စုကလဲ မင်္ဂလာဆုတောင်းကို သတင်းစာထဲထည့်ထားတယ်သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ဆိုက်ပါတယ်...စိုးရယ်”

အမှန်တော့ ဆိုင်းဆိုင်းတို့နဲ့စာလျှင် မြတ်ကျေးညိုတို့ဟာ သာမန်သုံးနိုင်စွဲခိုင်လူတန်းစေ့ နေနိုင်ရုံသာ ဖြစ်သော အခြေအနေ၊ အဆင့်အတန်း ရှိသူမို့ ဆိုင်းဆိုင်းကဲ့သို့ စိန်ထည်တိုက်၊ ပိုးထည်တိုက်၊ ပိုင်ရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကို လက်ဆက်ခွင့်ရခြင်းသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတိုင်းလူတိုင်း အတွက်တော့ မြတ်ကျေးညိုကံကောင်းလှသည်ဟု သုံးသပ်မှုတွေ ဟိုမှသည်မှ ကြားနေရသည်မှာ မဆန်းလှပါ။

တရားသူကြီးစုံတွဲရောက်သောအခါ သူတို့ရဲ့လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးမှုကို စတင်ကြပါသည်။

တစ်ဖန် ဆိုင်းဆိုင်း၏ မိခင်ကပင် စီစဉ်ထားခဲ့သော

စုလျားရစ်ပတ်မှုအခမ်းအနားကိုလဲ ထပ်မံကျင်းပပြန်သည်။

ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့မြတ်ကျေးညိုတို့၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို ပိုးပဝါအဝါရင့်ရောင်ဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး စုလျားလက်ထပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့မိသားစုအစဉ်အဆက်မှာလဲ ဒီလို လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတယ်လေ”

“ကဲ...ကဲ ဒီအစီအစဉ်မှာတော့ လက်ထပ်လက်စွပ်လဲတာမထည့်သေးပါဘူး...”

ဧည့်ခံပွဲနေ့ကျမှ လက်ထပ်လက်စွပ်လဲပေးမှာမို့ သားနဲ့သမီးလက်မှတ်ထိုးတဲ့အခမ်းအနားကတော့ ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတော့...ဧည့်ခံကျွေးမွေးသမျှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီ”

ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့မြတ်ကျေးညိုတို့ကတော့ လက်ထပ်စာချုပ်လေးတွေ အသီးသီးရင်ဝယ်ပိုက်လျက် အပြုံးတွေဆင့်အပြုံးတွေဖလှယ်။

“ရှော့...ညိုယူထားလိုက်စာချုပ်နှစ်ခုလုံးအမြဲ

www.burmeseclassic.com

“အေး...ပိတ်တာက ပိတ်ပေါ့၊ မင်းဆိုင်က
လဲ အပျော်သဘောဖွင့်တာပဲ၊ အဲဒီလောက်ဂရုစိုက်
ဖို့ လိုသလား”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ ဒီနေ့ ကိုငှက်ကြီးက လာ
ဆိုပေးမယ်လို့ ရက်ချိန်းပေးထားတယ်၊ သူ့ဆီက
ဒီနေ့မှပဲ ရက်ချိန်းပေးလို့ပါ”

“ဘယ်သူ ကိုငှက်ကြီးဆိုတာဘယ်သူမို့လဲ”

“ဟို...အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်ကိုပြောတာပါ၊
သူ့ကိုခင်မင်တဲ့အနေနဲ့ Nick name ခေါ်တာ
မေမေ”

ဖေဖေက အခုမှ ကော်ဖီပိုင်းကို ဝင်ထိုင်လျက်...

“မင်း အဆိုတော်က ဘယ်အချိန်လာမှာမို့လို့
လဲ”

“ညနေပိုင်းလေးပါဖေဖေ၊ လေးနာရီနဲ့ ငါးနာ
ရီကြားလာမယ်တဲ့”

“ဖေဖေကတော့ မသွားစေချင်ဘူး...အေး...
ဒါပေမယ့် အဆိုတော်ကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်
ကဖိတ်ထားပြီးဆိုင်ရှင်ကမရှိဘူးဆိုတာလဲ မသင့်

တော်ပါဘူး၊ သွားချင်ရင် ခဏတစ်ဖြုတ်သွားပေါ့”

“ခန့်မို့နဲ့ သူ့ရအောင်လဲ လိုက်မှာပါ၊ သူတို့
လဲ လူးအိမ်သင်ကို လိုက်ကြည့်ချင်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကားနဲ့ သွားမှာလဲ”

“သူ့ရအောင်ကားနဲ့ပါ၊သူ့လာခေါ်မယ်ဖေဖေ”

“အေး...ဒါဖြင့်လဲသွား၊ ညနေခြောက်နာရီခွဲ
လောက်တော့ အရောက်ပြန်”

မေမေက စိတ်မချသလိုအသံနဲ့...။

“သူ့ရအောင်ကို ကားဂရုစိုက်မောင်းခိုင်း နော်
သား၊ သမီးသားလောင်းဆိုတာ အစစ သတ်ထား
ရတယ်၊ဟဲ့ဪ...မေ့လို့...မေ့လို့၊ ကျေးညို လေး
ကိုလဲ အသိပေးလိုက်ပါဦး၊ သူက အခုဆို သားရဲ့
ဇနီးသည်ဖြစ်နေပြီကွယ့်၊ ဘယ်သူ့သွား သွား ဘယ်
လာလာ သူ့ကိုတိုင်ပင်သင့်တယ်၊ အသိပေးသင့်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုင်းဆိုင်းသည် ဇနီးသည်ဟူသော အသုံးအနှုန်းအ
သစ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးနေကာ အရင်တုန်းက မခံစားရ

ညနေ ၆:၂၅ နာရီအချိန်

မြတ်ကျေးညိုသည် ဖုန်းထဲက တစ်ဆင့်ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားတစ်ခုကြောင့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လျက် ငေးကြောင်နေလေသည်။

“ဟဲလို...ဟဲလို...သမီးကျေးညို နားထောင်နေသေးလားကွယ်”

တစ်ဘက်ကအသံမှာ ဆက်တိုက်ခေါ်နေသော်လည်း ညိုသည် ပြန်ထူးဖို့မေ့ကာ ဘာစကားမှ ပြောမထွက်တော့ချေ။

ညိုရဲ့ဖြစ်အင်ကို သတိထားမိသွားသော မေမေက ပြေးလာပြီး ညိုလက်ထဲမှ ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းယူပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး...ညိုရယ်...ဒုက္ခတော့ရောက်ပါပြီ...သမီးရယ်”

ဟု မေမေသည်ကား ပြောလည်းပြော ဖုန်းလည်းချ ညိုကိုလည်း ဖက်၍ငိုလျှင် ညိုသည် ပျော့ခွေလဲကျသွားခဲ့လေပြီ။

ညို...သတိရသောအခါ ညိုကို ငုံ့ကြည့်နေသော မိဘနှစ်ပါး၏မျက်နှာကို အရင်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရလိုက်၏။

ညိုသည် သတိရချင်း ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလျက်...။

“သူ...အခုဘယ်မှာလဲဟင်၊ သူ့ဆီသွားချင်တယ်၊ ညိုကို လိုက်ပို့ပေးကြပါ၊ ညို...သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

လို့ ဗလုံးဗထွေးစပြီးပြောလိုက်သည်။

“သွားမှာပါ၊ မေမေတို့လဲ သမီးအရင်ဆုံးသတိရအောင် စောင့်နေရသေးလို့ ခုထိမသွားရသေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အခု ဘယ်နှစ်နာရီလဲ”

“ရှစ်နာရီကျော်ပြီ သမီး”

ညိုသည် အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ယူကုံးမရဖြစ်စွာ တွေးတောငေးမောလျက် ချစ်သူ ရှိရာဆီ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ သူ့ရဲ့မိဘဆွေမျိုးအစုံအလင်၊ ခန့်မျိုး၊ သူရအောင်၊ လှကေသီ၊ ဖြူသွေးနဲ့စိုးစိုးတို့လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ညိုကို ဝိုင်းကြို ဆိုခံရတော့တာဖြစ်သည်။

ညိုသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာစကားမှလည်းမပြော၊ မေးလည်းမမေး၊ ကြည့်လည်းမကြည့်၊ သဟိလည်းမပြုမိ။

ညိုအာရုံတွေဟာ ဆေးရုံရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ချစ်သူထံမှာသာ...။

ညိုသည် ကိုရဲ့လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ခန့်မျိုးက ညိုကိုရင်မဆိုင်ရဲသလို အနားကပ်လာရင်း ခပ်ရွံ့ရွံ့အသံဖြင့်...။

“ငါတို့အပြစ်ပါကျေးညို”

ဟု စပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပွဲက လေးနာရီခွဲကျော်မှာ ပြီးသွားတယ်၊ လူလဲတော်တော်စည်တယ်၊ ငါတို့လဲ အရမ်းပျော်ကြတယ်၊ အပျော်လွန်တော့ စိတ်က အေးအေးဆေးဆေးမနေချင်တော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းကရော ကျောင်းတုန်းကရော ငါတို့သုံးယောက် သိပ်ဝါသနာတူတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်စိတ်စပြီး ဖြစ်လာတာပါ။ ငါကပဲစပြီး ထုတ်ပြောမိတယ်”

“ခန့်မျိုးကထုတ်ပြောတော့ ငါကပါ ဝမ်းသာအားရထောက်ခံပြီး သဘောတူလိုက်တယ်၊ ငါ့အပြစ်က အဲဒါတင်မကဘူး၊ ဆိုင်းဆိုင်ကိုပါ ခေါ်မိလိုက်တာပဲ”

“သူရက ခေါ်တော့ ဆိုင်းဆိုင်က မလိုက်ချင်ပါဘူး...ကျေးညို၊ နင်မကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါဘူးတဲ့ သူပြောပါတယ်ဟာ...”

“ဒါပေမယ့်...ငါတို့ကဟာ...အရမ်းအပျော်လွန်နေတော့ တစ်ရက်တည်းပါကွာ၊ ဒီနေ့က

www.burmeseclassic.com

မင်းအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားခွင့်ရတာ နောက်ဆုံးပါလို့ ပြောလဲ ပြောမိတယ်။ နောက်ဆုံးကျေးညိုဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်အပြင် သံယောဇဉ် အဆွယ်အပွားတွေကလဲ ပါနေမှာမို့ မင်းဒီလိုတောင်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးမယ် မထင်ဘူးဆိုပြီး သူ့ကို ဆွယ်မိတယ်... ကျေးညိုရယ်”

“တစ်မှတ်တိုင်လောက်ပဲကွာပေါ့၊ တွယ်စီးကြရအောင်ပေါ့၊ အတင်းခေါ်မိတဲ့သဘောလဲဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာသူလဲ စိတ်ပါလာပြီး ငါတို့နဲ့ အတူတူ သုံးယောက်သား ကားမှတ်တိုင်ကို ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မိုးလဲမချုပ်ချင်တာမို့ တွေ့တွေ့ချင်း လိုင်းကားကိုပဲ မရမက တိုးဝှေ့တွယ်စီးလိုက်ကြတယ်”

သူရအောင်က နောက်ဆုံးတော့ တိုးတိမ်သွားသော အသံဖြင့်...။

“အဲဒီမှာ မမျှော်လင့်ပဲ သူကပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ် ကျေးညို၊ ကားကို တစ်မှတ်တိုင်ပြည့်အောင် တောင်မစီးရသေးခင် သူဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်

တယ်မသိဘူး၊ လက်လွတ်ပြီး ပက်လက်လန်ကျသွားတယ်။ ငါလိုက်ဆွဲပေမယ့် မမီလိုက်ဘူး”

မြတ်ကျေးညိုသည် သူတို့ပြောသမျှကို မျက်နှာအမူအရာပြောင်းလဲခြင်းကင်းစွာဖြင့် အငေးသား အကြောင်သားနားထောင်နေသည်။ ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။

“ညို... သမီး... စကားပြောလိုက်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ငိုရင်လဲငိုလိုက်လေ၊ အဲဒီလိုကြီး ငြိမ်မနေနဲ့ကွယ်၊ သားရယ် မင်းညိုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို မင်းသိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူဆီ အတူတူနေဖို့ ပြန်လာခဲ့ပါ သားရယ်”

ဆိုင်းဆိုင်း၏ အမေသည် ညိုကိုကိုင်လှုပ်ပြောရင်း သူမကား ထပ်မံ၍ သတိမေ့လဲတော့လေသည်။ ညိုက ဘယ်သူ့ကို ဦးတည်မေးမှန်းမသိသော မေးခွန်းတစ်ခုကိုမေးလိုက်သည်။

“သူ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ခေါင်းထိသွားတယ်ညို၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းက မကွဲဘူး လူက သတိလုံးဝမေ့နေတယ်” လှကေသီက ခပ်တိုးတိုးဝင်ဖြေစဉ်မှာပင် ဆရာမန

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်က ညို့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်းသေသေချာချာ ရှင်းပြပါသည်။

“ဦးခေါင်းခွံအတွင်းသွေးယိုစိမ့်မှု (Intracranial Haemorrhage) တော့ ရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်တော့လဲ ဘယ်နေရာဆိုတာ တိတိကျကျမတွေ့ကြဘူး သမီး၊ ကားပေါ်က ပက်လက်လန် လဲကျတယ်ဆိုတော့ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်မှာရှိနိုင်မယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ ဦးခေါင်းခွံကိုဖောက်ပြီး သွေးခဲတဲ့ နေရာတွေတော့ ရှာနိုင်ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်သိပ်နည်းနေပြီသမီး၊ ကာယကံရှင်တွေက လုပ်စေချင်ရင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး ကော့အကျိုးမထူးဘူးပေါ့၊ အခုတောင် အသက်ရှူ စက်ကြောင့် သူ အသက်ရှူနေတယ်လို့ယူဆပါ သမီး။ ဒီတော့ ကာယကံရှင်တွေ သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာကိုတော့ လုပ်ပေးမယ်... အားလုံး တိုင်ပင်ကြပါဦး”

မြတ်ကျေးညိုသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် ပွန်းရာပဲ့ရာမျှပင်မတွေ့ရပဲ သွေးနဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ရပဲ။

အကောင်းပကတိ အတိုင်း အိပ်ပျော်နေသလိုထင်ရသော ချစ်သူကို တွေ့တွေ့ကလေး ငေးနေရုံအပြင် မပိုတော့ပြီ။ သူမတွင် ထပ်ပြောစရာစကားလုံးတွေ ချို့တဲ့နေခဲ့ပြီ။

ဪ...ကိုရယ်။ ကို.ရဲ့ အသက်ရှူခြင်းတွေဟာ စက်ကရိယာတွေနဲ့ ဖန်တီးထားရပြီတဲ့လား။ ညို့ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရတော့မလဲ။

မနက်ဖြန်မှာ လက်ထပ်ညှိခံပွဲကို ကျင်းပတော့မယ်လေကိုရဲ့။ မနက်ဖြန်မှာစပြီး နှစ်ယောက်အတူတူတစ်ဘဝကိုစပြီးတည်ဆောက်ရတော့မှာလေ။

တစ်သက်လုံး ကိုစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခွင့် မရခဲ့တဲ့ စိတ်ဆန္ဒမှန်သမျှချုပ်နှောင်ခံခြင်းတွေထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ကိုဟာ ခုတစ်လောလေးမှာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းရနေတဲ့ အခွင့်အရေးသစ်တွေထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ရမှာ။ အကြာကြီး ပျော်ရတော့မှာကို ဘာလို့ မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ ခဏလေးပျော်ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဖန်တီးရမလဲ။

ကိုကို မိုက်တယ်လို့ အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါဘူး။ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ပါတော့မယ် ကိုရယ်...။

ကို...ညို့အနားမှာမရှိတာရင် ညို့ရော ဘာအဓိပ္ပာယ်

ရှိတော့မှာလဲ၊ ညို့ဘဝက ဘာများ ပျော်စရာကောင်းဦးတော့
မလဲ။

မြတ်ကျေးညိုသည် ချစ်သူကို စိုက်ကြည့်လျက် ချစ်
သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခေါင်းမှောက်ထားလိုက်တော့လေ
သည်။ ချစ်သူရဲ့နလုံးသားက ကြားအောင်ခပ်တိုးတိုးလေး
တစ်ခွန်း မှာနေတယ်ဆိုတာ မည်သူမှ မသိစေလို။

မြတ်ကျေးညိုတစ်ယောက်ပဲ သိနေခံစားနေချင်သော
အတ္တတစ်ခုနဲ့တည်း။

မနက်ဖြန်တို့ရဲ့အဆုံးမဲ့ခရီးရှည်

(၁၅)

မြတ်ကျေးညိုသည် ညဘက်တွေဆိုလျှင် တမင်တကာကို ထိုင်ပြီး မျှော်သော အလုပ်တစ်ခုယခုဆိုလျှင် ရလာခဲ့ပြီ။

လူမသိ၊ သူမသိ၊ အိမ်ကမိဘနဲ့ အစ်ကိုတွေလဲမသိ။ သူမ၏အခန်းထဲတွင် မီးတောင်မဖွင့်။ မီးကို အမှောင်ချကာ ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို အမြဲပဲ မျှော်တလင့်လင့် စောင့်နေတတ်ပြီ။

အဝေးက၊ မနီးမဝေးက ဒါမှမဟုတ် အနီးအပါးက

ခွေးအူသံသဲ့သဲ့လေးကြားရရင် သူမမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ကြံဖန်ပျော်တတ်လာပြီ။ အရင်ကလို တွေးပြီး ကြောက်တာ၊ မဆီမဆိုင် လန့်တတ်တာတွေမရှိတော့ပြီ။

ဒါ့အပြင် သူမ၏ အခန်းအတွင်း ဒါမှမဟုတ် အခန်း အပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ အသံကလေးတချို့၊ ညရဲ့ အသံတချို့ သဲ့သဲ့လေးမကြားလိုက်နဲ့ ကြားလိုက်တာနဲ့ ဝမ်းသာ အားရပင်...

“ကိုလားဟင်...ကို...လာပြီလား...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးတတ်သည်။

ပြီးတော့...

“ညို့ကို လာခြောက်တာလား...ကို၊ လာ နှုတ်ဆက်တာတော့မလုပ်နဲ့နော်၊ နှုတ်ဆက်ပြီးရင် ကိုက အပြီးသွားမယ်ဆိုတာ ညို့သိနေတယ်၊ ညို့ကို နှုတ်မဆက်ပါနဲ့၊ ညို့အနားကို ခင်ဗေ လာတာပဲ လုပ်ပါ။ ညို့ဆီဖုန်းဆက်ပါ။ ညို့အိပ်မက်တွေထဲ မှာ လာစကား ပြောပါ။ ညို့နဲ့အတူတူရှိနေပါနော်၊ ညို့ကို ထားမသွားပါနဲ့။”

မြတ်ကျေးညိုသည် ဤကဲ့သို့ပင် ထင်ရာမြင်ရာတွေ

ကို တတွတ်တွတ် တိုးတိုးပြောနေတတ်ပါသည်။ ညဘက် ညဘက်တွေမှာ သူမ ဘယ်တော့မှ မအိပ်တော့ပဲ ချစ်သူအ လာကို စောင့်မယ်ဆိုသည့်လွဲမှားသော စိတ်ကူးအသစ်တစ်ခု ကို စွဲမြဲယုံကြည်နေတော့လေသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းက သူများကို ခြောက်တတ် လှန့်တတ်တဲ့...ကိုက...ညို့ကိုလဲအလွတ်မပေး ဘူး၊- ခြောက်တာပဲနော်၊ ညို့အရင်က ကြောက် တယ်၊ အခု မကြောက်တော့ဘူးကိုရယ်...”

ညို့ကိုလာတွေ့ပါ၊ လာစကားပြောပါ၊ ညို့ ကြောက်အောင်လုပ်ပါ၊ ကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ ကို ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ထိ ညို့ ဘာစကားမှမပြောပဲ ကို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ပြီး စိတ်ထဲကနေမှာထားခဲ့ တယ်လေ၊ ကို...ညို့အနားမှာ အမြဲလာနေပါလို့ မှာထားတယ်၊ ကို...ညို့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ညို့ ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ကိုလဲ အမြဲရှိရမယ်နော်”

မြတ်ကျေးညိုသည်ကား စိတ် မူမမှန်တော့သူတစ် ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ နေ့ဘက်တွေမှာတော့ မကတိ လူကောင်းတစ်ယောက်ပေမယ့် ညဘက်လူခြေတိတ်

ချိန် လူတွေအားလုံးအိပ်ပျော်ချိန်မှာတော့ သူမ၏ဘဝထဲမှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ချစ်သူကို တမ်းတခေါ်ငင်လျက် စကား တွေ တတွတ်တွတ် တစ်ညလုံးပင် မမောတမ်း ပြောနေတော့ သတဲ့။

မြတ်ကျေးညိုကတော့ ယုံကြည်ထားဆဲပင်။ နှစ်ကာ လအချိန်တွေဘယ်လောက်ပဲကြာသွားသည်ဖြစ်ပါစေ။ ချစ်သူ ကတော့ သူမအနား၌ တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာရှိကိုရှိမှာပဲဟူ ချ်တည်း...။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ရိပ်မိသေးခြင်းမရှိ သော မြတ်ကျေးညိုရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ဖန်တီးလျက် စိတ်ဖြေသိမ့် ကျေနပ်နေခြင်းများ အယူအဆအတွေးအခေါ်လွဲချော်နေ ခြင်းများ...။

စသည်...စသည်သော နေပေါင်းများစွာ၊ ညပေါင်း များစွာတွေ၊ မနက်ဖြန်ပေါင်းများစွာတည်းဟူသော အဆုံးမဲ့ အနန္တခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ မြတ်ကျေးညိုကား မမောနိုင် မပန်းနိုင်အောင်ပင် ဖြတ်သန်းလို့ကောင်းနေဆဲ...။

မနက်ဖြန်တို့ရဲ့အဆုံးမဲ့မရိုးရှည်

ဆိုင်းဆိုင် ဆိုတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် အတွက်
လဲ မနက်ဖြန်များစွာတွေမှာ အဆုံးမဲ့တဲ့ခရီးရှည်ကြီးကို ဖြတ်
သန်းနေရမှာပါ။

မြတ်ကျေးညိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အ
တွက်လဲ အစွဲအလန်းတစ်ခုနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ့် မနက်ဖြန်တွေ
ကို အဆုံးမဲ့စွာ ဆက်လက်ဖြတ်သန်းနေရမှာပါ။

ရှင်စိုး
(ဆေးထက္ကသိုလ်)

14th June,
wednesday,
2000.

www.burmeseclassic.com